Anul XIV nr. 39 (668) 28 sept. – 4 oct. 2004
32 de pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAŢAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Mizînd pe voturile credulilor, Puterea şi Opoziţia încalcă porunca

SĂ NU PROMINŢI!

Adriene, vă propunem un moratoriu pînă la alegeri: să îngheţăm promisiunile la maximum 300% din ce se poate realiza!
Oameni buni, mă cunoaşteţi foarte bine şi, de aceea, ascultaţi-mă: nu plecaţi urechea la promisiunile deşănţate ale altor escroci!
ASPIRIN
20

Adrian Năstase rupe ritmul în aberanta cursă a promisiunilor electorale: pentru pensionari, permisele CFR nefolosite (inclusiv pe Rapide) se pot transforma în bonuri de masă (inclusiv băutură). Bonurile de masă nefolosite se pot transforma în medicamente compensate 100% (inclusiv Viagra). Folosite sau nefolosite, toate aceste gratuităţi se transformă automat în voturi pentru PSD (inclusiv PUR).

Primul vînător a mai împuşcat un privilegiu:

Năstase va alerga vînatul din Făgăraş cu maşina

E sărbătoare mare printre urşii României! Speranţa lor de viaţă a crescut brusc de cînd marele lor duşman natural, Năstase, s-a plictisit de ei! De ceva vreme, premierul a trecut la vînat mai rar, mai mic, mai pretenţios. Capra neagră şi marmota sînt noile animale pe care primul vînător al ţării i le pune seara Danei pe masă. Un fotoreportaj răvăşitor despre un obicei dezgustător puteţi servi doar în *Academia Caţavencu*.

Pagina 3

Imperiul TVR contraatacă:

Păunescu, pus de PSD să ocupe din nou televiziunea

Cînd Adrian Năstase se încruntă, Adrian Păunescu ţipă. Şi îi vine să schimbe conducerea TVR-ului. Şi asta doar pentru că, în materie de laude, publicitate electorală pentru PSD şi ignorare a mesajului opoziţiei, TVR-ul a rămas pe ultimul loc. Alegerile se apropie şi, dacă Păunescu şi-a băgat rîtul în gura TVR-ului, e doar pentru că premierul nostru european e disperat. Citiţi despre dedesupturile acestei disperări la „Dosarele Chix“!

Pagina 17

Academia Cațavencu angajează

Advertising Sales Manager
Candidatului ideal i se cere:
– experiență în vânzări într-o companie multinațională de cel puțin 4 ani sau experiență în vânzări publicitate de minimum 2 ani;
– personalitate dinamică, flexibilitate, abilități de comunicare și spirit de echipă;
– cunoașterea unei limbi străine de circulație internațională;
– studii superioare (reprezintă un avantaj);
– carnet categoria B.
Oferta noastră:
– oportunitatea de a lucra într-o companie în expansiune;
– pachet motivațional atractiv și competitiv;
– programe permanente de training;
– mașină pentru deplasări în interes de serviciu.
Trimiteți un C.V. însoțit de o fotografie recentă la fax: 314.02.58 și e-mail: office@catavencu.ro

Așezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU TAGMA CUM LAUDE
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Redactor-șef adj.: **Marius BORȚEA**
Redactor-șef: **Doru BUȘCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
Secretar general de redacție: **Gabriel DROGEANU**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-șef adj.: **Liviu MIHAIU**
Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Șef Birou Distracții-Amuzament: **Viorel MOȚOC**
Dragoș MUȘAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacție: **Dan STANCIU**
Birou Investigații: **Iulian TĂNASE**
Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Mihai BURCEA (documentarist)
Reporteri: **Alexandru CĂUTIȘ, Alexandru DUȚU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Sorin AXINTE** axu@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ** laura@catavencu.ro
Promotion Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro
Traffic: **Ioana Ingrid WEINERICH** ioana@catavencu.ro
Coordonator distribuție: **Cristian DOMNIȚEANU** cristi@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la
Publimedia International
Mircea Ionescu – sales manager
021.305.32.40
mircea.ionescu@mpg.ro
Raluca Mohora – senior sales manager
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL,
Tel.: 021.205.72.00;
Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A.
Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu

ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 3, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Cațavencu*** în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bârfe, șmenuri, susanele

Cît să-i dau lu' Talpeş ca să treacă de partea noastră? 100.000? Mi-e să nu-l jignesc... Dacă văd că ezită, dublez imediat!
...Oare cît să-i cer? Îi cer 20.000 ca să am de unde să mai las. Deşi, dacă-mi dă 10.000, accept şi îl dau încolo de kaghebist cinstit!

Adrian Năstase, Dan Ioan Popescu, Ioan Talpeş şi Ioan Mircea Paşcu: Cina cea de taină cu patru Iude în Grădina GheaţăMoney, gata să-l jertfească pe un liber-cugetător fără nici un Dumnezeu

Un consilier PSD de la Primăria Capitalei a trecut de partea poporului. Poporul este în cazul de față majoritatea Alianței din Consiliul General. Așadar, Stelian Barna a votat de două ori de partea majorității, a doua oară recidivând pentru construirea controversatului pasaj Basarab. Deocamdată excluderea din PSD a „trădătorului“ iese din discuție, pe motiv că partidul are de gând mai degrabă să-l recupereze decât să-l piardă dintr-o minoritate firavă, dar necesară. Lucrări de construcții, aranjamente edilitare, totul va fi folosit de către ambele părți pentru a câștiga lupta din Consiliul General a voturilor celor mulți și interesați.

Stolojan și Băsescu țin la secret candidatul la funcția de premier al viitorului eventual guvern al Alianței D.A. Ba mai mult, Stolojan le-a spus la Delegația Permanentă de miercurea trecută, unde s-a prezentat esență tare de program de guvernare, că nu vrea să audă întrebări despre premier „până la alegeri“. Deocamdată, pe piața liberă a zvonurilor avem doar: uite Băsescu, nu e Băsescu.

De Ioan Talpeș nu prea ați mai auzit, nu-i așa!? Anunțat cu surle și trâmbițe, scenaristul Cotrocenilor și mai ales trimisul special al președintelui Iliescu să facă ordine și opoziție în guvernul Năstase a sfârșit prin a deveni un foarte bun amic-sfătuitor al premierului. Cauza este una universală, pentru care se duc războaie mondiale, campanii electorale și una pentru care se mișcă lumea în general: cașcavalul cu șase găuri, în care fostul vicepreședinte al patriei a plonjat cu toată pofta ce-a poftit aproape orice om politic.

Am citit recent, în presă, o știre de la Porțile de Fier: firma VA TECH (căreia Dan Ioan Popescu îi tot pompează, pardon, încredințează direct contracte care au ajuns la peste un miliard de euro) ne-a salvat țara de la un dezastru ecologic: au găsit un butuc de turbină fisurat. Butucul avea 35 de ani și avea un defect mult mai mic decât cel pe care l-au trâmbițat salvatorii. Adevărul e că aveau nevoie să ne abată atenția de la faptul că 3 din cele 5 grupuri retehnologizate nu funcționează. Și astea au mai puțin de 3 ani vechime. Vom reveni după ce vom afla și pentru cine s-a stricat butucul „fisurat“ și de câte milioane de euro.

INSOL este Asociația Internațională a Lichidatorilor de Bănci, care scoate un anuar sponsorizat de grupul Gordon Brothers. Am consultat anuarul pe 2004 și am rămas șocați când l-am găsit pe Fănel Păvălache printre cei mai respectabili specialiști în domeniu, când locul lui de muncă este la bulău. Păvălache apare la pagina 164 a anuarului, iar în dreptul locului de muncă nu figurează Rahova, ci societatea Consulting Mileniul III SRL.

Ați văzut la știri, probabil, între o vizită a lui Năstase și un viol sătesc, că cinci deținuți de la Penitenciarul de Minori și Tineri din Craiova își dădură foc în week-end-ul trecut. După ce i-au cărat la spital, directorul pârnăii, Marinel Candidatu, a ordonat să se facă șmotru în încăpere, cam după modelul Mihăilești, astfel că o grămadă de probe s-au dus naibii. Sună familiar numele ăsta, Candidatu, nu? Așa este, mai ales pentru doamna Stănoiu, pentru care sună chiar familial. Marinel Georgel Candidatu este fiul lui Mihai Candidatu, cel pe care fostul ministru al Justiției – rudă îndepărtată, de altfel – l-a împuternicit să-i vândă către Petrom celebra casă de 100.000 de coco de la Filiași. După tranzacție, fiul mandatarului a ajuns director de gherlă și, deși era doar economist civil, se pare că a primit și gradul de căpitan, pe lângă gradul de rudenie pe care îl avea deja.

În mod vizibil, huiduiala de la Montréal nu a fost meritul serviciului de protocol al Președinției și nici al celorlalte. Și asta în ciuda faptului că, dacă n-ar fi fost cei 50 de protestatari, dl Talpeș ar fi fost fericit să vadă câtamai colegii se bucură de vizita dlui președinte în Canada. Păi, au fost acolo și dl ambasador Liviu Maior, și consulul general al României, doamna Magda Botez – cea care i-a adus o zestre de câteva milioane de dolari celui care a fost Mihai Botez, bani strânși din activitatea de asistent medical în Elveția –, dar și personaje obscure pentru noi, ca Liviu Bădescu și Dan Ghițescu, care interpretează roluri de mărunți oameni de afaceri canadieni. Mai răsfirați, băieți, mai răsfirați.

Acciduzzu

Legendă
- ? *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- ?? *bârfă cu parfum de credibilitate*
- ??? *bârfă-beton*

Bula demnitarului

CATEGORIA
DORMI LINIȘTIT, PSD LUCREAZĂ PENTRU TINE

Doru Ioan Tărăcilă (vicepreședinte PSD): „Urmează campania electorală și deliciul va fi acest subiect. Noi știm persoanele care au gestionat și, mai ales, au ridicat sume de la FNI.“

CATEGORIA
DIN PLICUL GÎNDIRII

Gabriel Naghi (directorul SPP): „Într-un fel reacționezi cînd cineva are în mînă un plic și altfel cînd are altceva.“

CATEGORIA
CONU' IONEL FAȚĂ CU DELAȚIUNEA

Ionel Blănculescu (ministrul Controlului): „Nu vă temeți să dezvăluiți un act de corupție! Eu am reușit să trec de linia roșie și nu am pățit nimic!“

CATEGORIA
GÎNDIRE CU PRECIPITARE

Dumitru Sechelariu (președinte executiv PNG): „Nu se va mai auzi de PSD în Bacău.“

CATEGORIA
EMIL BOBU

Daciana Sârbu (vicepreședinte TSD): „Au mai fost niște nereguli care nu s-au confirmat, dar care probabil se vor confirma.“

CATEGORIA
PORCUL, DACĂ NU-I FUDUL, PARCĂ NU E PORC DESTUL

Adrian Păunescu (senator PSD): „Nu aveți nici un drept să calificați o întrebare a unui senator. Sînteți aici să ne dați nouă socoteală!“

CATEGORIA
CRETINISM CU FAȚĂ UMANĂ

Răzvan Theodorescu (ministrul Culturii și Cultelor): „Cînd vă spun eu ceva nu e «să zicem».“

„Domnul Iliescu s-a dus acolo știind ce îl așteaptă – asta arată profunda sa democrație.“

„Pînă la noi ordine, e greu să spui despre mine că aș fi un frustrat.“

„Vreau să spun că lumpenii și cretinii pe care i-am văzut la Montréal mi-au adus aminte de cei care ajunseseră în biroul meu.“

„Huiduie după aceea, nu cînd îl ai pe Eminescu dezvelit acolo.“

„Cine mă cunoaște știe că sînt foarte democratic.“

Întunericitul

Daci, dragă, ăsta-i cadoul meu adus din Thailanda pentru ziua domnului Adrian Năstase. Cum care zi? Ziua de mîine, normal!
Generația TSD
Generația TSD

Daciana şi Victor, două semne ale schimbului de generaţii din PSD: în locul bătrînilor lingăi comunişti sosesc tinerii yesmani social-democraţi

Adrian Năstase și-a făcut drum privat de vânătoare cu banii publici ai Regiei Romsilva

Semnalul și verificarea

Mai mulți alpiniști și salvamontiști care au urcat în Munții Făgăraș ne-au semnalat că se lucrează de zor la un drum de vânătoare, pentru accesul mașinilor 4x4, derivat din Transfăgărășan. Pe 17 septembrie, brigada mobilă a *Academiei Cațavencu* a intrat în dispozitiv, luptând trei zile cu ploaia și ceața, pentru a vedea lucrarea la fața locului. Drumul Năstase (DN 1) o ia discret la dreapta din Transfăgărășan, de la cota 1.700 m, la aproximativ un kilometru de la Cabana Capra, înspre Tunelul Paltinul. Se înscrie pe valea Izvorul Fundul Caprei, pe traseul turistic marcat cu triunghi galben, ce atinge creasta în Fereastra Zmeilor, printre Muntele Piciorul Caprei și Vârfurile Buda și Arpașul Mic. Are circa 4 kilometri și a fost terminat parțial, pe 16 septembrie, de societatea constructoare RMR, din Curtea de Argeș. Societatea este specializată în reparații, modernizări și retehnologizări în domeniul construcției de drumuri și poduri, regularizări și corecții de torenți. Pentru că ridică mari probleme tehnice din cauza pantei de pe pragul căldării glaciare inferioare a Fundului Caprei, ultimii 200 de metri așteaptă să fie terminați în zilele următoare, cu autogrevere. Atât cât a fost făcut, drumul strălucește în toată splendoarea lui, așteptându-și clienții: pe Năstase și Mitrea, doi vânători de spaima cărora tremură toți directorii Secției Naționale de Drumuri Argeș și toate marmotele și caprele negre din Făgăraș.

Infirmări și confirmări

Am discutat cu Ion Bolovan, directorul Direcției Silvice Pitești, care ne-a confirmat că drumul este făcut de Romsilva-Argeș. Că prețul lui este de 500 de milioane de lei. Pentru că suma ni s-a părut indecent de mică, am ridicat discuția la nivelul specialiștilor, care ne-au asigurat că un kilometru de drum în zona golului alpin atinge costuri de 6 miliarde de lei. Și realitatea o confirmă: drenaje sofisticate, betoane din ciment Portland compozit pentru sumedenia de podețe făcute peste torenții de pantă. Drumul este pavat cu dolomit și șisturi, extrase din galeriile de foraj ale fostei Întreprinderi de Prospecțiuni Geologice, săpate la poala muntelui Piscul Negru și netezite cu grijă de armata de compresoare ale societății RMR. Directorul Bolovan a precizat că drumul este de utilitate publică, în domeniul vânătorii la capră neagră, pentru cetățenii români și străini. În schimb, n-a suflat o vorbă despre faptul că el este făcut, exclusiv, pentru uzul lui Năstase și al noii nomenclaturi de partid și de stat, cocoțată din mitocănia Tărtășeștilor pe cele mai înalte culmi ale nesimțirii boieriei balcanice.

Carnasieri de profesie

Vineri, 17 octombrie 2003, Gheorghe Bădescu, directorul general al Secției de Drumuri Naționale Pitești, a fost demis de ministrul Mitrea din cauza unei avalanșe produse pe Transfăgărășan, în porțiunea alpină a drumului. Avalanșa l-a surprins pe Mitrea în timp ce era la vânătoare, împreună cu Năstase, pe Izvorul Fundul Caprei, unde se face acum drumul lor personal. Aici au împușcat o capră neagră și câteva marmote. După vânătoare, au intenționat să treacă în județul Sibiu, prin Tunelul Paltinul, când s-au trezit cu drumul blocat. Deși, oficial, Transfăgărășanul s-a închis anul trecut pe 1 octombrie, Mitrea s-a făcut că plouă și l-a demis pe Badea din funcția de director general, înlocuindu-l cu Corneliu Moldovan, fostul director adjunct. În motivație nu se specifică faptul că Transfăgărășanul era totuși închis. Pentru că referințele lui Badea la Agenția Națională a Drumurilor sunt excepționale, Mitrea a fost nevoit să-l mențină în funcția de adjunct, deși inițial voia să-l dea afară.

Lege și fărădelege

Sezonul la vânătoarea de capre negre începe la 15 septembrie și se termină pe 15 decembrie. Sectorul din Izvorul Fundul Caprei aparține Fondului de vânătoare Vidraru-Cumpăna. Tariful maxim al unui trofeu de peste 110 puncte CIC este de 2.800 de euro. Efectivele de capră neagră pe anul în curs, ale județului Argeș, sunt de 2.022 de exemplare. Cota de recoltă aprobată pe 2004, pentru Argeș, este de 42 masculi și 43 de femele, la vânători români, și de 82 de exemplare la străini. Interesant este că din cei 8 gestionari ai fondurilor de vânătoare ale județului, Regia Națională a Pădurilor-Romsilva are alocată o cotă de 22 de masculi și 21 de femele de capră neagră. Și mai interesant e că Năstase, care este membru al unei asociații de vânători sportivi din județul Mureș, nu și-a plătit cotizația niciodată și cu atât mai puțin taxele sau penalizările. Care penalizări se dau, conform Legii 103/1996 a fondului cinegetic și a protecției vânatului, art. 33, lit. g, „pentru vânarea cerbilor, căpriorilor și caprelor negre la hrănitori, la sărării, la goană sau la câini gonitori". Or, așa cum se vede în *fotografia 1,* deasupra drumului, pe versantul drept, este instalată o sărăriță, de care atârnă viața și mai ales moartea vânatului.

Sancțiuni și pedepse

În cazul încălcării grave a legii, pentru urmărirea vânatului și exercitarea vânătorii din autovehicule, se poate merge până la confiscarea bunurilor care au servit la săvârșirea infracțiunii, inclusiv a mijloacelor de transport, sau suspendarea permisului de vânătoare. Or, așa cum se vede în *fotografia 2,* în dreapta drumului apare o trenă de grohotiș de pantă. Pe care s-a prăsit o colonie de marmote alpine. Cea mai apropiată vizuină este la cinci metri de drum, sub stânca mare din dreapta *fotografiei 3.* În ea mai trăiește un mascul de circa 50 cm, care va fi primul sacrificat. Brigada mobilă a numărat 5 exemplare în această nouă colonie, care n-a fost evidențiată în nici un studiu, inclusiv un pui de un an, lingând ceea ce a mai rămas dintr-un drob de sare pus pe sărăriță. Directorul Bolovan a specificat că aici nu se vânează marmote. Legea firii ne garantează că, odată ce Năstase și-a făcut drum pentru 4x4 și nu este în stare să urce nici măcar o pantă de 10 metri pe jos, n-o fi atât de tembel încât să nu vâneze din mașină. Legea organică menționează marmota printre speciile de interes vânătoresc, strict protejate, dar n-a stabilit niciodată nici o cotă de recoltă pentru acest exemplar.

Braconaj și recidivă

Efectivelele oficiale ale marmotei sunt false, tocmai pentru a o scoate încă o dată în afara legii și a o da pe mâna legii lui Năstase. Cotele oficiale au reținut cifra de 50 de exemplare, în Valea Arpășelului, unde marmota a fost repopulată în 1973 și adusă din Alpii italieni. Năstase s-a lăudat într-un interviu recent că deține trofee și din acest rozător rarissim, care s-a răspândit inclusiv pe versantul sudic al Făgărașului. Drumul de vânătoare al lui Năstase este despărțit de cel al lui Ceaușescu, prin cea mai sălbatică custură din Făgăraș, Creasta Arpășelului, vizibilă în *fotografia 4.* Ceaușescu vâna pe partea vestică a Văii Arpășelului, unde o armată de hăitași îi împingea caprele negre în bătaia armei, pe Șaua Netedului, unde îl lăsa elicopterul. Năstase vânează marmote, față în față cu Ceaușescu, pe Izvorul Fundul Caprei, din autoturismul de teren. Dacă, Doamne ferește, Năstase va ajunge președinte, atunci va prelua toate obiceiurile lui Ceaușescu, inclusiv vânătoarea cu elicopterul, și va abandona drumul pe care se căcâie să-l termine acum Romsilva, pe banii contribuabililor.

1. Drumul lui Năstase; în prim-plan, o sărăriță pentru momirea vînatului

2. Aici se termină drumul de pe care se vînează marmote și capre negre

3. Trenă de grohotișuri unde trăiesc marmotele; cea mai apropiată vizuină de marmotă

4. Creasta Arpășelului, dincolo de care vîna Ceaușescu

Fotoreportaj de
Cornel IVANCIUC

Corupție mare, tutun și răbdare

Orice tip, din orice zonă a țării, inițiat cît de cît în meandrele micului export spre Vest, a învățat că totul se rezolvă la Vama Oradea. Treburile murdare stau pe vine în acest punct vamal pentru că – traficanții știu de ce – pe aici se trece cel mai ușor. În ultimele două luni au fost descoperite – cu totul și cu totul întîmplător – două transporturi ilicite de țigări. Recent, o firmă din Cluj și-a vămuit la Oradea un transport cu 70 de suluri de stofă. Vameșii, curioși, au derulat-o, descoperind că metrul se împarte în centimetri, milimetri și cartușe de Marlboro. Cîteva zile mai tîrziu, o firmă din Arad încerca să treacă prin Vama Oradea nu stofă, ci mașini de cusut. Afacerea a fost descoperită accidental, după ce piciorul unei mașini de cusut s-a rupt, a sfîșiat prelata mașinii și a dat vameșilor posibilitatea să vadă cele 1.770 de baxuri! Fumătorii lui Ionel Blănculescu ar trebui să-și tragă narghileaua mai aproape de această vamă ca să simtă mirosul banilor negri, nu neapărat de la fum!

Demersul trenurilor s-a încheiat

Magnatul pesedist Ilie Carabulea, cel cu Atlassib și Banca cacofonică Carpatica, cumpără cam tot ce-i iese în cale. Recent, se zvonește că ar fi pus mîna pe calea ferată Sibiu-Cisnădie, lăsată într-o semiparagină. Pînă atunci, locuitorii din Cisnădie sperau să se reintroducă un minimum de trenuri pentru călători ca să facă naveta mai ușor la Sibiu. Dar acum li s-a tăiat orice speranță, așa că vor trebui să circule, spun gurile rele, cu autobuzele lui Carabulea. Că doar nu e fraier să lase trenurile să-i ia călătorii și să-i transporte pe calea lui ferată!

Cum rămîne PD Neamț fără nici un fel de sfanț

Frămîntările listelor parlamentare au început de multișor și au dat de lucru unor sforari mai mari sau mai mici prin teritorii. Astfel, un sforar mai mic, Vasile Șendrea, șeful organizației județene a PD din Neamț, a luat măsuri din timp ca să ajungă nestingherit pe listă. L-a dat afară din partid pe Ostahie, bossul de la Altex, un om cu ceva parale. După aceea a eliminat-o din luptă și pe doamna Ciuchi, directoarea de la Omniasig Neamț, o persoană cu influență și cu opinii, nedispusă să-l asculte orbește pe Șendrea. Și, pentru ca totul să fie rotund, Șendrea l-a „pictat" lui Băsescu pe Ioan Onisei, unul dintre cei mai buni parlamentari din toate legislaturile, punîndu-i lui în cîrcă eșecul pedist de la locale. Astfel, susținerea pe care Onisei i-a acordat-o, de-a lungul timpului, acestui personaj este răsplătită cu vîrf și românește!

Platon și Aristotel avertizînd pe Trăienel

Testicool men

Ca să nu mai zică fraierii că dacă n-ai coaie nu ai nici vigoare, fostul procuror general al Olteniei, Horia Diaconescu, în prezent şef de catedră la Facultatea de Drept „Nicolae Titulescu“ din Craiova, a fost o viaţă întreagă bărbat dedulcit la muieri. Dintr-o legătură nelegalizată s-a ales cu un copil din flori la Tîrgu Jiu, după cum a scris de mai multe ori ziarul local *Ora,* şi a zdrobit inimi şi-a mînjit aşternuturi peste tot pe unde a trecut. Şi toate astea s-au întîmplat chiar dacă, asta se ştie mai puţin, în urmă cu mai mulţi ani, în Spitalul clinic numărul 1 din Craiova a suferit o intervenţie chirurgicală prin care i s-a extirpat un testicul. Cel care i-a luat locul în funcţie, actualul procuror general al Olteniei, Victor Nicolcescu, s-a internat şi el, în urmă cu cîteva luni, la acelaşi spital craiovean şi, săracul, a păţit aceeaşi mutilare cu scop medical. Conform oricăror abordări matematice, cei doi procurori generali au, în total, numai două ouă, în loc de patru, dar asta nu-i împiedică să se poarte ca şi cum asemenea calcule nu le-ar dezavantaja socotelile.

Anul Ou

Fericirea este nebunie curată

Aflat în vizită la un spital de specialitate din Poiana Mare, judeţul Dolj, ministrul Sănătăţii, Ovidiu Brânzan, a legat o strînsă prietenie cu bolnavii psihic de aici. Unul dintre ei, ceva mai grăsuţ, i-a spus ministrului că el se simte foarte fericit şi, relaxîndu-se brusc, Brânzan i-a zis: „Băi, eşti nebun?!“. Noroc că nu l-a auzit nimeni. La sfîrşitul vizitei, ministrul şi-a amintit de o emisiune de la televizor şi, fără să stea prea mult pe gînduri, a declarat presei că, la Poiana Mare, a întîlnit nebuni graşi şi fericiţi. Concluzia este simplă: în România trebuie să fii nebun ca să te simţi fericit şi gras.

Carcasa de forţă

Komunikat

În textul „Nepoata lui Rus distruge turismul cu binecuvântarea partidului“, apărut în numărul din 30 august, inamicul ne-a vârât nişte otrăvuri pe sub uşă, cu bună ştiinţă. Dl Octavian Arsene n-a fost niciodată şeful Biroului de promovare a turismului de la Londra, n-a preluat nici o gaură bugetară şi nici nu a fost recompensat de Agathon cu un post de director al Agenţiei Naţionale de Turism. Asta pentru că dl Arsene este autorul celui mai bun ghid de promovare a turismului românesc, publicat la Editura Hachette, şi a ajuns şeful Agenţiei Naţionale de Turism graţie meritelor sale personale.

Senatul *A.C.*

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

MARIUS TUCĂ: „Pot fi homosexual, dubios în nici un fel“

Cine e Tucă? Îl ştie o ţară întreagă! Cine e Tucă + PUR + PSD + Antena 1 = Love e mai greu de explicat. Aşa am luat la întrebări Mariusul. Şi, ca să nu se spună că manipulăm, spunem că am primit nişte răspunsuri.

...Boii din partid voiau s-o ia la dreapta, crezînd că dreapta e direcţia bună. Căruţaşul, patronul meu, brusc, a smucit de hăţuri la stînga. Ei, acum înţelegeţi cauza istoricului accident de la Caracal?

Marius Tucă, şouleanu' din Caracal, un ziarist care ţine mereu aproape chiar dacă şeful lui ţinteşte mai departe decît poate

Ţine aproape!

Reporter: Ăăăă…

Marius Tucă: Mmmmm….

Rep.: Interesul meu pentru tine este legat de faptul că PUR-ul s-a vîndut PSD-ului. Ce face Tucă?

M.T.: Exact ce-a făcut şi pînă acum.

Rep.: E, da!

M.T.: Dacă îţi spun că se poate!

Rep.: Speram să fii mai nuanţat.

M.T.: Sînt absolut nuanţat!

Rep.: Adică Voiculescu, care te-a îmbrăcat, ţi-a luat maşină, ţi-a dat computer, nu are pretenţii?

M.T.: Nu mi-a dat nici o maşină, nici un computer. Maşina este maşina de serviciu, dacă plec, o las. Iar computerul mi l-am luat din banii mei.

Cine judecă?

Rep.: Adică, nu faci nici un compromis!

M.T.: Absolut nici unul! Şeful meu mă cunoaşte foarte bine ca să nu mă sune să mă pună să fac ceva sau altceva. Ştie că l-aş refuza sau aş face exact pe dos.

Rep.: N-a vîndut PSD-ului Antena 1 la pachet cu Tucă?

M.T.: Pe mine m-a dat ca desert. Desertul de multe ori nu mai e servit, că li se apleacă la desert. Eu nu pot fi un fel de mîncare, eu pot să fiu însăşi masa! Cui să mă vîndă? Nu vrea nimeni să mă cumpere. Cine să cumpere pe unul ce şi-a cîştigat libertatea de a face exact ceea ce crede el? Uite, te mai ajut eu cu ceva ca să nu te chinui foarte tare. Eu nu o să fac emisiune în campania electorală. Eu mai am trei săptămîni de emisiune.

Rep.: Şi *Jurnalul naţional?*

M.T.: Nu are nici o treabă. Gîndeşte-te că aici lucrează 180 de redactori. Cum aş putea eu să mă uit în ochii lor şi să le spun: „Fraţilor, noi sîntem cu PUR şi PSD!“. *Jurnalul* nu s-a schimbat cu nimic acum, de cînd PUR a semnat cu PSD.

Rep.: Nu te cred!

M.T.: Cititorii şi telespectatorii vor judeca! Nu există un om care să vină şi să spună: „Ai avut un dosar şi nu l-ai dat!“.

Rep.: Ca director de opinie, ce părere ai despre fuziunea Voiculescu-PSD?

M.T.: Nu o pot comenta!

Rep.: De ce?

M.T.: E ca şi cum Doru Buşcu s-ar apuca să facă politică de mîine şi ar face alianţă cu PSD-ul. Tu nu poţi s-o comentezi. Sincer să fiu, şi dacă PUR-ul ar fi făcut alianţă cu PNL-PD, lucrurile ar fi stat la fel. Ar fi existat destui care să spună că e o mare greşeală. Eu cred că politica e…

Ce e politica?

Rep.: O mare curvă?

M.T.: …o mare curvă, iar cei ce o practică sînt practicanţii ei! Nu, eu cred că politicienii dau dovadă de pragmatism. Lucrurile s-au aşezat. Anul acesta va fi cea mai dură, cea mai aspră, cea mai puternică, cea mai interesantă competiţie a ultimilor 15 ani. Este pentru prima oară cînd se află faţă în faţă două forţe considerabil egale şi rezultatul alegerilor se va şti doar după numărarea voturilor.

Rep.: Nu mai putem gîndi în ecuaţia asta „trădători-trădaţi“?

M.T.: Nu. Lumea nu mai votează înjurătura, votează informaţia.

Rep.: Şi la emisiuni eşti cam…

M.T.: Relaxat.

Rep.: Parcă ţi-ai tras o injecţie în venă. Şi se bat, tu eşti rece.

M.T.: În fiecare seară, Voiculescu şi Năstase îmi dau cîte un Diazepam. Glumă!!! Da, recunosc că am această atitudine! Mi se pare că au trecut suficienţi ani şi că trăim într-o altă lume. România înseamnă cu totul altceva. Cred că putem da dovadă de echilibru. Nu mai am nici nervii şi cred că nici nu mai e momentul să trag cu cana în cap. România a intrat în NATO!

Rep.: Mai băgai cîte o întrebare caracaleană!

M.T.: Nu mai avem de-a face cu prim-miniştri gen Ciorbea, Radu Vasile. România intră în Uniunea Europeană. Cred că problemele astea trebuie rezolvate altfel. Dacă o să simt într-o zi că m-am înşelat în încrederea mea în această Românie, o să mă enervez şi o să-i dau unuia cu cana în cap.

România, acelaşi plictis aventuros

Rep.: E România maşinilor mişto, dar şi a îngrozitoarei Chitila.

M.T.: Aşa e. România este acel amestec ciudat care pune faţă în faţă laptop-ul cu tîrnăcopul. E foarte greu pentru a găsi o formulă de omogenizare a lucrurilor, dar cei din Chitila şi cei din Drumul Taberei trebuie să intre împreună în Europa. Ştii, noi trăim la Bucureşti. Aici lucrurile se mişcă foarte repede şi tot nu sîntem nemulţumiţi.

Rep.: Păi, nu te irită, nu ai da cu cana în cap?

M.T.: Da, dar pe de altă parte intrăm în Europa.

Rep.: Cu ce intrăm? Cu o legislaţie de ochii lumii, cu o autostradă dată pe ochi dulci, cu şmenuri cu bani europeni?

M.T.: Cred că nu se mai poate face nimic cu războiul. Se poate face totul cu performanţă. Performanţa vine din ceea ce fac oamenii. Acum o săptămînă am scris despre Bechtel. Ce să facem? Să-i omorîm pe americani? Crezi că nu sînt contracte preferenţiale în toată lumea, dar nu asta este, cred că e greu să se ajungă să nu se facă ceva ilegal. Sînt neputincios. Am pornit o campanie împotriva E-urilor. Mi se pare strigător la cer să se facă publicitate E-urilor pe banii guvernului, dar am fost înfrînt. Există pădurile, termitele nu au culoare! Au ras hectare întregi. Ce să zic? E greu!

Rep.: E mai bine cu PSD!

M.T.: Crede-mă, nu are nici o legătură. Ce să fac să te conving?

Dacă domnul Voiculescu citeşte pînă aici, îi transmit că vreau să-i iau un interviu

Rep.: Care-i relaţia cu Voiculescu?

M.T.: Una profesională. Eu cu domnul Voiculescu nu am vorbit mai mult de două-trei ori pe an, în afară de acest an, în care ne-am ocupat mai mult de ziar. Anul acesta, fiind nevoie de investiţii, am vorbit o dată pe săptămînă. Cine-şi închipuie că există un patron care te sună zilnic se înşală amarnic. Spune-mi, dacă ţi-ar spune patronul să faci ceva, ai face? Săptămîna asta am publicat interviul cu Băcanu, apoi, cu reprezentantul WAZ. Voi fi întotdeauna pentru libertatea ziaristului, dar în acelaşi timp ştiu ce înseamnă cel ce dă banul. Uite, Cristoiu! S-au făcut presiuni asupra lui la *Evenimentul!* Nu a revoltat o redacţie, ci a plecat el. Nu ştiu dacă e cea mai bună soluţie. Soluţia mai bună e a lui Tolontan. A luat toată redacţia de la Ringier şi s-a mutat în altă parte. Fiecare dintre noi îşi doreşte să fie propriul lui patron, doar că nu ştie ce-l aşteaptă. Problemele de conştiinţă şi materiale pot fi de o sută de ori mai grave şi mai grele. Şi eu îmi doresc asta.

Rep.: Dar admiţi că există o influenţă politică?

M.T.: Sigur că da. Dar pe de altă parte, date fiind spinările noastre mai mult, mai puţin cocoşate, toţi cei care au făcut compromisuri le-au acceptat de la sine. Nu i-a obligat nimeni. Ei au acceptat.

Comerţ, pur comerţ

Rep.: Eşti dubios.

M.T.: Pot fi homosexual, dubios în nici un fel. Ori fac presă, ori fac politică. *Jurnalul naţional* vrea să fie numărul unu în România.

Rep.: Asta înseamnă că nu e nimic moral!

M.T.: Vrea să fie un ziar pentru secolul 21, vrea să-l servească pe cititorul care va intra în Uniunea Europeană şi care are nevoie de o mie de informaţii pentru a putea trăi, pentru a-şi găsi un job. Noi am fost şi vom fi numai pe informaţii politice publicitare.

Rep.: Te cam foloseşte Voiculescu! Că tu ai fost vedeta Antenei ani în şir, tu faci ziarul acum.

M.T.: Folosit cu ce? Tu ai fost convins că Dan Voiculescu nu a fost securist?

Rep.: Nu.

M.T.: Eu cred. Eu îl cunosc. Acest om nu ar fi ieşit în public de o sută de ori dacă nu ar fi ăsta adevărul. Nu mă crede nimeni că în atîţia ani de zile Voiculescu nu m-a sunat să-mi spună ceva pentru emisiune. Poate eu am fost acela care şi-a cîştigat libertatea încet-încet şi am fost lăsat să fiu liber.

Rep.: Adevărul e că Voiculescu a făcut o frecţie de partid, e tot ce a făcut în notorietatea sa.

M.T.: Eu ştiu, are organizaţii în toată ţara, poate lua 6%. Poate e o perfuzie de partid. El nu vine să-mi spună să fac un lucru fiindcă ştie că nu ştiu să-l fac. Asta e.

Eugen ISTODOR

Cuvîntul care e lumpenibil

Cu ministrul Culturii la psihiatru. Răzvan Theodorescu este urît, chiar foarte urît, dar nu în sensul că n-ar fi frumos, deși nici frumos nu e. Ministrul Culturii este urît pentru că gîndește și vorbește urît. Și, așa cum frumusețea vine – se zice – din interior, de ce nu ar face exact același lucru și urîțenia? Și este suficient să citiți sau să recitiți halucinantul interviu cu Răzvan Theodorescu din ***Evenimentul zilei*** de joi, 23 septembrie, pentru a vă convinge că, în cazul lui Theodorescu, urîțenia exact din interior vine. Ministrul Culturii este, într-adevăr, un om foarte urît și acest lucru este cu atît mai trist cu cît cultura nu înseamnă doar estetica urîtului. În privința românilor din Montréal care au îndrăznit să protesteze împotriva lui Iliescu, Theodorescu și-a îmbogățit simțitor vocabularul de academician PSD. Dacă duminică seara, la BBC, ministrul îi eticheta pe protestatari drept „cretini", marți, cînd a fost făcut interviul publicat joi, Theodorescu a întrecut orice măsură a bunului simț: „lumpeni", „ratați", „nespălați", „neisprăviți", „marginali", „animale", „scursuri ale societății", „pegră" și, din nou, „cretini" – cam acestea au fost cuvintele de ordine ale unui „intelectual", „profesor universitar", „academician", „istoric", „scriitor", „om de cultură", pesedist și ministru, pe nume Răzvan Theodorescu, neapărat cu „h". Acum, că am stabilit cum e cu urîțenia, ar mai trebui spus că Răzvan Theodorescu nu este nici foarte inteligent. Iată și motivul pentru care spun – cu plăcere chiar – acest lucru. La un moment dat, Carol Sebastian îl întreabă pe ministru dacă nu cumva ar fi cazul să își ceară scuze pentru invectivele proferate la adresa protestatarilor. „Nu!" este răspunsul, previzibil, de altfel, al lui Theodorescu. Cîteva rînduri mai încolo, răspunzînd la alte întrebări, ministrul spune: „Da' animalele nu se scuză", respectiv „Se scuză de obicei oamenii de onoare, oamenii normali". Ce să înțelegem de aici, că ministrul Culturii și Cultelor este un animal, un om lipsit de onoare, un om anormal? Un cuvînt admirativ din partea noastră pentru „întrebătorul" Carol Sebastian.

Cu Papa la publicitate. Luni, 13 septembrie 2004, cotidienelor din România li se pregătea ceva. Dar, oare, ce? În această zi de 13, la reședința de vară a Suveranului Pontif, a avut loc ceremonia primirii de către Sanctitatea Sa, Papa Ioan Paul al II-lea, a rectorului Universității „Spiru Haret", prof. univ. dr. Aurelian Bondrea. Aurelian Bondrea și mai cum? – se vor întreba unii, și pe bună dreptate. Și care e legătura cu presa? – se vor întreba ceilalți, poate chiar aceiași, și răspunsul îl vor fi aflat dacă vor fi răsfoit presa de săptămîna trecută: din banii studenților-plătitori, rectorul Bondrea a cumpărat pagini întregi de publicitate pentru a vedea și fraierii cu cine s-a întîlnit Papa în ziua de luni, 13 septembrie. Cu însuși Aurelian Bondrea. Aurelian Bondrea și mai cum? – se vor întreba în continuare aceiași alții sau aceiași unii.

Dacă nu eram în Canada cînd v-au huiduit cretinii și nemernicii ăia, eu chemam imediat minerii! Da' pe cine să chemi să apere democrația la Montréal? Pe sfrijiții ăia de analiști sau pe ochelariștii de programatori? Păi, la București, ăștia au luat bătaie și de la femeile de la Apaca.
CANADA

Răzvan Theodorescu, sinistrul Culturii, adeptul fanatic al proverbului „Ce-i trebuie lacheului tichie de mărgăritar?"

Cu promisiunile la vedere. Despre programul de guvernare al Alianței PNL-PD, părerile sînt împărțite. Și nu doar împărțite, ci și despărțite. Joi, ***Adevărul*** a titrat: „În schița programului de guvernare, Alianța PNL-PD supralicitează promisiunile populiste ale PSD". Tot joi, în ***Evenimentul zilei,*** iată cum suna aceeași știre: „Alianța PNL-PD, mai zgîrcită în promisiuni decît Uniunea PSD + PUR". Deh, ce să-i faci, nu toată lumea scrie cu dreapta.

Cu ziariștii străini la canal. Din ziarul ***Național*** de miercuri, 22 septembrie, aflăm ce anume susține ziarul *Sunday Telegraph.* Ziarul *Sunday Telegraph* susține că în canalele Bucureștiului trăiesc 60.000 de oameni. Informația este o prostie. Știrea ar fi fost cu adevărat senzațională dacă ziariștii de la *Sunday Telegraph* ar fi scris că în canalele din București trăiesc 60.000 de pesediști.

Iulian TĂNASE

canalul mass-midia năvodari

● Faptul că se zvonește despre Horică Alexandrescu cum că el ar fi soluția PSD pentru înlocuirea lui Nicolau nu miră pe nimeni, avînd în vedere că fiica sa, Anca Alexandrescu, e în preajma lui Năstase și-l ajută, sub formă de zvonuri, să pară mare gagicar. Pentru un asemenea serviciu, numirea brunetului moderator la TVR nu e un prea mare contraserviciu. Alta ar fi problema. Zvonul acesta trebuie să sperie firmele mici, mari și mijlocii pentru că, dacă de la cîrma ziarului de mic litraj *Independentul* Horică a reușit să adune atîta avere, prin metode arhicunoscute, atunci, vă dați seama, la foamea lui, cam cît va face de pe acest post la TVR. Iar asocierea cuvîntului șantaj cu Horrică nu e greu de probat chiar la tribunal, asta dacă îi vine ziaristului cu limbă multicolorată politic să ne cheme în instanță! Prezența pe la tribunale l-ar încurca, mai ales dacă, în același timp, se fac niște delegații oficiale cu avionul în străinătate!

● Săracul Mircea Badea… Dornic să iasă pe sticlă, Mircea a acceptat să facă o oarecare figurație și fără chef la o emisiune nocturnă de revista presei la Antena 1. Spunem *figurație* pentru că Mircea nu are voie să citească totul de prin ziare, că, deh, politica cere sacrificii de libertate de exprimare.

Zețarul Ivan

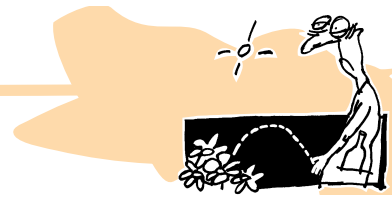

România.
Mici fragmente de neant.

Mitrea, căpitan de Fly

Cursă cu celebrul Fly Taxi. Mașina halește kilometrii, aparatul devorează leii. O sută, două, trei și tot așa, pînă la scorul final. La destinație, clientul decartează un teanc de bani, adică o hîrtie de 500.000 de lei, coboară și apoi îl roagă pe șofer: „Să-i spuneți lu' Mitrea că e mare mafiot!". Se aștepta ca taximetristul să se enerveze, să comenteze, să dea pe rever. Cînd colo, omul a răspuns calm, sincer, cu o poantă destul de haioasă (sperăm că nu întîmplătoare): „A, nu, că io nu mă întîlnesc cu el!".

Italiano, vere

Știți reclama aia sexoasă rău cu tipa care îi zice în italiană lui bărbat-su că îi e cald și el îi aduce rapid ceai rece și ea bea și îl cheamă după aia să o încălzească? Eu zic că o știți! Ei bine, miercuri, într-un microbuz 515, o femeie și-a strigat enervată copilul de vreo 6 ani care nu stătea locului: „Antonioo!". Brusc, toată lumea a privit-o și se vedea în ochii tuturor cum se gîndesc: „...fa caldo!".

Moș Ene pe la pene

Există un tip din Jurilovca specializat în condusul turiștilor străini să vadă pelicanii. Numai că, uneori, cînd ajunge cu grupul de străini la locul unde stau de obicei pelicanii, se întîmplă că zburătoarele sînt duse pe la treburile lor. Atunci turiștii încep să comenteze, nemulțumiți: „Where are the pelicans? Où sont les pelicans? Hoka nakarimoto fujitsu toshiba pelikano?". Ce să facă omul nostru atunci? Le zice: „Tăceți! Pelicanii dorm la ora asta. Hai să plecăm!".

Coana Mița Trabantista

Veaneam de la mama cu portbagajul încărcat cu zacuști și compoate și dintr-o dată mă trezesc într-un adevărat raliu, năpădit de Broaște și Trabanturi. Era un raliu aniversar al ACR-ului. Ne jucăm puțin de-a depășitelea, apoi mă duc tare să nu mi se răcească plăcinta cu brînză pentru frate-miu. Și cum îi dădeam eu căleală, dau semnal să depășesc un Trabant. Bă, și nu se dădea al dracului la o parte de nici o culoare. Eu claxoane, el țuști în fața mea. Eu faruri, el nimic. Mă bag pe interior într-o curbă și simt că mă sufoc de nervi. La volan, o babă interbelică coafată permanent și vopsită violet, cu niște cercei de-i veneau pînă la frîna de mînă, mă privea cu o ură crîncenă. Și să nu-i bați?

Ethos, Porthos și Aramis

Reportaj cu țara de gît

Blocul premierului de la groapă nu se mai întoarce

Motto: „Năstase a luat o groapă de gunoi și s-a păcălit." – Ion Amarie, procuror general al PNA.

Multă vreme o fi mirosit urît pe strada Zambaccian din cauza gropii de gunoi aflate pe locul unde acum se înalță mîndru blocul igienic al lui Adrian Năstase. Miroase o pisică moartă, darămite o ditamai groapă de gunoi, în care își aruncă oamenii toate resturile din casă. În această privință, un cartier de lux, precum cel din jurul străzii Zambaccian, nu are cum să diferе. Tocmai de aceea, ne-am hotărît să facem un mic tur al vecinilor lui Năstase de pe strada cu pricina ca să vedem ce spune nasul lor în privința investigației PNA. Pe toți cîți i-am prins i-am întrebat din prima: cum a fost groapa de gunoi de pe strada Zambaccian?

Prima vecină stă la numărul 11, vizavi, și este o doamnă pe la vreo 50 de ani, cu accent rusesc. Spune că e chiriașa senatorului Sergiu Cunescu. E puțin aiurită, veți vedea mai încolo de ce.

„Nu a fost groapă de gunoi. Era o casă, mai în fund, poate au dărîmat-o. Aici, pe tot locul ăsta, a fost o școală de diplomați, erau terenurile lor de fotbal. Știu pentru că și băieții mei au învățat acolo. Acum și-a făcut Năstase. Groapă de gunoi niciodată."

Doamnă cu domn, pe strada Andrei Mureșanu, fix în spatele casei lui Năstase. Amîndoi cară lemne prin grădină. „Nu avem ce spune", declară doamna, „mergeți la alte case."

Doamnă în vîrstă cu cățel, locuiește în spatele casei lui Năstase, pe strada Andrei Mureșanu: „Stau aici de la 5 ani. Am 60 de ani. Nu a fost niciodată groapă de gunoi aici. Groapă de gunoi a fost acolo unde este astăzi Televiziunea. Aici niciodată. Toată zona aia de pe Zambaccian a fost a internatului pentru copiii diplomaților. Al Ministerului de Externe. Ce zic ei, cu groapa de gunoi, e complet fals. Ne cred atît de proști?"

Muncitor moldovean care lucrează la blocul lui Năstase: „Nu știu ce să spun. Nu știu cînd vini șieful. Nu știu dac-o fost groapă."

Angajații Muzeului Zambaccian

Custode el: „Eu am citit ce se zice în ziare. Că le era frică să construiască în gunoaiele alea. Mie nu mi-ar fi fost frică. De ce nu mi-au dat mie terenul?"

Custode ea 1: „Mai venea și dînsa… nevastă-sa, Dana… să supravegheze lucrările. Venea seara și se uita, se plimba pe aici. Dar după ce au dat-o în ziare nu a mai venit."

Custode ea 2: „Oricum, terenul a fost gol, se jucau cei de la internat pe el, era terenul de baschet. Poate că nu a mai fost măturat. S-or fi adunat crengi și frunze pe teren, de asta au zis că e gunoi acolo."

Custode ea 1: „Dar de ce nu mergeți să îl întrebați pe Sergiu Nicolaescu? Stă chiar vizavi. Stă aici din '47. Credeți că ar fi suportat el să stea cu o groapă de gunoi în față?"

Sergiu Nicolaescu: „A fost o groapă de gunoi. Cînd m-am mutat eu aici, acum 50 de ani, pentru că eu stau din 1947 pe Zambaccian, nu era groapă, dar fusese. Cînd m-am mutat eu era teren liber, o grădină. Și acolo își cultiva legume un ofițer de Securitate, securist. Chiar era foarte ciudat că în acest cartier de lux, printre vile, exista o grădină de zarzavaturi. Lîngă acea casă și-a făcut ulterior școala MAE, pe Emile Zola colț cu Zambaccian. În ce privește groapa de gunoi, pot să spun că mult înainte de a mă muta eu, prin 1938-1939, pe acest loc a existat parcul Morando, care era un fel de groapă de gunoi. Eu nu am apucat groapa aceasta. Pe de altă parte, acolo unde este construită Televiziunea Română era fosta groapă de gunoi a Bucureștiului. Dar și pe aceea am apucat-o ca maidan. În ce privește valoarea terenului, ce pot să zic: dom'le, în mod sigur nici aur, nici petrol nu are. Valoarea e cea a zonei."

Care o fi valoarea zonei? O documentare mică pe la agențiile imobiliare te duce la oferte precum cea a SC Front SRL, care oferă, în zona Aviatorilor, un teren de 420 de metri pătrați cu 300.000 de dolari. Terenul premierului e de 700 mp. L-a cumpărat în 1998 cu 11.000 de dolari.

Pînă luni, Cătălin Ioniță, purtătorul de cuvînt al MAE, nu a putut să dea un răspuns la întrebarea dacă terenul premierului a fost inițial al internatului MAE. „De situația asta se ocupă cei de la Logistică și Patrimoniu. Mi-au dat un răspuns, dar din care nu am înțeles nimic. N-au zis nimic utilizabil, ca să zic așa. Vă rog să mai așteptați cîteva zile."

Alexandru VĂRZARU
alexvarzaru@yahoo.com

Ce să mai zic, domnilor? Nesimţirea proaspăt îmbogăţiţilor a atins cote inimaginabile. Abia aştept să-i prind pe locatarii acestui bloc cînd coboară cu gunoiul la ghenă. Cre' că le fac găleata guler la toţi, iar pe proprietar îl bat şi îi fac vînt pe scări. Mă rog, ar trebui să fie unul dintre corupţii opoziţiei... Că altfel iar trebuie să fac un film prost cu scenariul acesta atît de bun. Bine măcar că în film pot să-l şi împuşc!

Sergiu Nicolaescu, un vechi riveran al străzii Zambaccian, supărat că un bloc nou construit îi ia tot soarele din curte, dar și mai bucuros că la toate ferestrele acestuia răsare zilnic chipul luminos al șefului său, Adrian Năstase

Rețeta succesului D.A.

Liberalii și pediștii trec la sacrificii animale

E mișto politica de oraș:

cocktail, cuvîntare proeuropeană, atac la adresa colegului pesedist cu care te împaci în afaceri. E mai mișto politica la sat. Unde, pe ulițe, cocoșul Alianței D.A. trage o cîntare PSD+PUR get-beget. Locurile prin care Băsescu și Stolojan nici n-au prea ajuns și nici nu vor ajunge vreodată sînt reglate în cuget, certuri și unire de șefii filialelor de județ prin mese tovărășești de împăcare și alin, inundate bogat în vinuri proaste, țuici de circumstanță și cărnărie de strînsură. Aici împăcarea se măsoară în cîte rațe, găini și gîște se vor sacrifica. De exemplu, în lupta din județul Vîlcea vor cădea destule orătănii nevinovate.

În Bărbătești, Horezu și Muereasca

e cafteală ideologică, nu glumă, așa că stomahurile vor cere la greu doctrină din pene și puf. Emilian Frîncu, de la PNL Vîlcea, caracterizează astfel situația albastră: „PD-ul e trunchi comun cu PSD-ul și cu FSN-ul, iar acolo, la PD, mai sînt multe sechele marxiste, leniniste și ceaușiste. Dar ele se vor rezolva omenește". Dimensiunea abisală a disensiunilor din satele vîlcene nu lasă nici un dubiu asupra viitorului alianței. În Muereasca va fi nevoie de cinci găini, două rațe, zece kile de vin. Primarul liberal are următorul mesaj de întîmpinare la căsuța sa vocală: „L-ați apelat pe Dan. Sînt puțin ieșit din rețeaua Dialog, lăsați-mi un mesaj. Dacă doriți. Dacă nu, mă găsiți voi altădată. Ciao." Și i s-a revendicat localul primăriei. A vrut omul să explice chestia asta la un ospăț cu toți sătenii. La acest ospăț a venit și nea Florin Olănescu de la PD. După un pahar, se leagă vorbele într-un protest: „Huo! Nu vă lăsați păcălit de acest hoț! Vă păcălește, oameni buni!". În Bărbătești, viața la sat e mai curată, mai bărbătească, așa că PD-ul este pe mîna unei muieri a dracului. Va fi nevoie de ceva vișinată și un curcan gras. Femeia lui nea Deaconu Lazăr, de la PNL, va face o ciorbă și o ditamai fripturica. Nea Deaconu mărturisește: „La votul pentru vice, acum, cu localele, ce face femeia asta? Nu votează cu PNL, ci cu PRM susținut de PSD. Păi, cum să mă aliez cu asemenea cucoană?". Cucoana îl iubește pe Băsescu, dar mai tare triada Roman-Iliescu-Năstase. E o marxistă, așa o ponegresc sătenii. În Horezu, situația se întoarce. Liberalii trebuie să scoată gîște, rațe, vițică, berbecuți. Membrii liberali din localitate sînt acuzați de pediști că sînt hoți de găini și de porci. Adică, liberalii au furat noaptea de la pediști. Unitatea D.A. e știrbită grav. Iar șefii de la centru vor neapărat să nu se facă vreo greșeală de protocol, să se dea la masă, Doamne ferește, preparate din pasăre și porcină.

Alianța D.A. de la București nu se potrivește cu cea din Vîlcea. Dar nu-i nimic, ce, nu s-au mai văzut destule alianțe slute? Îi pui o pernă pe față și trec alegerile cu huiduma pesedistă.

Eugen ISTODOR

Bursa șpăgilor

Cînd polițistul o cotește spre cotețul de porci

Un cetățean, de profesie zidar, avea un fiu, zidar și el. Într-o bună zi, s-au hotărît amîndoi să facă școala de șoferi. Au făcut-o. Apoi a venit ziua să dea examenul pentru permis. La traseu, au picat cu maiorul D., recunoscut ca fiind foarte puțin amabil cu amatorii de permis auto. Cei care picau cu el în mașină picau și examenul, asta era regula. Tatăl și fiul și-au zis un creștinesc „Asta e!“ și s-au urcat în mașină cu maiorul. Amîndoi au fost declarați admiși. De ce? În timp ce conduceau ei prin oraș, maiorul le punea tot felul de întrebări care nu aveau nici o legătură cu întrebările din chestionarul auto: „Și ziceți că sînteți zidari?“, „Vă pricepeți să-mi faceți și mie un coteț de porci?“ și așa mai departe. Cotețul de porci se afla în Periș și nu era un coteț de porci normal, ci ditamai cotețul de porci, aflat în curtea unei ditamai vile polițienești. Cei doi zidari, tată și fiu, au ajuns la cotețul faptei, însoțiți de alte două ajutoare. Patru persoane au muncit patru zile, de dimineață pînă noaptea, au dormit ca vai de capul lor într-o magazie a polițistului și, astfel, din permis în permis, vila s-a făcut mare, cotețul s-a făcut mare, porcii s-au făcut mari și s-au iubit și s-au înmulțit mai ceva ca permisele auto, mai ceva ca mașinile din București.

Cotețele apelor Dunării

Vama-i veche, postu-i nou

Fostul șef al celui mai important punct de trecere a frontierei din Oltenia, Vama Bechet, colonelul Nicu Dumitrică, și-a imortalizat pentru posteritate, pe suport audio, pasiunea sa nesăbuită pentru cîntec, joc și voie bună. El a editat un CD cu cîntece de pahar pe care îl împarte fericit prietenilor și cunoștințelor, încercînd să smulgă promisiunea unei audiții binevoitoare. Fostul șef de vamă, retrogradat acum ca simplu șef de tură, în urma unui accident rutier mortal și a numeroaselor sale îmbîrligături bahice, manevrează afaceri de miliarde și, împreună cu verișorul său, Tibi Gherghe, zis Taboc, au în proprietate TIR-uri, restaurante, benzinării și o felie zdravănă de Oltenie. În Bechet, capitala șpăgii oltenești, au fost arestați pentru contrabandă în urmă cu cîțiva ani polițiștii Florin Avramescu și Cornel Andrei, nepoții deputatului PNȚCD Cornel Boiangiu. Prin vama de la Bechet trec zilnic peste 180 de TIR-uri, autocare și autoturisme și, dacă socotim că fiecare lasă cîte 50 de euro, putem să ne imaginăm că mai toți lucrătorii sînt oameni cu suflete și averi mari. Presa locală a scris de multe ori și că polițiștii de frontieră din zonă au obiceiul să cumpere marfă din duty-free, pe care apoi o revînd la suprapreț buticarilor din Craiova, informație care s-ar putea constitui într-un argument în plus pentru teoria profunzimii spirituale a indivizilor cu uniformă de la vamă. Sătul însă de cele materiale, Nicu Dumitrică a decis să-și petreacă următorii ani cizelîndu-și pornirile muzical-artistice și lansînd CD după CD.

Christina Șpaguilera

Niște oameni de Taromenie

(schiță)

Ne aflăm în anul 2000. Ceaușescu e mort. Iliescu e senator. Compania Tarom se află într-o situație dificilă. Prim-ministru e Mugur Isărescu. Adrian Năstase este acasă, are niște șosete pepit. În dreapta lui se află soția Dana, în stînga e cumnatul Dan. În stînga Danei este sora Rodica, soția lui Dan. Andrei și Mihnea dorm cu o căprioară pe care tati nu a reușit încă să o omoare. Cei patru adulți joacă darts, aruncă cu săgeți într-un Van Gogh fals. Andreea Esca prezintă știri. E seară. Adrian tocmai l-a nimerit pe Van Gogh în urechea bandajată. Esca anunță că Tarom se află într-o situație dificilă și riscă să fie închisă. Adrian o întreabă pe Rodica: „Ia zi, Rodico, ți-ar plăcea să fii șefă la Tarom?“. „Cum să nu-mi placă, Adriene, ce întrebare mai e și asta?!“, răspunde Rodica și se pregătește să arunce la perete. Adrian pune mîna pe telefon și îl sună pe Mugur Isărescu. „Alo, Mugur? Pot să-ți spun Mugur? Am înțeles, domnule prim-ministru! Aici e Adrian, da, Adrian Năstase. Voiam să vă rog și eu ceva în legătură cu Taromu'… Vă rog eu să nu-l închideți, că mîine-poimîine zburați de la putere, și am vrea să ne ocupăm noi de el… Dacă se poate, bineînțeles. Am înțeles, să trăiți!“ Adrian își toarnă un pahar de sirop de fructe de mare, își mai ia niște săgeți din seiful cu săgeți de aur și se pregătește să arunce din nou în Van Gogh. Dan, Dana și Rodica se uită la el întrebător: „Ei!? Și ce-a zis papagalul ăla?“. Adrian este concentrat, își privește șosetele și zice: „Se rezolvă, stați liniștiți. Rodico, te-ai scos!“. Ne aflăm patru ani mai tîrziu. Ceaușescu e mort. Iliescu, dimpotrivă, e președinte. Răzvan Theodorescu e mitocan. Prim-ministru e Adrian. Dana e Soția. Șefa Tarom e Rodica. Rodica Odobescu. Tarom împlinește 50 de ani, ocazie cu care Mitrea spune că Tarom a fost salvată de un telefon pe care Năstase i l-a dat, în 2000, lui Mugur Isărescu. Rodica zîmbește. Dana zîmbește. Dan zîmbește. Adrian se-mbogățește.

I.L. Caragioale

Cîrciumile de la oraşe şi stat

– senzaţionalele voturi ale *Academiei Caţavencu* –

Lumea e o sală, iar actorii sîntem noi, consumatorii. În lumea asta, Dumnezeu e, bineînţeles, şeful de sală. Iar sfinţii, care te mănîncă de bani pînă la şeful de sală, sînt chelnerii. La judecata de apoi, zisă şi socoteala de dincolo, toţi sfinţii, adică ospătarii, încearcă să te încarce la notă. Judecata de apoi se întîmplă, de cele mai multe ori, spre zori, cînd cei morţi de beţi ce sînt încearcă să se ridice de sub mese. Cine se simte fără de vină să ridice primul sticla! Aceste fapte se petrec – unde altundeva? – în cîrciumile de stat, prezente încă la noi la 14 ani de la revoluţia pe care comuniştii ne-au luat-o fără sticle la schimb. O fi bine că mai există cîrciumi de stat, n-o fi bine? Iată întrebarea la care-am încercat să răspundem pînă la ora închiderii, cînd vine tanti Maria să ne urce scaunele pe mese şi să-l scoată pe nea Virgil de dedesubt.

E BINE

Ştefan AGOPIAN

Cînd maică-mea a plecat de acasă, taică-meu a hotărît că cel mai bun lucru pentru un copil este să crească în cîrciumă. Într-o cîrciumă de stat, că alta nu era. Aşa am rămas!

Alexandru VĂRZARU

E bine să existe cîrciumi de stat. Pentru oamenii de stat mult, ca Văcăroiu.

Alexandru DUŢU

Sînt om şi nimic din ceea e omenesc nu trebuie să-mi fie străin, adică al altuia. Deci cred că acele instituţii fundamentale ale unei comunităţi, cum ar fi bibliotecile, muzeele, universităţile, morţii, şpaga, substanţa, cauzalitatea, timpul, spaţiul etc. trebuie să fie de stat. Ele sînt coloana vertebrală (iar după mai multe pahare, orizontală) a unei societăţi. Aş merge chiar mai departe, în sensul că după băutură îţi vine şi cheful de femei. Aşa că şi prostituţia, ca segment strategic, trebuie ocrotită de stat pentru a se asigura accesul egal tuturor cetăţenilor. Iar în ceea ce le priveşte pe fetele care ies la produs, sînt perfect de acord cu Marx cum că mijloacele de producţie trebuie să treacă în proprietatea noastră, a tuturor. Şi apoi vă daţi seama că, fiind de stat, cîrciumile pot merge în pierdere, cu arierate la greu, deci vă daţi seama cît o să putem bea pe datorie.

Gabriel DROGEANU

Am cam ezitat înainte să mă decid de care parte a mesei să mă aşez, dar pînă la urmă am decis: e bine! Asta deşi prin cîrciumi nu umblu, iar cînd umblu nu pun alcool în gură – am ajuns să mă acuze Dragoş Muşat, după o tură prin cîteva localuri, că pe la a cincea apă plată mi s-a tăiat firul. Aş fi putut fi împotrivă, mai ales după ce am citit într-o *Dilemă veche*, acum vreo două săptămîni, că în cîrciumile de pe litoral, aproape fără excepţie, indiferent de natura patronatului, se poartă/s-a purtat mîncarea recondiţionată. Adică bucata de carne rămasă în farfuria mea merge/a mers mai departe, la ciorba ta. Totuşi, zic: să fie, nene, şi cîrciumi de-alea ca înainte de '89! Ba chiar le-aş face cu haleală pe cartelă. Şi să pună clienţii halba la uşă, pe la 4 dimineaţa, ca să ţină rînd. În încheiere, vă urez un sincer „Nici o masă fără peşte!" (la cîrciumile astea noi, private, îl recunoaşteţi după ghiul şi lanţ).

Ioan T. MORAR

Da, e bine, măcar aşa pot vedea şi cei cu restaurante particulare cum nu trebuie să procedeze. Şi mai e bine şi pentru nostalgicii din comunism, pentru care aş propune ca restaurantele de stat să fie aprovizionate exact ca pe vremuri, să nu ţi se dea bere decît cu mîncare, şi pepsi numai dacă dai şpagă! Şi, evident, la nota de plată trebuie adăugată şi data sau măcar numărul anilor care au trecut din '89. Păi, de aia am murit noi (de foame pînă) la revoluţie?!

Viorel MOŢOC

Am crescut şi m-am format doar la cîrciuma de stat, măi, măăi. Chelneriţe indolente şi ospătari parşivi mi-au fost mamă şi tată. Note de plată măsluite, cu chifle, salate şi ape minerale adăugate în plus, da, mi s-au adunat în bibliografia esenţială. De aceea, nu rareori, îmi place să frecventez cîte un local de stat. Nu vreau să uit de unde am plecat. Măcar pentru a mă convinge că în alte părţi e mai bine. Părerea mea!

Simona TACHE

Ce vreau eu să vă spun, deci nu numai că e bine, e chiar bine.

Din cel puţin un motiv, dintre care îl enunţ doar pe primul: de cînd cu conceptul capitalist *orientare către client*, greu mai găseşti azi un ospătar adevărat care să se pişe pe tine atît de entuziast încît să simţi că trăieşti. Particularii se pişă: 1) în secret şi 2) doar în ciorba de burtă. Ar fi o singură problemă şi aş vrea să se ţină cont de ea: cîrciumile astea de stat să închidă ca pe vremuri, la ora cînd începea *Mihaela*, cum ar fi, în ziua de azi, cam cînd mimează Catanga a doua melodie la *Teo.* Ca să mai ajungă şi clientu' acasă la nevasta lui sau a altuia.

P.S. Ce se-ntîmplă, o rog pe doamna Maria, cînd îmi spală cana, să n-o mai pună cu gura-n jos, s-o pună cu gura-n sus, mersi, pupici!

Daniel GOACE

Sigur că e bine!... Eu unul, dacă aş avea capital, mi-aş deschide chiar mîine o cîrciumă de stat. I-aş spune exact aşa: „Cîrciumă de stat" SRL. Sau, mai simplu: „La stat" SRL. Aş pune la intrare un „Bine a-ti venit in unitatea noastra!", doi maidanezi care să te mîrîie de sub un Oltcit stricat. Aş servi la şpriţ numai apă minerală Borsec şi Biborţeni la sticlă de sticlă şi aş avea oricînd la desert eugenii „Eugenia", mentosan, bombonele Cip la cutie şi cartofi de ciocolată – 3 lei bucata.

Iulian TĂNASE

E bine, stimaţi consumatori, e bine că mai există cîrciumi de stat, comuniste, comuniste pînă în măduva măduvioarelor pané, cu cartofi prăjiţi şi salată asortată. Păi, la cîţi comunişti mai există în ţara asta, e absolut normal să mai existe şi cîrciumi comuniste. Că doar nu s-o apuca Nicolae Văcăroiu să servească, la bătrîneţe, în incinta localului capitalist pe nume McDonald's!

Marius BORŢEA

Pentru că ospătarii din cîrciumile de stat se cred înainte de '89 şi, cînd îţi adună şi data la notă, le dă mai puţin.

NU E BINE

Alin IONESCU

Pe mine mă disperă numai cînd trec pe lîngă ele alături de colegul Viorel (care le adoră) şi simt duhoarea de comunism care adie dinăuntru. Din păcate, tot alături de Viorel (şi de dragul lui, vreau să se reţină asta) le calc pragul. Am totuşi o formă de înţelepciune şi nu comand decît chestii capitaliste gata ambalate, în general sucuri. Oricum, ce mă scoate cel mai tare din sărite e că ele sînt nişte rezervaţii de chelneri ceauşişti. Te uiţi la ei şi-i citeşti. Ăla cu ochii sticloşi şi mişcări de reptilă 'oaţă turna scriitori, ălălalt cu părul alb şi cu ochelari de baga era tătic, ciripea direct sus şi ciupea şi valută de la străini. Visez să merg la *Pescarul* cu buldozerul şi să parchez chiar lîngă masă.

Dragoş MUŞAT (sponsoru@k.ro)

Eu sînt pentru şi împotrivă. Ce trebuia să votăm? Vreau penalizare. Oricum, sînt de părerea conducerii, care este bună. Vă mulţumesc că existaţi.

ABŢINERI

Dan STANCIU

Cum nu calc prin cîrciumi, fie setea cît de rea şi arşiţa cît de grea, n-am să dau cu părerea mea în această chestiune. Aş zice însă că mi-ar plăcea să existe în peisaj nişte biblioteci familiale, de cartier, unde să poţi servi în tihnă, la umbra unui tei ancestral, *O scrisoare pierdută* la halbă sau un şpriţ de *Roşu şi negru* din podgoriile Stendhal.

Zidurile vechi din provincia lui Oprişan au fost puse la zid

Deşi nu s-ar crede, înainte de a fi declarată provincie europeană, mult înainte, Vrancea a fost un loc frumos. Pînă să calce pe aceste locuri piciorul cu mers în zig-zag al manechinului Oprişan, Focşaniul, capitala provinciei, a fost un orăşel ce amintea de vremurile cînd judeţul era condus de oameni ce cunoşteau nu numai tainele gramaticii, ci şi pe acelea ale frumosului. Astăzi, aproape toate clădirile vechi, cu valoare de simbol, ale Focşaniului stau să cadă, semn că baronul provinciei a absentat şi de la orele de istorie ale liceului agricol pe care l-a absolvit. Clădirea fostei prefecturi este împărţită frăţeşte între boschetari şi rahaţii acestora. Capela Militară este de cîţiva ani un şantier de renovare, dar în zonă n-a mai fost văzut de foarte multă vreme vreun muncitor sau măcar vreun pet de Scandic care să ne furnizeze un cît de mic indiciu că, totuşi, se lucrează. Biblioteca pentru Copii şi Tineret este şi ea în pragul prăbuşirii, lucru care pe şeful judeţului nu pare să-l sperie nici măcar din sensibila perspectivă că această clădire adăpostea cîndva o sumendenie de cărţi de colorat pentru adulţi. Iar la Biserica Armenească şi pe terenul aferent se fac reparaţii în fiecare zi, doar că nu la clădire, ci la maşini, atît biserica cît şi terenul fiind închiriate unui service auto. Singura clădire cu valoare de monument la care se fac lucrări în permanenţă este cea care adăposteşte sediul PSD. Numai în ultima lună, Oprişan a alocat clădirii, prin Consiliul Judeţean, 4 miliarde de lei. Clădirea are o vechime de peste 100 de ani, a aparţinut doctorului Ioan Macridescu şi, nu de mult, a dispărut fără nici o explicaţie din patrimoniul Direcţiei de Cultură, Culte şi Patrimoniu Cultural Naţional Vrancea. Fostul proprietar a dorit ca edificiul să adăpostească un muzeu al viei şi vinului. Însă Oprişan, duşman al licorilor româneşti şi prieten al apelor plate franţuzeşti, a deturnat clădirea spre PSD ca să-i aducă cu timpul modificări în stil futurist. Dar faptul că această clădire n-a reuşit să ajungă muzeu al viei n-ar trebui să ne supere: în compensaţie, celelalte clădiri vechi au ajuns muzee ale boschetilor.

Monumentul sedatului necunoscut

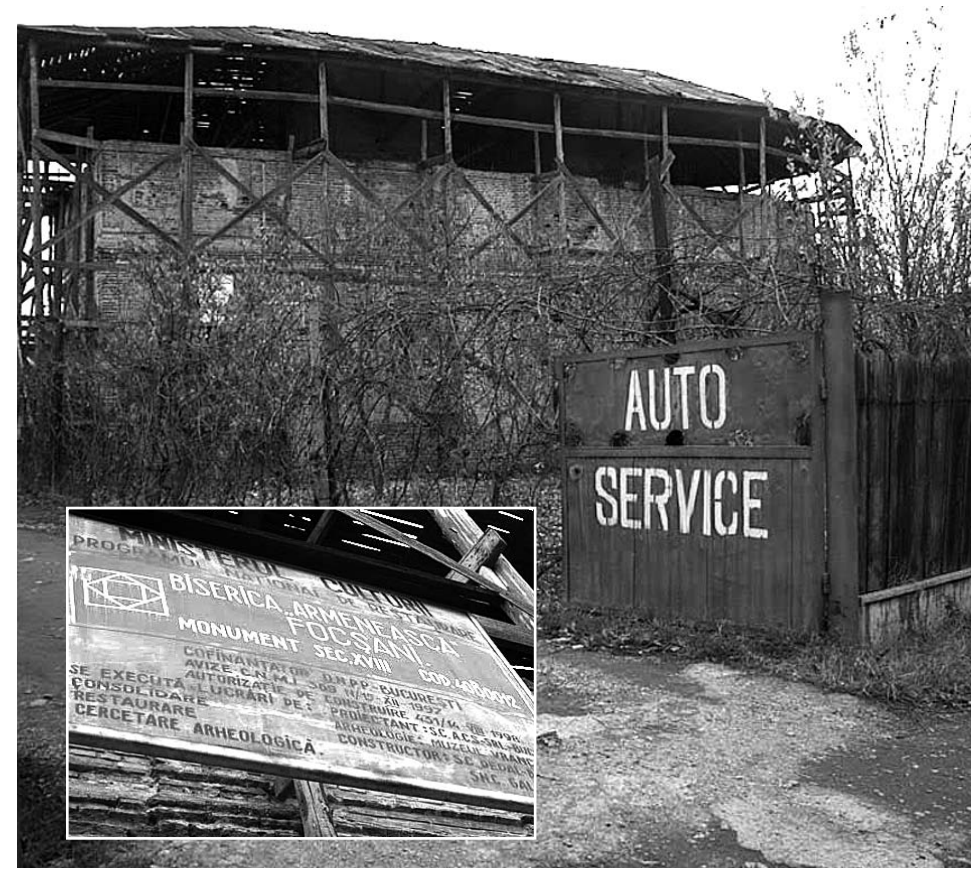

Cultа noastră cea de toate zilele

Episcopia Giurgiului – o eparhie de buzunar prin care bîntuie Sfîntul Fantoma

Dacă ți se face sete de-o agheasmă sau ai poftă de o prescură înainte de a trece peste Podul Prieteniei, în drum spre Mediterana, și te oprești în Giurgiu, n-o să găsești un singur om să-ți spună unde dai de episcopie, cu atît mai puțin de episcop. E ca și cum te-ai trezi întrebînd în Roma de Vatican și lumea s-ar uita la tine ca la un nebun, dînd din umeri că n-a auzit. Există oare vreun motiv pentru care giurgiuvenii n-au auzit că în orașul lor există de patru ani o ditamai episcopie? Dar oare există o Episcopie a Giurgiului, așa cum ar putea susține fără ezitare oricine din Patriarhie, de la baba care vinde lumînări pînă la Preafericitul în persoană? Se pare că nu. Formată din două protopopiate, dintre care unul își are sediul în București, deci formată dintr-un singur protopopiat, Episcopia Giurgiului are o istorie scurtă, dar plină de învățăminte. Povestea nașterii și inutilității ei este legată de marele și deja celebrul Teodosie, acum arhiepiscop cu drepturi depline și, speră el, viitor patriarh.

Bun, deci unde rămăsesem? A, da, în anul 2000 spre toamnă, cînd în mintea patriarhului Teoctist a înflorit o idee îndrăzneață. Avînd în vedere că Teodosie era din ce în ce mai zburdalnic și mai arogant (coincidența nu e întîmplătoare, veți vedea!) și amintindu-și de politica de transferare pe linie moartă a cadrelor de nădejde prin acțiuni de promovare, s-a gîndit să-i facă lui Teodosie o episcopie la Giurgiu. Să aibă și el, nărăvașul, unde să facă pe episcopul și să se dea mare la gagici (ups, pardon, vă rog să mă iertați, am uitat că episcopii n-au voie la gagici). Deci țac, pac, pune Teo de-un Sinod, trece actele prin el și gata. Apoi, preafericit de reușită, îi dă marea veste lui Teodosie care, înnebunit de oftică, îl sună pe Adelu pe fix și-l roagă să rezolve, că el nu se duce nici mort la încuiații ăia de giurgiuveni, să-și dea cariera peste cap.

E, și aici începe nebunia. Încep telefoanele, memoriile, întîlnirile de taină, șuetele, toate cu un singur scop: Teodosie să scape din chingi și să o taie spre zări mai promițătoare. Orice, numai Giurgiu nu. Sigur, ar fi avut un motiv să se mute pe malul Dunării, motiv legat de un domn părinte de care-l lega o aleasă prietenie. Dar știți și voi, uneori iubirea de prieteni nu face doi bani înaintea carierei. Așa că, în timp ce Preafericitul Teoctist se chinuia să-i facă loc de muncă la Giurgiu, Preazburdalnicul Teodosie trăgea sfori pe la Adelu să-i întîrzie numirea și să-l scoată din nevoi. Însă hîrtiile au început să circule. Într-o primă hotărîre din data de 25 ianuarie 2001, Consiliul Local Giurgiu atribuia în folosință gratuită pe o perioadă de 3 ani imobilul din strada Grasse nr. 4. Apoi, la presiunile Patriarhiei Române, adică a Preafericitului, care insistă și printr-o adresă (4576/13.01.2001), Consiliul Local al municipiului Giurgiu adoptă o nouă hotărîre, mai de termen lung (36 din 22 februarie), prin care imobilul din str. Grasse era oferit cu titlu gratuit pe o perioadă de 49 de ani, cu precizarea că dacă „în termen de 8 ani Episcopia Giurgiului nu va demara lucrări de investiții pentru construirea unui sediu propriu va pierde dreptul de folosință gratuită“. Dar, pentru ca partea cu hîrtiile să fie OK, mai era nevoie ca Adrian să dea o Hotărîre de Guvern pe care însă o va semna, hă, hă, hă, tocmai în noiembrie (1.161 din 21 nov. 2001), prin care se aproba transmiterea imobilului din strada Grasse 4-6 din proprietatea statutului în cea a Episcopiei Giurgiului. Între timp, Teodosie era de mult ditamai Tomitanul, fiind pus pe scaunul de arhiepiscop la 8 aprilie 2001. În condițiile astea, Episcopia Giurgiului a rămas doar o amintire urîtă din viața lui Teodosie și o înfrîngere penibilă în viața lui Teoctist. Sîntem în 2004 și, după cum vedeți *(foto)* episcopia n-are nici firmă la poartă, în curte cresc bălării și caroserii de Dacii, iar giurgiuvenii stau ca proștii, inconștienți că au o episcopie a lor, zgîindu-se la sediul părăsit al acesteia, neștiind că înăuntrul ei ar fi putut locui Teodosie. Fost Snagoveanul, posibil Giurgiuveanul, actual Tomitanul. Totuși, preafericirea sa nu trebuie să se căiască: odată inventată Episcopia Giurgiului, se va găsi un fraier bun de trimis prim-secretar acolo. Dacă nu acum, atunci mai tîrziu. Nu strică s-o ai. Și să mai zică cineva că popii nu se pricep la politică. Oalelei, ce se mai pricep.

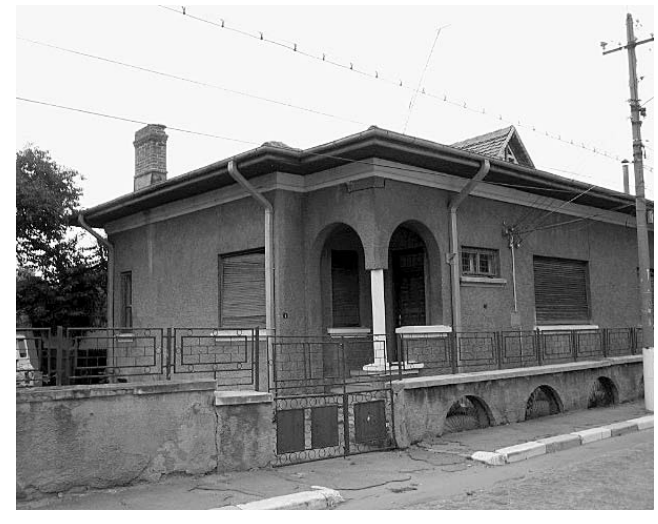

GrassPopă Zürich

Anacronica TV

Tontul pentru tine

Totul pentru tine **de duminică seară, pe Prima TV, este un fel de *Surprize, surprize,* numai că cu Raicu în loc de Marin. Altfel schema este absolut identică: incursiunile Andreei cu microfonul în public, celebra „Ce ați simțit atunci cînd…?" sau trasul cu ochiul în agendă pentru a duce la bun sfîrșit întrebarea „Ce mai faceți, domnuleee… ăăă…?". Prima invitată care a făcut *Totul pentru tine* a fost Lucica, o grasomegă de 100 de kile care s-a lăsat urcată într-un avion de agrement, amețită și vomitată, pentru ca bunicul ei de 100 de ani să poată primi din partea realizatorilor emisiunii aragaz nou, petrecere la restaurantul lui Botezatu și concert Catanga. Adică, total cheltuieli emisiune: 15 minute de zbor Băneasa + aragaz pe barter + restaurant pe reclamă mascată + Catangă pe degeaba. Mișto formatul! Nu mai zic cît i-a costat episodul imediat următor, cînd un pușți a trebuit să se joace cu un Rotweiller pentru ca prietenul lui să poată fi operat de cataractă.**

Andreea Rai Q

Cei tele7 magnifici

Cînd nu și-au luat leafa sau, scobindu-se printre dinți, nu mai găsesc nimic de mîncare, șoferii plini de vaselină blochează orașul cu basculante și betoniere. La fel, minerii, cînd li se usucă gîtul, se închid în subteran și, de sete, joacă table pe mormanele de steril. Există însă și sindicaliști fericiți care pot protesta într-un mediu igienic, fără costume speciale, fără cizme de cauciuc sau măști de protecție. Rămîne totuși întrebarea: oare au plătit cele zece secunde publicitare de protest sau e vorba de un barter stipulat în contractul colectiv de muncă?

Fraţii Marx şi Engels

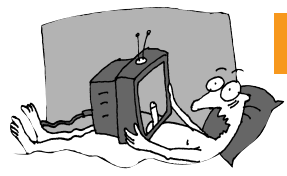

Trampa și ecranul

★ Am observat că, la emisiunea de revista presei de la miezul nopții a lui Mircea și Oreste fără Oreste de pe Antena 1, din cînd în cînd prin cadru mai trece cîte cineva grăbit. De aceea stau și mă gîndesc: uite, dom'le, că în ciuda a ceea ce se-ntîmplă pe ecran, cineva chiar are treabă prin televiziunea aia.

★ Am prins întîmplător, pe Realitatea TV, cîteva frînturi din emisiunea Stelei Popescu, *Pentru dumneavoastră, doamnă.* Invitatul era, normal, Sergiu Nicolaescu. Un fel de magazin Victoria al cinematografiei românești: 50 de personaje într-un singur actor, veacuri de istorie națională într-un singur regizor. Dînsul ne-a prezentat cîteva dintre colecțiile sale de obiecte istorice vechi și originale, „păstrate de pe la filmări", după cum a ținut să ne spună chiar el. Printre exponate, printre săbii și pistoale, se afla un vechi chipiu militar – „o șapcă veche, despre care se spune că a purtat-o Carol I", ne-a explicat. La cum arăta, ai fi zis că mai degrabă a aparținut lui Carol al II-lea, care nu a purtat-o, ci mai degrabă a atîrnat-o la vremuri grele, de priapism.

★ Fiindcă veni vorba de colecții și colecționari: la B1 TV l-am prins pe însuși Adrian Năstase povestind ceva despre pasiunile tinereții sale. Mai exact, ne-a vorbit despre filatelie, despre acea dragoste pe care a simțit-o încă de mic pentru minunata lume a timbrelor. Punea atîta patimă în ce spunea, încît ne-am închipuit că, de-a lungul vremii, o fi strîns în colecție adevărate rarități. Sînt curios dacă-și ține Capul de bour lîngă celelalte piese de colecție, mai exact între blana de grizzly și oul de Ilie Sârbu.

★ Oare cum de n-au apărut pînă acum timbrele cu portretul domnului Năstase, pentru uzul intern al mai tinerilor săi colegi de partid? Cu toții ar fi fost nevoiți să le lingă pe dos înainte de a le lipi pe plicuri.

★ La *Observatorul* Antenei 1 ni s-a prezentat un material de senzație. De mega-senzație chiar: personalul Spitalului Județean din Suceava nu mai ia șpagă! Vai, știrea zilei! Un spital liber de șpagă! De-acum încolo, cîntînd în aceeași gamă, posturile noastre ne vor deschide jurnalele de știri cu materiale la fel de senzaționale: „Un medic a îngrijit un pacient!", „Un gardian public a păstrat ordinea!", „Un mozaicar-faianțar a pus, aseară, faianță!" sau, și mai și, „Un mozaicar-faianțar a pus, aseară, mozaic-faianță!".

★ Cu ocazia huiduirii lui Nelu în Canada, am văzut că în Piața României din Montréal a fost pusă o statuie a lui Eminescu, în care acesta se înfățișează publicului îmbrăcat într-un fel de halat de baie. Din solidaritate cu protestatarii, ar fi putut să lepede și el puțin halatul ăla la apariția pancartei cu „°√πµ ∏ª∏µ¡ ∫√".

★ La PRO TV s-a difuzat un atractiv material despre un concurs de frumusețe între vaci desfășurat pe undeva, pe lîngă Simeria, parcă. Titlul acestuia a fost „Miss Văcuță". Am admirat îndelung concurentele, chiar cu o oarecare detașare, la modul că n-am văzut în ele doar posibile biftecuri și ciorbițe. Le-am admirat proporțiile și ugerele *extralarge* – dar ce ne-a făcut să ne uităm pînă la capăt la acest concurs de miss fără să ne simțim complexați, ca la alte concursuri, a fost faptul că de data asta concurentele nu s-au simțit datoare să zică ceva inteligent pe scenă.

★ L-am prins din nou pe Mircea Badea prezentînd revista presei la Antena 1, acest nou șampon „Anten PRO-TV" al guvernului. Badea ne-a atras atenția fiindcă purta o cămeșuică bleu-gris nădușită la gît sau, oricum, stropită cu apă ori pătată. Sau poate doar transpirată de la flotările pe care-l pune Voiculescu să le facă ori de cîte ori citește ceva greșit de pe prompter.

★ Lui Mircea Radu de la *Din dragoste* i s-a stricat dușul acasă, i-au căzut tencuială și praf în cap, i-a plecat frizerul în concediu, ceva sigur i s-a întîmplat, fiindcă ultima dată cînd l-am văzut avea un păr tare pleoștit, tuflit ca o bască. Poate ia cineva caravana din parcarea Antenei 1 și dă o tură prin magazinele de cosmetice, să-i aducă în studio șamponul plecat de-acasă.

★ Pe micile ecrane, o nouă reclamă la ciocolata Milka. Tot cu marmote, care iarăși contribuie din plin la procesul tehnologic. Cu alte cuvinte, în hala de producție există patrupede rozătoare. Mare scofală! Parcă la noi produsele alimentare nu se fac tot cu ajutorul rozătoarelor… Așteptăm o reclamă românească al cărei final să fie „Și șobolanul învelea mațul de salam cu plastic. Și rămînea blocat în interior!".

★ Zilele trecute, campania electorală a început să reiasă din noul clip publicitar apărut la televizor, clip care promovează bonurile de căldură oferite prin grația – și asta a ieșit tare mult în evidență – Guvernului României. Sloganul este „Stai la căldură cu Guvernul!" sau cam așa ceva. Așteptăm, în prag de alegeri, un alt slogan al campaniei, mai inspirat și rostit chiar de Adrian Năstase, ceva gen „Puneți o haină mai veche pe voi!". Iar după alegeri: „Stai la răcoare cu membrii guvernului Adrian Năstase".

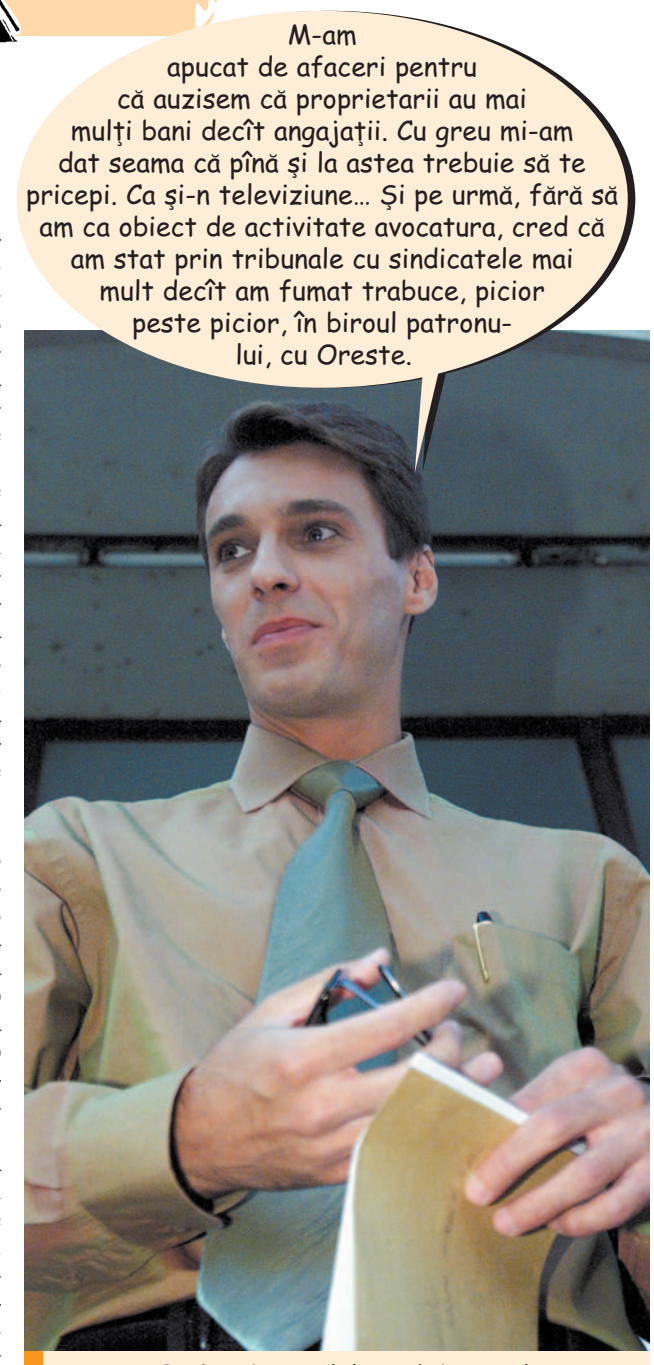
M-am apucat de afaceri pentru că auzisem că proprietarii au mai mulți bani decît angajații. Cu greu mi-am dat seama că pînă și la astea trebuie să te pricepi. Ca și-n televiziune… Și pe urmă, fără să am ca obiect de activitate avocatura, cred că am stat prin tribunale cu sindicatele mai mult decît am fumat trabuce, picior peste picior, în biroul patronului, cu Oreste.

Mircea Badea, băieţelul cu chibriturile care, după ce s-a ars cu fabrica Gherla, suflă şi-n lavalieră pe post de cititor de ziare

★ Săptămîna trecută, luni, pe cînd colegii mei trudeau de zor pentru ca revista noastră preferată să plece spre tipar, eu îmi relaxam oasele pe țărmul Mării Egee, la Paralia Katerini, în fața unui televizor de hotel, pe care postul Makedonia TV transmitea noi episoade din saga unor eroi eterni ai micului ecran: Calgon, Orbit și Cillit. Am constatat că Orbit și-a schimbat pieptănătura și are acum un aer mult mai proaspăt și mai răcoros, Calgon a devenit ceva mai calm și nu mai lasă calcarul să-l calce pe nervi, iar Cillit parcă a întinerit, atît de emoționat era de întîlnirea cu prima lui chiuvetă.

★ La o televiziune grecească m-am putut delecta cu niște ore bune de teleshopping de canapele de bucătărie, iar această întreagă expunere de mobilier se realiza pe fundalul muzical al unui cor religios ortodox. Dacă aș fi știut vreo boabă de greacă poate m-aș fi lămurit, poate că erau mese de bucătărie sfințite, dar după aia m-am gîndit că erau doar niște comode de transportat moaștele.

Tupeu 2004

Deși o săpase pentru Iliescu,

Năstase a intrat singur în groapa de gunoi a istoriei

Poetul, marele poet Motto, a zis odată o maximă foarte mare: „Din mucegaiuri, bube și noroi / Iscat-am frumuseți și prețuri noi…“. Decriptînd versurile, ne-a ieșit după cum urmează: „mucegaiuri“ egal Adrian Năstase, acest Tudor Burghezi cu crustă de social-democrație; „prețuri noi“ egal 11.000 de parai terenul din Zambaccian; „bube“ (medical se mai cheamă și șancru) egal ce-o fi luat senatorul Vasile Duță de la frații Cămătaru; nu direct de la ei, ca să nu bată la ochi, ci de la o prostituată pe care i-au trimis-o aceștia să-i livreze niscaiva sifilis de casă; „noroi“ egal lăturile care lui Adrian Păunescu îi picaseră cam greu la burdihan, așa că le-a vomitat peste șeful SRTV venit să dea socoteală Parlamentului pentru ce mai vede românul la televizor. Deci puneți-vă masca de gaze și să trecem la treabă, fiindcă săptămîna aceasta lucrăm din nou în mediu toxic; ba ne-ar pica bine chiar și un spor de rușine:

Mega-tupeu pe față 2004 (3 puncte): **Ioan Amarie,** șeful PNA, care a dat rapid verdictul în cazul celor doi mari colecționari de tablouri Năstase și Zambaccian: „Tranzacția a fost legală“. Reamintim că Mona Muscă sesizase PNA-ul pe 27 august despre felul în care terenul de 700 m² din strada Zambaccian fusese vîndut de Gabriel Bivolaru, prin nenumărați intermediari, cabinetului de avocatură Adrian Năstase pentru doar 11.000 de dolari. Amarie ține să ne explice că prețul nu a fost derizoriu, ci dimpotrivă, chiar prea mare, ținînd cont că acolo era o groapă de gunoi. Altfel zis, premierului chiar i s-a dat șmen. Niște metri pătrați de teren de pe la jumatea teancului erau, de fapt, din ziare decupate. Și-acuma, la cîți proprietari avuse-

Am verificat terenul premierului din strada Zambaccian. În mod normal, acolo e cam 1.000 de euro/mp, dar dacă sînt gunoaie, cum sînt la dînsul, prețul scade dramatic. Rămîn la ideea că domnul Năstase s-a păcălit dînd 11.000 de euro pe ditamai terenul. Păi, l-a costat mașina 50 de euro pe zi. Doar ca să descarce gunoiul pînă am venit noi în control!

Procurorul Ioan Amarie, care spune că premierul s-a păcălit și crede că noi sîntem chiar păcălici

se, nici terenul nu mai era nou. Prezenta zgîrieturi, era rulat numai în România, fusese tamponat și revopsit. Cît despre o groapă de gunoi în cartierul Primăverii, parcă-l văd pe Ceaușescu cu un cărucior de butelie aruncînd noaptea aici robinești și fitingurile alea ale lui de aur care se stricau.

Tupeu cu perversiuni 2004 (2 puncte): **Vasile Duță.** Deși Ilie Botoș l-a atenționat oficial pe Văcăroiu că nu este corect ca Duță, acuzat că a degustat coarde de la Cămătari, să facă parte din comisia care-i audiază pe proxeneți, senatorul iubăreț pur nu s-a putut abține să participe. Te pomenești că fata n-o fi fost virgină și acum vrea să le bată obrazul peștilor sau s-o fi îndrăgostit de ea și voia să-i ceară mîna de la tata Sile.

Tupeu 2004 (1 punct): **Adrian Păunescu:** „Sînteți aici să ne dați nouă socoteală“. Așa l-a porcăit senatorul-porc pe președintele Televiziunii Române și i-a respins raportul de activitate prezentat în fața comisiei pe care o patronează. Cică Nicolau ar fi băgat în grila de programe prea multe emisiuni auto, în care se făcea reclamă mascată la o marcă de jeep-uri atît de performante că pot omorî și trei oameni la o singură depășire.

Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1.	Ion Iliescu	37 puncte
2.	Adrian Năstase	22 puncte
3.	PSD	16 puncte

Campania de modă ouă a lui Năstase:

Lăsați alegătorii să vină la mine!

În timpul ultimei vizite tovărășești efectuate în Vîlcea, premierului i s-a făcut dor, brusc, de o emisiune televizată. „Mmmm… n-am mai apărut la televizor de cîteva minute“, o fi zis el, așa cum a spus recent că s-a îmbătat prima dată la 4 ani. În plus, bănuim că avea chef să facă o baie serioasă de mulțime, să se limpezească un pic după bălăceala aia dezolantă prin care trecuse la o întîlnire cu pensionarii rîmniceni nemulțumiți. Iată aici, în reluare, întrebarea prin care un telespectator din Rm. Vîlcea i-a ridicat celui mai iubit dintre premieri oul… pardon, mingea la filé, doar atît cît acesta să mai ofere electoratului cîteva cuvinte din puțul gîndirii: „Recomandarea făcută opoziției, «Să vină mai bine să-mi numere ouăle!», a fost una inspirată sau v-a adus deservicii? Ați repeta o astfel de recomandare?“. Ei bine, vă invităm să urmăriți răspunsul lui Adrian N., nu înainte de a vă face o cruce, așa, preventiv: „Eu nu cred că mi-a adus deservicii… am vrut să demonstrez electoratului, românilor, că au un prim-ministru cu vînă… noi, cînd negociem și avem contacte cu englejii, cu chinejii, trebuie să arătăm că avem vînă! Deci, nu mi-a adus deservicii…“. Ce vînă avem noi s-a văzut în fregatele alea vechi luate de la englezi, sau în kilometrul de autostradă pe care l-am luat de la americani mai scump decît croații, semne destul de clare că om avea noi contacte cu străinii, dar sînt un pic cam nefirești.

Cocoșul de la Notre Dame

Blănculescu a fost traseu în piept

De aşa-zisele controale neaşteptate prin judeţe ale aşa-zisului Blănculescu de la Autoritatea aşa-zisului Control ştiu foarte puţini oameni, care de regulă cam cunosc ce ar trebui controlat şi ce nu. Să vă detaliem o situaţie întîmplată acum două săptămîni la Neamţ, cînd Blănculescu a apărut inopinat în comuna Dămuc, unde l-a aranjat pe primarul local cu o amendă de 220 de milioane de lei pentru că a lăsat sătenii să depoziteze rumeguş pe malurile pîrîului local. Toate bune şi frumoase, dar dacă aţi şti că însoţitorii justiţiarului, respectiv prefectul Ioan Munteanu şi vitejii de la Garda de Mediu, trecuseră fără să zică nici pîs cu Blănculescu prin comuna Tarcău, unde se află societatea FORESTAR, a arabului care importă aparatură LG în România, nu v-aţi enerva? Ei ar fi putut să îl tragă de haină pe Ionel şi să îi spună că există acolo nişte trasee superbe pe munţi de rumeguş şi că se poate ajunge la cote mult mai spectaculoase, nu ca pe banalele deluşoare din Dămuc. Pe de altă parte, toţi alpiniştii judeţului ştiu că cine vrea senzaţii tari trebuie să se oprească neapărat în comuna Poiana Teiului, unde un ditamai masivul muntos din rumeguş depozitat chiar pe malul lacului se află în plin proces de orogeneză, întrucît un gater imens al lui Culiţă Tărîţă lucrează din plin. Dar, vedeţi, aşa e turismul de control în ţara noastră. Nedezvoltat. Şi multe frumuseţi ale patriei rămîn neştiute şi neamendate. Ce păcat!

Gloanţe trişoare

Nu iese fum fără Samantha Fox

Noul primar al Craiovei, Antonie Solomon, a pregătit în cele mai mici amănunte apropiatul chef cu poporul ce va fi prilejuit de Zilele oraşului. Nu numai că l-a invitat pe ăl bătrîn, Ion Iliescu, să zică şi el o prostioară pe scenă. Dar a antamat-o şi pe a bătrînă de Samantha Fox să cînte nişte răguşeli în deschidere la falseturile lui ăl bătrîn. Ce păcat că n-a invitat-o şi pe ţîţoasa aia de Sabrina, să-i arate preşedintelui nostru cu 3 mandate de ce-i mai bine să ai numai două, da' sănătoase.

Sabrina Funar

Menaj à trois cu Mazăre

Am trăit s-o aud şi p-asta: cineva l-a văzut pe Radu Mazăre împingînd la tomberoane! Ra-du Ma-zăre! Se întîmpla săptămîna trecută, joi dimineaţa parcă, în faţa blocului său dintr-un cartier mărginaş al Capitalei. S-a trezit că nu poate ieşi cu maşina – mare cam cît un troleibuz, ce-i drept – din cauza unor pubele. Neştiind cine este el, jegoasele alea nu s-au dat de bunăvoie la o parte, ci au aşteptat să fie duse cu forţa. Oricum, sîntem siguri că s-a descurcat. Era de aşteptat, de altfel, mai ales dacă ne gîndim la *Martorii* de la Prima TV/*Evenimentul zilei,* care au povestit deja cum se descurcă el cu cîte cinci împutite pe seară.

Radu Ştefan cel Mazăre

miliţia spirituală

Prefectul de Vîlcea:

UTC trag clopotele, Aurică?

Din ciclul „Uteciştii de ieri, pesediştii de azi", vă prezentăm aici şi acum exemplul concret al prefectului de Vîlcea, Aurel Vlădoiu, personaj care i-a uimit pe supuşii săi prin calitatea deosebită a catifelei cu care lucrează atunci cînd vine vorba de realizările conducătorului suprem A.N. Aşadar, ofertă specială, 2 în 1: explicaţia şi răspunsul la întrebarea cum a reuşit A.V. să devină maestru în arta de a vorbi mult fără să spună nimic şi cum de îi vine atît de simplu să zburde pe dificilul tărîm al limbii de lemn. Sub titlul „Viaţa organizaţiilor UTC / Adunările de dări de seamă şi alegeri – cadru democratic de analiză a problemelor care frămîntă tinerele colective de muncă", iată ce scria şi semna, în urmă cu 28 de ani, tovarăşul Aurel Vlădoiu în ziarul *Orizont*. Precizăm, pentru cititorii noştri din licee, din cluburile de house, punk ori Counterstrike, că UTC era, evident, Uniunea Tineretului Comunist.

„Au început adunările de dări de seamă şi alegeri în organizaţiile UTC. Prilej minunat de analiză aprofundată a muncii tinerilor în perioada care a trecut de la alegerile precedente (…) Cu spirit critic şi autocritic, uteciştii sînt chemaţi să arate, în lumina sarcinilor ce le revin din hotărîrile adoptate la Congresul al X-lea al UTC, modul concret în care se desfăşoară întrecerea socialistă «Tineretul – factor activ în realizarea cincinalului revoluţiei tehnico-ştiinţifice», să împărtăşească din experienţa lor privind generalizarea schimbului II şi extinderea schimbului III (…) În acest sens se analizează munca desfăşurată de organele şi organizaţiile UTC pentru formarea şi educarea tineretului în spiritul hotărîrilor Congresului educaţiei politice şi culturii socialiste, a Programului adoptat de recenta plenară a CC al PCR în domeniul activităţii ideologice şi politico-educative, a indicaţiilor secretarului general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, care a pus în faţa tinerei generaţii un program îndrăzneţ de muncă, de afirmare a personalităţii tinerilor. Noile alegeri trebuie să confirme prezenţa în fruntea organizaţiilor a celor mai buni utecişti, tineri activi, dăruiţi muncii. Oameni cu spirit de iniţiativă, îndrăzneţi, braţe de nădejde pentru cadrele de mîine ale partidului." Semnat: Aurel Vlădoiu, secretar al Comitetului judeţean Vîlcea al UTC , fost primar la Olăneşti, actual prefect şi, ca să vedeţi că omul ştia şi credea în ceea ce zice, viitor parlamentar.

Comitetelu Central

Auzi, tăicuţă, în loc de promisiuni electorale n-ai vrea matale să te mai faci iar secretar de UTC pe judeţ? Că tare bine mai trăiam atunci! Avea şi bărbată-meu vreo 30 de ani, era în putere şi nici nu ştiam cînd se făcea ziuă.

Dacă Nicuşor Ceauşescu ar fi fost azi preşedinte, domnul prefect Aurel Vlădoiu din Vîlcea (fost secretar UTC) ar fi fost tovarăşul prim-secretar Aurel Vlădoiu de la Vîlcea

Tinerii studenţi de la Istorie care alcătuiesc Detaşamentul de Miliţie Spirituală, Mihai Bumbeş, Mihai Burcea, Bogdan Biszok şi Adrian Miclea, mulţumesc pe această cale doamnelor şi domnişoarelor de la sala 3 („G. Dem. Teodorescu") a BCU pentru sprijinul acordat.

Jandarmeria presei

Nu orice nesimţire poate trece drept ştire!

Sanctitatea Sa Papa
Ioan Paul al II-lea
I-a primit pe rectorul Aurelian Bondrea care i-a înmânat diploma de
Doctor Honoris Causa al Universităţii
Spiru Haret
Pagina a 2-a

Presa română de mică respiraţie şi de şi mai slabă reputaţie a consemnat, săptămîna trecută, o premieră absolută: a anunţat, pe pagina întîi, ca o ştire de mare importanţă, conţinutul paginii a doua, publicitare, în care Aurelian Bondrea îi dădea un titlu Papei Ioan Paul al II-lea. *Cronica Română* şi *Curierul Naţional,* cele două ziare numite în prima frază, au gîndit că întîlnirea scurtissimă a tovarăşului Bondrea cu Papa ar fi un eveniment. Le dăm dreptate parţial: eveniment este, pentru cele două cotidiene, doar faptul că au primit şi ele cîte o pagină de publicitate plătită gras din banii studenţilor de la „Spiru Haret"!

Ioan T. MORAR

Domnul Papa, Domnul Ioan, Domnul Paul Doi

Nu mai primiţi la Vatican toţi păcătoşii de la noi!

Mii de dolari, poate chiar zeci de mii au fost cheltuiţi, săptămîna trecută, pentru a umple cotidienele mici şi mari cu pagina publicitară în care se relata, după tipicul relatărilor de vizite ale lui Ceauşescu, faptul că Aurelian Bondrea a fost primit de Papa Ioan Paul al II-lea, căruia i-a înmînat titlul de Doctor Honoris Causa al Universităţii „Spiru Haret". Acum, de la Papa ce să ne aşteptăm, el are în fişa postului sarcina să se întîlnească, pe bandă rulantă aproape, cu toţi păcătoşii, cu toţi tîlharii, cu toţi neisprăviţii. Asta e meseria lui, să-i primească, la cerere, şi să le promită iertarea. Problema e la tovarăşul Bondrea, protejatul Elenei Ceauşescu. Probabil că, dacă nu e adevărat că s-ar afla în Cuba, la Fidel, Savanta se întoarce în mormînt, iar sufletul i se aruncă în butoaie adînci cu smoală în Iad la vestea că Aurică al ei s-a întîlnit cu obscurantistul ăla de Papă! Păi, de aia, ca înalt slujbaş la Ministerul Învăţămîntului, pe vechi, a supravegheat Aurică introducerea materialismului ştiinţific în şcoli? De aia au combătut tovarăşii tendinţele religioase? De aia se organizau discoteci pînă-n ziuă chiar în Noaptea de Paşti ca să nu meargă nimeni la Înviere?

Despre discuţiile purtate între Aurică şi Ioan Paul II nu se spune nimic în paginile publicitare, aşa că nu ştim dacă masacrarea învăţămîntului românesc în comunism şi scoaterea ideilor religioase din şcoli au fost atinse, măcar în treacăt. Şi, dacă e aşa sau altfel, totuşi, Ceauşeştii pot sta liniştiţi la locurile lor. Spre deosebire de Iuda, care a trădat pentru numai 30 (treizeci) de arginţi, trădarea lui Aurică e mai rentabilă: o face în numele sutelor de mii de dolari încasaţi, în chip privat, de la fraierii de români!

Transpiru Haret

Europa a intrat în Tărtășești încă din 2004

Dragă primare general al Bucureștiului, bă Băsescule,

Lasă-ne! Dar lasă-ne de tot! Du-te, bre, și vezi și matale cum se administrează o comună. Ia mașina la plimbare, la 20 de kilometri de București. Du-te în Tărtășești, vatra care ni l-a dat pe ilustrul conducător Adrian Năstase! Păi, în București, nu ești în stare să ne pui și nouă niște pavele, tip topor, roșii, la 10 euro metrul pătrat, ce intră 26 pe o lățime de stradă? Nu meritățm? Nu avem față? Păi, primarul de acolo, de PSD, Buciumeanu, e un adevărat gospodar. El nu știe de unde i-a venit modernizarea asta de comună pe cap, dar nici nu a dat-o dracului afară. De ce vrei ca nevestele noastre să rămînă înfipte în toace și în asfalturile tale, cînd babele fără dinți din Tărtășești pot face coadă la ajutorul social pe pavaj decorativ roșu? Pe ce ți se duc banii, bre, omule, cînd Buciumeanu zice că el nu a văzut decît o juma' de impozite de la amărîți, așa că nu a plătit ajutoarele, că e-n urmă cu certificatele de proprietate, dar are pavaj roșu tras în fața bojdeucilor din Tărtășești, iar unii săteni și-au pus pavaje de-astea, dacă tot li s-a adus pomană în sat, pînă la WC-ul din fundu' curții? Bă, Băsescule, nu ai charismă, asta e! Păi, Năstase nici nu a fost văzut prin satul ăsta de zeci de ani și cineva de sus a ținut să-i facă domni pe nănașu', bulibașa, mătușica, unchiulețul lui Adrian. 12 kilometri e drumul așa, 12 kilometri de Europă, că la Ciocănești e ca la Verdun, iar în Chitila arată ca la Plevna. 12 kilometri de pavaje făcute „prin vibrație". De ce ne faci, Băsescule, tu una ca asta? De ce ne ții în nenorocirea asta? Ce vrei? Tărtășeștiul să fie în locul Bucureștiului? Să ne țărănim în așa hal? Dă-ți demisia. N-ai dimensiune. N-ai nimic. Bietule.

Eugen ISTODOR

Uite, al dracu', nu-i convine 500.000 kilu' de ceapă... Da' unde se crede aici, la fomiștii ăia ai lui din Dorobanți? Păi, bă, acesta e satul în care s-a născut primul miliardar în dolari din România. E Tărtășești, nu-i Oltenița lu' tac-su Iliescu!

Aspect fără Adrian Năstase de la Muzeul Figurilor de Ceapă din comuna Tărtășești

poliția presei

Star-ul sus răsare, cu o taină mare!

Nu a trecut nici măcar o lună de cînd paparazzi cei mai tari dintre cei tari ai revistei *Star* reușeau să producă un scandal monstru în familia lui Romică Țociu, surprinzîndu-l pe acesta în timp ce bea o Coca-Cola, că isprava s-a repetat. Nu se știe cum o fi reușit Țociu între timp să se împace cu nevasta, nu știm cum și-a mai privit copilașii în ochi, dar, de data asta, chiar că i s-a înfundat. Revista *Star* a reușit să îl surprindă pe Țociu cu un Pepsi! Degradarea morală în care se zbate acest... nici nu știm cum să îi mai zicem... a depășit orice limită! Ce mai vrea? Cît de jos o să se coboare? Nu-i e rușine? Cu cine or să îl mai prindă teribilii paparazzi de la *Star?* Cu o cafea? Cu un sandviș? Doamne iartă-ne și păzește-ne! Feriți ochii copilașilor de asemenea grozăvii!

Alexandru VĂRZARU

ȚOCIU își stinge amarul cu un Pepsi
Se uită spre Național TV ca și când cineva i-ar spune la telefon că trebuie să plece
Miercuri, 15 septembrie, pe la ora 10.30, paparazzi revistei STAR l-au surprins pe Romică Țociu într-o pauză la Național TV, în timp ce savura un Pepsi la terasa de pe Strada Fabricii. Era abătut și a vorbit mai tot timpul la telefon. (S.B.)

Jurnalul național a furat izvorul Amazonului

„Amazon-2004". Așa și-a intitulat Șerban Georgescu de la *Jurnalul național* expediția la izvoarele celui mai mare fluviu din lume. Nu e nici primul român care a ajuns la tribul Machiguenga din jungla Manu din Peru, așa cum pretinde, dar nu asta este problema. Chestia e că în numărul de sâmbătă, 25 septembrie, al *Jurnalului național,* Georgescu e singurul nostru compatriot care a atins cel mai îndepărtat izvor al Amazonului, care, după părerea lui, izvorăște de sub vulcanul Mismi, de 5.200 m, aflat în împrejurimile orașului Arequipa din Peru, pe latitudinea sudică de 15°31'. Părerea mea e că Georgescu a intrat într-un univers paralel, din care n-o să-l mai scoată nici măcar frunzele de coca. Asta pentru că vulcanul nu se numește Mismi, ci Misti, n-are 5.200 m, ci 5.822, și nu se află la latitudinea de 15°31', ci la 16°29'. În rest, s-auzim numai de bine și hai liberare!

Cornel IVANCIUC

cu mîinile curat-murdare

La Cheile Şugăului se confiscă apa plată cu o lege cam denivelată

La Cheile Şugăului (Neamţ), apa izvoarelor naturale trece, iar pietrele, săracele, rămîn. Nimic nu ne-ar deranja la acest fenomen dacă el n-ar avea următoarea extensie: apa trece în proprietatea firmei Total Mihoc Prod Tămăşeni, care vrea s-o îmbutelieze, în timp ce pietrele care rămîn sînt sfărîmate de utilajele care lucrează în zonă. Trebuie spus că locul unde se încearcă a fi captate izvoarele naturale (încercare care, în unele cazuri, a dus la distrugerea acestora) se află într-o rezervaţie naturală. Şi, prin urmare, orice investiţie făcută acolo are nevoie de o cîrcă de aprobări. Deocamdată, firma care lucrează acolo se poate lăuda doar cu o cîrcă de şicane şi intimidări la adresa Clubului Montan Român, care este custode al zonei alpine Cheile Şugăului-Munticelu din anul 1997, prin mandat de la Federaţia Română de Alpinism şi Escaladă. Se mai poate lăuda şi cu o amendă pe care-a luat-o în 2002, cînd a distrus un izvor public şi a dinamitat un altul, omorînd salamandrele care însoţeau turiştii la pîrîu. Amenda a fost de 25 de milioane de lei, în condiţiile în care fapta ţinea de penal.

Comisia pentru Ocrotirea Monumentelor Naturii din cadrul Academiei Române a reuşit să refuze de două ori cererea firmei de a aviza lucrările în zonă. Iar asta, după cum a afirmat chiar preşedintele Comisiei, „în pofida intervenţiilor venite de la un nivel foarte înalt“. Intervenţiile au continuat, s-au intensificat şi probabil au fost însoţite de descărcări prin diverse buzunare. Altfel nu se explică cum, pînă la urmă, Comisia a cedat şi a acordat anul acesta avizul pe care în două rînduri refuzase să-l dea. Cu acest aviz într-o mînă şi cu presiunile de la un nivel foarte înalt în cealaltă mînă, firma Total Mihoc s-a prezentat acum la Agenţia de Protecţia Mediului Neamţ şi a bătut cu ambii pumni în masă pentru eliberarea acordului de mediu. Problema este că ceea ce vrea firma se poate face acum doar pe căi ilegale, întrucît legea interzice eliberarea acordului de mediu pentru o investiţie deja începută. Însă salamandrele care-au supravieţuit pînă acum ar face bine să nu se bazeze pe ce zice legea. Pînă acum, s-a încălcat nu doar legea românească, ci şi Directiva Habitate a Uniunii Europene, potrivit căreia locul ar fi trebuit declarat arie specială de conservare şi în nici un caz transformat în miniparc industrial. Iar cine crede că lucrările vor fi vreodată stopate se îmbată cu apă rece. Apă rece plată, îmbuteliată de Total Mihoc.

Ecologică Contra

În Satchinez se vorbeşte limba furatului

În frumosul peisaj al şesului Banatului stăpînesc mlaştinile de secol 18. În ambientul minunat dat de stufăriş şi tufiş poţi întîlni: egreta mică, stîrcul galben, cormoranul mic, cataliga, găinuşa de baltă, lişiţa, corcodelul pitic, crestetul de apă, chirighiţa, boicuşul, codobatura cap negru şi Luceafăr Vişinel, primarul comunei Satchinez, cu un grătar plin de mititei şi şapte sticle de bere la rece. Ca să nu se murdărească, e în cizme lungi de pescar, în burta grea şi goală şi-n chiloţi tetra. Vinderelul roşu aşezat între crengi doreşte la micii lui Luceafăr. Un localnic satchinez trage în răpitorul-acirator. Se revine la amorţeala de dinainte: iarăşi cîntă buhaiul, iarăşi musca se aşază pe Luceafăr. Vişinel urmăreşte satchinezi ce-şi pasc vitele în rezervaţie. 74 de hectare. E seară cuprinsă de rîgîit de Luceafăr. Îi ţin isonul monumentele naturii: heretele de stuf, vînturelul de seară, şoimul rîndunelelor, cucuveaua. Un ciuf de cîmpie urmăreşte lihnit de foame cum Luceafăr Vişinel răstoarnă grătarul cu carne de prisos. Smîrcurile o halesc. E armonie în jur! E lună afară, iar Luceafăr priveşte pe două picioare cum umezeala pătrunde în tabla pe care scrie că Europa are grijă de acest colţ mlăştinos de rai. Luceafăr, noaptea, se retrage la culcare. Vin satchinezii să ia din mlaştină o rămurea. Ce-i pasă lumii întregi de ea?

„Aceste minciuni le-aţi luat din zvonuri. Nu e adevărat. Domnul Luceafăr Vişinel are grijă de Rezervaţia Naturală Satchinez. S-au numit doi gardieni care păzesc hectarele de habitat natural. Nu se dă foc şi nu se face vînătoare în Satchinez. Nu se face nimic ilegal. Sînt însă inşi certaţi cu legea faţă de care sîntem intransigenţi.“ Spusele sînt ale lui Lucian Joja, omul primăriei Satchinez ce se ocupă ca un împătimit de acest minunat ecosistem dat de Dumnezeu.

De aceea, facem rectificări pastelului nostru: în frumosul peisaj al şesului Banatului stăpînesc mlaştini. Egreta, stîrcul, cormoranul, cataliga pot fi admirate. Luceafăr Vişinel pune mititei pe grătar, desface bere. Pune proviziile şi se pune şi pe sine la dispoziţia naturii. Seara, luna iese din cuibar, Luceafăr se duce la culcare. Nu rîgîie, că nu are după ce. Heretele rîgîie, dezvăluindu-şi alcoolemia. Vînturelul stă pe vine: mititeii erau expiraţi. Cucuveaua cîntă umedă de emoţie despre Comunitatea Europeană ce investeşte şi tot investeşte în mlaştinile lăsate de Dumnezeu. Satchinezii dorm. Egreta fură o vacă şi o duce în mlaştini. Codobatura fură un satchinez şi îl pune să taie tufişuri...

Eugen ISTODOR

Loc de retrocedat cu capul

Ion Iliescu, Dejmoștenitorul de imobile

Celebrul aruncător de brînză din Montréal l-a agresat total aiurea pe Iliescu. Cristian Păvălucă mai bine mînca brînza și aștepta un pic, cît să-i poată arunca în față ce rezulta din ea, ceva și mai împuțit, care se asorta la fix cu caracterul și regimul iliescian. Brînza e pentru politicieni mai de soi, uite, cum e Gheorghiu-Dej. Căci între Dej și Iliescu e o mare diferență și asta se vede cel mai bine în felul cum erau tratați oamenii sub regimul unuia și cum sînt tratați acum. Iată un exemplu: pe vremea lui Dej, familia Romașcanu a fost evacuată forțat din casa de pe str. Herăstrău nr. 7A, pe care și-o construiseră singuri, cu credit de la bancă. O dată cu casa le-a fost confiscat tot ce aveau în interior și a fost înscris pe o listă, de la „una pereche chiloți, 356 coli de hîrtie, una lopățică“ la cele peste cincizeci de tablouri, printre care două de N. Grigorescu, patru de Șt. Luchian, trei de Th. Aman etc. Cît i-a ținut pe Romașcani în pușcării, statul comunist a considerat casa părăsită și a dat-o spre folosință Comitetului Central. Cînd a ieșit însă din închisoare, în 1957, Mihai Romașcanu a dovedit în instanță că nu și-a părăsit de fapt casa, fiind doar „internat“ (așa și-a numit în instanță anii grei de detenție politică) din 1950 în 1955 de către Ministerul Afacerilor Interne. Ca urmare, în instanță s-a decis, pe vremea lui Dej, ca omul să-și primească înapoi casa. În fapt, i s-a dat doar pe hîrtie, fiind obligat să plătească impozite pentru ea, casa fiind ocupată în continuare de Comitetul Central. Acum, ia să vedem ce se întîmplă sub Iliescu: casa e vîndută de către stat, ca și cum era în proprietatea lui, deși încă din 1957 se recunoscuse că nu este imobil aparținînd statului. Mai mult, vînzarea are loc, deși la Primăria Municipiului București proprietarii depuseseră cerere de revendicare. Din 2001 încoace, după ce s-a dat legea 10, deci tot sub Iliescu, instanțele românești refuză să restituie proprietarilor imobilul. Cît despre averea din casă, tablourile de sute de mii de euro confiscate ilegal, nici pomeneală să se dea vreo despăgubire. Deci vedeți, e clar că între Gheorghiu-Dej și Iliescu e o diferență mare, cam ca de la brînză la căcat.

Alexandru CĂUTIȘ
alexandrucautis@catavencu.ro

Descopery

Taina tehnicii de luptă cu sabia miceniană

Invazia dorienilor s-a produs acum 3.200 de ani, la sfârșitul epocii bronzului. Dorienii au plecat din regiunea izvoarelor Dunării, din Munții Pădurea Neagră, au trecut peste teritoriul Maramureșului și Olteniei de astăzi, au forțat Dunărea și au pătruns în Grecia, pe care o vor pârjoli de la un capăt la altul. Conform tradițiilor antice, din ei s-au despărțit neamurile numite mai târziu macedonean, rămas în nord, iar după intrarea în Peloponez, cel spartan. Dorienii vor distruge civilizația aheeană și orașul Micene. Arma lor, confecționată din bronz sau aur, a căpătat numele Micenei și se numește rapieră miceniană. Are un mâner foarte mic, ca pentru o mână de copil, terminat în disc îngust cu buton. Lama are o formă triunghiulară alungită, ca de flacără, cu nervură mediană, motiv pentru care a primit numele de flamă. În urma trecerii lor, prin ținuturile românești de astăzi a rămas un mare număr de rapiere, care se găsesc în Maramureș și Sătmar, în Podișul Transilvaniei și la sud de Carpații Meridionali. La început, arheologii nu și-au putut explica dimensiunile nefiresc de mici ale mânerului rapierei și au avansat ipoteza că dorienii aveau statura unor pigmei. Când s-au constituit echipele interdisciplinare și arheologii au colaborat cu geofizicienii, biologii, chimiștii, arhitecții, metalurgiștii, ceramiștii și armurierii, surpriza a venit din partea celor din urmă. Armurierii au explicat că dorienii nu foloseau rapiera ca pe o sabie obișnuită, cu care duelezi și împungi, ci ca pe un cuțit. Mânerul era strâns în pumn și acoperit complet cu degetele, iar flama sabiei era lipită de braț, protejat de o apărătoare de bronz. Dorianul folosea două săbii-cuțit, pentru ambele brațe, cu care își croia drumul prin gâtii și fețele inamicului, crestate cu lovituri ca la karate. În Muzeul Național de Istorie poate fi văzut tezaurul de la Perșinari, Dâmbovița, compus dintr-o rapieră miceniană și 11 pumnale în formă de flamă, toate din aur masiv.

Chișinău-hau

Alexandru Vărzaru crede că în lume există mistere. De pildă:

E posibil ca, prin banale strîngeri de mînă, un microb de pe colacul veceului pe care a stat Vasile Dâncu să ajungă pe degetul cu care se scobește în nas Bin Laden. Urmăriți acest straniu și interesant lanț de cauzalități în articolele din această pagină. Pe de altă parte, e posibil ca 100.000 de dolari guvernamentali să ajungă la Horică Alexandrescu ca buget de publicitate, deși publicul *Independentului* ar justifica doar 35 de dolari și 28 de cenți. Clarificăm misterul în această pagină!

dosarele chiX

Ciudățenii româno-arabe cu Bogdan Vodă în coadă

Clujeanul Matar cel căutat-necăutat de FBI a fost aliat cu un coleg, compatriot și prieten de-al său, tot palestinian venit la noi pe vremea prieteniei dintre Ceaușescu și Arafat, Abdel Mohamed Hadi Rahman, și fac o Universitate Româno-Arabă la Baia Mare. Se ceartă, din nu știu ce cauze, după care Abdel Mohamed, devenit dr. Hadi Rahman (doctor și în economie, și în medicină, domenii destul de neînrudite!)), fondatorul și președintele Fundației Cultural-Ecologice Maramureș, fondează o instituție neaoș românească, Universitatea „Bogdan Vodă". Pe coperta cărții *Bazele managementului,* un curs universitar de la Universitatea „Bogdan Vodă", apare ca Mohammad Jaradat, pentru ca la bibliografie să figureze tot o carte de a lui, semnată, de data asta, Mohammad Abdel Rahman. Personalitate multiplă, la propriu! E greu de înțeles schimbarea asta de nume dacă nu ar face parte dintr-un obicei utilizat de cei care vor să se ascundă. De cine vrea să se ascundă palestiniano-românul? De băncile la care are credite destul de mari? De serviciile secrete străine? E greu de dat un răspuns simplu și „rezonabil" la această întrebare. După cum e greu de crezut că titlul de profesor universitar doctor (cu care nu semnează cursul, dar pe care-l invocă pe site) a putut fi obținut pe bune, cu cărți semnate în mod diferit!

Unde a pus botul Ilie Botoș

Ca să-ți meargă bine afacerea, știu și mărunții buticari, trebuie să te ai bine cu cei tari. Așa că Hadi Jaradat s-a aliat exact cu cine trebuia. Printre dascălii care luau bani de la el (pe ore, desigur) se numără Vasile Pușcaș, negociatorul-șef pentru integrare, Vasile Dâncu, ministru, Sabina Funar, soție de fost primar și, surpriză, Ilie Botoș. Legea nu-i interzice să predea ore. Conflictul de interese apare atunci cînd demnitarul ocupă o funcție în cadrul universității unde predă. Exact cazul lui Ilie Botoș, care este secretar științific, poziție asimilată funcțiilor administrative. Dar nu o să-l învățăm noi pe procurorul general ce zice legea. Oricum, e exclus ca subalterni ai domnului Botoș să ia la puricat tocmai instituția unde șefu' e secretar științific. Să notăm că această funcție a procurorului general este împărtășită și de personalitatea Mihaelei Jaradat, soția patronului, o fată care, din tinerețe, a cam iubit arabii.

Bogdan Vodă, strămoșul poliției clujene

Ciudata universitate cu pile mari poate consemna în istoria ei că la inaugurarea uneia dintre clădiri a fost prezent, în calitate oficială, pe atunci, chiar Ioan Rus, ministrul Administrației și Internelor! Probabil că prezența ministrului era necesară pentru a binecuvînta, într-un fel, diplomele obținute de comandanți și alți șefi din Poliție. Pentru că, se știe, în sertarul oricărui polițist se găsește diploma de absolvent de Drept. Astfel, printre cei care, pornind de la Universitatea lui Jaradat, și-au mărit lefurile și și-au întărit pozițiile și CV-ul se numără: Toma Rus – șeful Centrului Zonal de Combatere a Crimei Organizate, Ioan Oțel, șeful serviciului Crimă Organizată (care predă ore și acum), comisarul Apahidean, șeful judiciarului de la IPJ Cluj, comisarul-șef Gheorghe Bunea, de la același serviciu și mulți alții. Iar printre prietenii lui Jaradat se numără Nelu Pop, acum șef prin Ministerul Administrației și Internelor, al cărui văr, Liviu Pop, a și fost decan pe la una din facultățile lui Jaradat. E greu de crezut că, avînd un spate atît de blindat și o identitate atît de fluidă, palestinianul Hadi Jaradat va fi pus vreodată în fața vreunui control serios care să vadă, de pildă, în baza principiului Suspiciunii Universale de după 11 septembrie, dacă se varsă bani în conturi dubioase ce pot fi folosite în scopuri și mai dubioase. Cît despre faptul că SRI l-a monitorizat pe Matar, ne întrebăm de ce era bănuit și dacă bănuiala nu a putut să se abată și asupra asociaților săi. Și dacă niște telefoane venite de sus nu au făcut să dispară niște dosare de jos.

Ioan T. MORAR

Cum se transformă banii noștri în campanie electorală PSD

Noi v-am prevenit încă de la începutul anului că ministrul Nica strânge bani pentru campanie. Atunci, una dintre instituțiile autonome pentru UE și în subordinea lui Nica pentru noi – Inspectoratul General pentru Comunicații și Tehnologia Informațiilor (IGCTI) – își proiectase bugetul pentru publicitate. Buget care era de 1 milion de dolari și pe care Nica l-a respins dintr-un telefon pentru că i s-a părut prea mic. În virtutea autonomiei și a necesităților de marketing, bugetul care a fost aprobat în februarie a avut respectabila dimensiune de 2 milioane de dolari (70 de miliarde de lei). Ei bine, nici un sfanț din purcoiul ăsta de bani nu a fost consumat până în luna iulie. Când, deodată, s-a încheiat un contract fenomenal cu una dintre firmele mari de publicitate, nu-i spunem numele, dar este una între cei grei. Contractul are valoare zero. Adică serviciul de contractare de publicitate cu mass-media este oferit gratuit de respectiva firmă. Gratuit? Mă rog. Eu, să fiu șmecher, aș da și eu banii altui șmecher, să-i învârtă el pe la patronii de media, să-și întoarcă o parte, treaba lui, doar suntem în România. Important este să nu trebuiască să fac licitație. Cât privește destinația banilor, e limpede că nu trebuie să uităm de PRO TV (250-300.000), Prima TV, *Adevărul* (vreo 350.000 USD), de *Ziua* (220.000), *Nine O'Clock*, *Jurnalul național*, *Capital*, Kiss Fm și, bine-nțeles, imparabilul Horică Alexandrescu cu *Independentul* lui cu tiraj care merită să încaseze 100.000 USD din banii publici. Bun, dar ce legătură are asta cu campania? Păi, mai întâi trebuie să vă lămurim de ce nu au fost cheltuiți banii decât începând cu luna iulie: păi, nu s-a atins nimeni de bani până când n-a fost uns Nica șeful campaniei electorale a PSD. Clar? Iar dacă nu sunteți mulțumiți, vă rog să monitorizați voi câtă publicitate pentru „licitațiile electronice" sau pentru „serviciul de urgență 112" ați văzut în presa de mai sus în comparație cu câte știri negative la adresa lui Nica n-ați văzut.

Biroul de Investigații

dosarele chiXXL

Domnule președinte, pînă v-ați suflat genialul nas v-am compus o poezie de 32 de strofe dintre care îmi permit să vă citesc refrenul: „Jurăm cu cel ce fură de la Țară / Furăm cu el că e cu Țara el / Și-n vremuri care-l binecuvîntară / Noi îl pupăm în cur pe Bombonel!".

Adrian Păunescu aplicînd o limbă nouă dintr-o poezie mai veche, în ritm grohaic

De ce latră porcul la TVR

Săptămâna trecută, cel mai bun prieten al omului s-a dovedit a fi porcul, nu câinele, așa cum eram noi, românii, obișnuiți. În povestea de față protagoniști sunt: câinele – TVR-ul, de pază la imaginea Omului; porcul, Adrian Păunescu, de pază la cocina Omului și, ultimul pe listă, cu voia dumneavoastră: Omul, alias Adrian Năstase. În acest haloimăs de slugărnicie în slujba unui singur om, săptămâna trecută câinele a atacat porcul după ce porcul atacase raportul de activitate pe 2003 al câinelui în Comisia de cultură a Parlamentului. Pe scurt, România în bale carnavalului. Lăsând firescul fabulei deoparte, să tratăm puțin anormalitatea situației din prisma culiselor unui joc murdar în care sluga pe care s-a contat, ne referim aici la TVR, nu a mai fost una perfectă, ci a mușcat pur și simplu mâna stăpânului. TVR-ul este un loc de creație, manipulație și șmenație pentru orice putere, cu-atât mai mult pentru PSD. Licitații fără licitare, festivaluri naționale și internaționale cu comisioane, rude de-ale politicienilor prin redacții, șoferi de-ai amantelor, fire scurte și amenințătoare, spioni pe post din toate serviciile, totul este posibil în Televiziune, bineînțeles pe banii noștri. Numai că, în ultimul timp, telefoanele partidului nu prea mai aveau finalizare în conturile partidului, animale bolnave nu prea mai erau pe post, licitațiile pe bune din ce în ce mai multe, audiențele cu o ușoară erecție, furturi oprite la poartă, rebranduire, profit alb, pe scurt, partidul nu prea mai făcea nici un ghișeft cu actuala conducere „liberală" a Televiziunii. Și, colac peste pupăza premierului Năstase, mai venea și campania electorală ce urma să decidă soarta multora din jurul iluminatului din Tărtășești: America de Sud sau Cotroceni. Cum anul acesta e groasă, testul de fidelitate pentru președintele Televiziunii a venit într-o zi pe la prânz, după luni de tatonări: ori Horia Alexandrescu pe post, ori pleci. Soluția aleasă a fost una, zicem noi, umană, dacă ne gândim la profilul celebrului tată al purtătoarei de mesaj și masaj a premierului, Anca Alexandrescu, fosta soție a lui Dan Andronic, cel mai înfipt sfetnic cu barbă al AN-ului: nici una, nici alta. Adică: nici Horia pe post, nici nu plec. Ce-a urmat ați văzut din păcate la televizor: porcul, locul I la Hunedoara pe listele PSD, trebuia să mulțumească într-un fel Divanului pentru „alegerea preliminară" și a trecut la executarea silită a conducerii TVR *(prin trântirea în Parlament a Raportului de activitate pe 2003, din întâmplare cel mai bun din ultimii ani, în timp ce al Radioului Național Șeulean, aproape în faliment, a trecut cu brio)*, unul dintre motivele declarate fiind că Televiziunea este mult prea obedientă față de PSD! Pentru un poet scuipat stradal în decembrie '89 ni se pare prea mult cinism cu salmonella.

Agathon i-a vândut hotelul Bulevard pârâtului Iacubov

O persoană privată al cărei nume ne scapă, întrucât este înrudit cu cel al unui obiect zburător neidentificat, și-a vândut dreptul de proprietate succesorală asupra hotelului Bulevard. Strămoșul persoanei private n-a fost expropriat de statul comunist, așa cum pretinde succesorul lui de astăzi. El a pierdut, pur și simplu, ipoteca pe hotel, din cauza unui împrumut bancar, pe care n-a fost în stare să-l achite la vremea respectivă. După revoluție, hotelul, pe care pusese mâna statul, a fost trecut în patrimoniul societății Athénée Palace. Ministerul Turismului, condus până de curând de Dan Matei Agathon-Dracula, a deținut pachetul de control asupra acțiunilor. În 2001, Agathon a comis un fals cât toate zilele, când a admis cererea de retrocedare a activului hotelului Bulevard succesorului persoanei private, înarmată cu actele doveditoare ale proprietății. Cît-ul luat de Agathon, care a făcut uitată ipoteca și a admis revendicarea, este atât de mare, încât nu intră în calculele noastre. Conform unor calcule absolut demente, el sare peste Himalaya, fără parapantă. În 2002, după ce s-a văzut reîmproprietărit, succesorul a vândut hotelul societății RAFO Onești, a pârâtului Corneliu Iacubov. Între timp, Iacubov a dat faliment, iar afacerile lui, care au pus în pericol până și siguranța națională, au fost salvate de Ovidiu Tender, cu alți bani de la buget. În mod logic, rezultă că adevăratul aproprietar al Bulevardului este, în acest moment, Ovidiu Tender, investitorul strategic de serviciu al regimului Iliescu.

Fiii Vrâncioaiei sunt frați cu omida păroasă a stejarului

Două sunt societățile care au dat iama în pădurile vrâncene: Gârboiu și Aldmar. Ambele sunt ținute în mână de Gică Duță, directorul Direcției silvice Focșani, Alexandru Lefter, de la Direcția regim silvic și cinegetic, și Mihail Crăciunescu, de la Inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic Buzău. Societatea Gârboiu din Odobești a belit tot cireșul sălbatic din zonele Vrancea, Galați și Brăila. Lemnul de cireș se vinde la prețuri fabuloase în Italia, unde se folosește la confecționarea sicrielor de lux. Cu banii șmenuiți de societate, Lefter a ajuns șef de direcție, după ce inițial fusese dat afară cu șuturi în tărtăță de la ocolul silvic din Gugești, chiar de directorul Duță, pentru jafuri repetate, însă la presiunile unei alte larve notorii, Oprișan, președintele Consiliului Județean Vrancea, a ajuns ceea ce se vede cu ochiul liber. Societatea Aldmar a lui Maricel Cosor, din Odobești, a făcut praf toată pădurea de pe raza comunelor Grohor și Brăhășești, a ocolului silvic Tecuci. Apocalipsa pădurilor vrâncene este coordonată de directorul Duță, care face rechetiile comerciale pe genunchi, contra unor comisioane grase, care merg până la 1.000 de euro pe hectarul de pădure exploatată. Pentru unele arborete tăiate pe raza ocolului Focșani, societatea Damian Stori din orașul Roman a întocmit studii sumare neconforme cu realitatea, pentru care a perceput sume de până la 5.000 de euro. Averea lui Duță, evaluată la peste un milion de euro, pe care nu-i va putea justifica nici la Judecata de Apoi, constă într-o casă la Gura Calitei, una la Focșani și alta la Costinești. Duță a dat ordin tuturor ocoalelor silvice să nu marcheze și să nu constituie partizi pentru persoanele private fără aprobarea lui expresă. Mulți proprietari de pădure au refuzat să mai lucreze din clipa aceea cu el și îl acuză că le-a cerut o spagă de o mie de euroi pentru a le rezolva păsurile.

Biroul de Investigații

Gabriel Drogeanu s-a uitat peste textele de mai jos, ceea ce vă dorește și dumneavoastră, și a reținut că:

– Puterea a asmuțit porcul asupra unui câine (cu apucături, ce-i drept) de pază al democrației;
– pesediștii au călcat în picioare ipoteca pe hotelul Bulevard, care a ajuns acum sub pingeaua lui Tender;
– cine și cum ajută bătrîna pădure din Vrancea să se ducă încet, dar sigur.

codrul bunelor maniere

Copiii căpitanului Arogant

Ca să le spună profesorilor că Guvernul PSD le-a mărit – vax – salariile, Adrian Năstase a trimis un fax de 7 pagini pe la școli, pe 15 septembrie. Pentru cei care nu văd bine facsimilul alăturat citîm din textul faxului: „Însănătoșirea învățămîntului românesc înseamnă îmbunătățirea actului didactic și asigurarea egalității șanselor și a dreptului la educație pentru toți copii" sau „o atenție deosebită a fost acordată problemelor cu care se confruntă copiii proveniți din familii cu o situație materială dificilă". Iar textul acesta, după cum menționează o notă pe care au uitat să o șteargă din capul paginii scribii de la Guvern, e „ultima variantă". Vă dați seama cum arăta în celelalte variante. E groasă, bă Năstase (și nu vrem să înțelegi prin „groasă" un avantaj). Se vede ce bun e învățămîntul pesedist dacă nici la Guvern nu poate fi găsit un textier mai bun ca Vanghelie.

Fax Kids

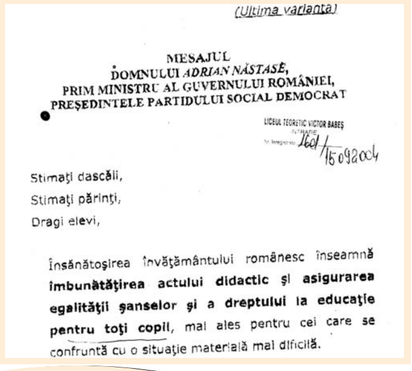
(Ultima variantă)

MESAJUL
DOMNULUI *ADRIAN NĂSTASE*,
PRIM MINISTRU AL GUVERNULUI ROMÂNIEI,
PREȘEDINTELE PARTIDULUI SOCIAL DEMOCRAT

LICEUL TEORETIC VICTOR BABEȘ
Nr. 1647/15.09.2004

Stimați dascăli,
Stimați părinți,
Dragi elevi,

Însănătoșirea învățământului românesc înseamnă **îmbunătățirea actului didactic și asigurarea egalității șanselor și a dreptului la educație pentru toți copii**, mai ales pentru cei care se confruntă cu o situație materială mai dificilă.

Uite, Băsescule, acesta-i Dosarul „Flota"! Ți-l arăt și ție: sînt 80 de nume în el. Acuma zi-mi sincer: chiar n-ai pic de suflet? Îți tu mortiș să fii colțos și pe chestia asta ne obligi să tîrîm după tine în instanță încă 79 de nevinovați. Doar în ideea că o dată îi vom putea numi lotul Băsescu.

Deși au în comun apa, hidrotehnistul Iliescu și marinarul Băsescu tot schimbă focuri pînă n-o să mai rămînă piatră pe piatră

Maaamă, ce vacă sînt! Am uitat să mă prezint: mă cheamă Fulga, sînt șeful SIE și chiar nu înțeleg cum am nimerit în poză, că pînă acum nu-mi știa nimeni fața.
MR. RADU TIMOFTE,
MR. GHEORGHE FULGA, DIRECTOR OF THE FOREIGN

Timofte și Fulga, agenții „000 barat", deținătorii unor secrete de carton într-atît de mari încît, din momentul aflării lor, pînă și ei le-au uitat

Băi Stolo, acum, dacă tot am înregistrat la OSIM programul de guvernare, stăm liniștiți. N-are cum să ni-l mai fredoneze PSD-ul. Dar dac-or vrea să-l ia alde Namibia sau Uganda, luăm bani grei din drepturile de autor. Nu mai zic ce iese dacă le dăm cuvintele lu' O-Zone. Le pune pe muzică și-o să danseze, nenică, o Europă întreagă după programul nostru de guvernare.
CAMERA DEPUTAȚILOR

Inspirați de contractul de 200 de zile al Convenției Democrate, liderii Alianței D.A. promit un contract de 300 de euro cu românii

Domnilor, știți de ce s-au devalizat băncile cît am fost eu ministru de Finanțe? Pentru că nu a existat un vice-guvernator la BNR care să mă sune și să-mi zică: „Mai ușor, fraților, cu clienții politici, c-am ajuns la fundul sacului!". Bine c-au venit la timp la putere ramoliții ăia de țărăniști, că altfel ajungeam să ne arestăm între noi: frate pă frate, hoț pă hoț și fesenist pă pesedist.
PSD+PUR

Florin Georgescu, un finanțist care-și închipuie că, în calitate de „vice" la BNR, va beneficia de viciile sistemului bancar

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Viaţa ca şmotru

Cică Nadine a intrat la Institutul de Teatru din Los Angeles. N-am înţeles exact ce face ea acolo: spală vase în campus, dă cu aspiratorul prin amfiteatre sau culege căpşunii din curtea institutului?

In Vito veritas

Adrian Copilu' Minune şi-a schimbat numele de scenă: acum îl cheamă Adi de Vito (de la numele actorului său favorit, Danny de Vito). Nu înţeleg de ce nu şi-a zis direct Adi de la Hollywood, să moară toţi duşmanii de la Vîlcea de oftică, sau, mai simplu, Adi Schwarzenegger Minune, ca să facă impresie la nunţile de culturişti.

My lovele will go on

Story zice că Ion Ţiriac şi Adrian Sârbu o curtează pe Anna Lesko şi o iau cu binişorul, la tratative. Bravos! Oricum, Anna avea nevoie de un miliardar-doi, după despărţirea de Columbeanu, întrucît, se ştie, Marian Ionescu n-a avut bani decît să-i compună nişte piese de dragoste şi s-o ia puţin la ştangă.

Reclama, umfletul comerţului

Star dezvăluie că Rocsana Marcu a copiat la examenul de Management publicitar. Se pare că ea şi-a ascuns copiuţele în sutienul generos: 26 de cursuri, trei culegeri de probleme de management din Gheba şi 50 de copii xerox după *Libertatea,* unde Rocsana şi-a făcut publicitate pe managementul lui Mutu.

Vînd o minune-n viaţa mea!

Dan Bittman şi-a deschis SRL: „Dănuţ SRL". Sînt curios ce-a trecut în domeniul de activitate: melodiuţe de dragoste, gagicuţe şi făcut copii?

De 3 x kg

Mihaela Tatu a recunoscut că şi-a făcut liposucţie. Cred că, totuşi, a făcut trei liposucţii, trei împachetări cu parafango pe zi şi a ţinut trei cure de slăbire şi degeaba, tot n-a ajuns la 1 x femeie.

Praful de pe boxă

Raluca Sandu va semna un contract de sponsorizare de 100.000 de euro cu o firmă de electronice. Mai normal ar fi fost să semneze cu o firmă de produse medicale, producătoare de seringi, garouri şi Panadol contra durerii pentru sevraj.

Cocain şi Abel

muzeul figuranţilor de ceară

Busturile şi culorile politice nu se discută

Pompiliu Şelea, omul lui Radu Berceanu în Oltenia, cel care a cumpărat în numele pedistului marile hoteluri din Craiova, are admiraţii literare puţine, dar fixe, iar una dintre ele, de fapt singura, se numeşte Fănuş Neagu. Cînd Adrian Păunescu şi-a tras statuie la Bîrca, directorul general al S.C. Jiul Craiova, fost OJT, şi-a încordat muşchiuleţii creierului şi a decis că trebuie să-i facă şi el un bust de piatră idolului său. Statuia lui Fănuş a fost gata, dar, între timp, Răzvan Theodorescu aranjase apariţia unei ordonanţe care să interzică osanalele cioplite pentru şmecherii în viaţă. Statuia a poposit în biroul lui Şelea de lîngă restaurantul „Jiul" şi acolo a rămas, nevăzută, pînă-n zilele noastre. Doar că, văzînd că se apropie zilele pesediste ale Craiovei, în care vor fi făcuţi cetăţeni de onoare ai oraşului (în ordine nealfabetică) Mircea Dinescu, Ion Iliescu, Mircea Geoană, Miron Mitrea, Theodor Stolojan şi, desigur, Fănuş Neagu, Şelea a hotărît că e momentul să profite şi să organizeze o ceremonie de dezvelire a statuii, chiar acolo, la crîşmă. Între concertul lui Toto Cutugno şi cel al Samanthei Fox, oleacă înainte să vină să cînte în oraş şi Bonnie M, Şelea a invitat iubitorii artei să vadă cu ochii lor un Fănuş pietros şi apoi să dea de dușcă cîte-o cinzeacă din partea casei. Şi, ghiogîlţ-ghiogîlţ, cîte-un sendviciuleţ.

Cine tăcere nu piere

După ce a descoperit reţeta tinereţii fără bătrîneţe şi a siluetei fără celulită în dietele lipsite de carne, de brînză, de lapte, de ulei şi de calorii, Loredana Groza vine pe piaţa românească cu încă o descoperire epocală. În viziunea sa proprie, secretul vocii mereu proaspete şi viguroase, gata să se tolănească de-a curmezişul mai multor octave, este nu exerciţiul fără măsură al corzilor vocale, cum ar putea crede neexperimentaţii, ci, dimpotrivă, tăcerea profundă. Tăcerea grea, tăcerea fermă, tăcerea gri, tăcerea nemiloasă, tăcerea plumbuită. Oricine ar suna la telefon, oricine i-ar adresa o întrebare cu pretenţii de răspuns cît de modest primeşte în schimb o silenţioasă ridicare din umăr. Mama Loredanei lămureşte apoi miratul că Lori se află într-o pauză vocală. Şi să mai încerce 'mnealui să-i vorbească abia aşa, mai către sfîrşitul săptămînii.

Cu genitivul descusut

Am văzut-o cu pupilele mele şi-am auzit-o cu aceste două urechi negăurite de cercel, că altfel n-aş fi putut să cred. La lansarea unei linii de electrocasnice, o reporteriţă secondată de-un cameraman încerca să-i ia o declaraţie Andreei Bănică, cea mai blondă dintre platinatele Blondy. Andreea, însă, se împotmolise mortal într-o frăzulică: „Sînt încîntată de desfăşurarea acestei sere... acestei îîîă, acestei ăăîă, sere... sere de la seară, nu sere de-alea cu flori...". „Acestei seri", i-a venit în ajutor reporteriţa şi, în aceeaşi secundă, i-a făcut cameramanului semn să ochească pe altcineva, că nu-i rost de dialog suportabil cu fata de la Blondy.

Ieftin ca Bragadiru

Postul de televiziune B1 TV şi-a lansat noua grilă de toamnă la hotelul Rex din Mamaia. La fluierul stăpînilor postului ar fi trebuit să poftească, în faţa ziariştilor oaspeţi, toate vedetele B1. Dar fiindcă Monica Bîrlădeanu s-a învăţat cu Oceanul şi nu mai vrea la mare, pentru că Radu Moraru îşi sărbătorise ziua de naştere cu o seară înainte şi migrenele groaznice de după distracţie nu l-au mai lăsat să călătorească în bune condiţii, iar Liana Stanciu îşi găsise altceva mai nostim de făcut, Dan Tudor, fostul Gogu de la Bragadiru, s-a pomenit rămas în moţul ierarhiei de vedete. De la înălţimea ameţitoare a acestei poziţii, combinînd altitudinea cu un strop de whisky, Dan Tudor s-a adresat jurnaliştilor care, de-a lungul vremii, i-au tăbăcit curul său de actor cu şuturi tipărite. „Cei care au vreo problemă cu mine în seara asta sînt invitaţi să vină să udăm împreună cactuşii de la etaj". „Ce-ai vrut să spui cu asta, simpaticule?", l-au întrebat vreo trei sferturi dintre cei de faţă. Dar el a ridicat misterios din sprîncene şi-a clipit din umeri cu subînţeles, iar noi ne-am gîndit că, fuck, o fi vreo poantă mai presus de subtilitatea noastră sau poate vreo aluzie la cactusul înţepăcios şi băgăcios al lui Bobby Păunescu, naiba ştie, sau poate Jacqueline...

Veninul şi cînepa

Stimaţi cetăţeni din muncipiu' Craiova, ce-mi făcurăţi, bă juveţilor? Că az'-noapte, cînd m-au dat afară de la Minerva, am ieşit în parc să mă piş, normal, pă soclul unei statui. Ridic ochii şi, cînd colo, ce văd? Era statuia marelui scriitor Fănuş Neagu treaz. Ce era să fac? Decît să fac pipi pe mine, mai bine m-am pişat pe mine...

La Craiova, în sfîrşit, a apărut un Fănuş Neagu care nu se clatină: cu soclu de piatră şi îmbuteliat în bronz

Opera de trei milioane de parale a PSD-ului

Cîteva dintre aventurile recente ale lui Ioan Holender, directorul Operei din Viena şi agent electoral al guvernului Năstase (vezi Festivalul „Enescu" – cinci milioane de dolari din banul public – sau Festivalul Artelor – două milioane de coco, din acelaşi buzunar peticit), ne-au atras atenţia noastră de melomani. Mai întîi, directorul s-a gîndit să le facă Moşu' o surpriză iubitorilor de operă: să aducă la Bucureşti, de Sărbători, baletul Operei din capitala Austriei – cadou al guvernului, în eventualitatea în care melomanii votează cum trebuie. A doua zi după anunţ, a fost făcut public şi costul cadoului: trei milioane (lei) biletul. Apoi, domnia sa a precizat că Opera din Viena îi este soţie, iar România – amantă, pentru ca, puţin mai tîrziu, să precizeze la TVR că, de fapt, îşi caută amantă la Timişoara (poate nutreşte ceva planuri la Opera din localitate, noroc că timişorenii n-or să pună niciodată botul la vreo operetă de trei parale pe banii guvernului Năstase).

În fine, Ioan Holender lasă impresia că vrea să impresarieze morţii. Urcînd pe nişte căi ale naţionalismului pe care nu le-a atins nici măcar tenorul PRM-ului, omul şi-a anunţat amanta (vă reamintesc: o naşparlie pe care o cheamă România) că vrea să aducă în ţară osemintele lui George Enescu. Asta în condiţiile în care Enescu îşi doarme somnul într-un panteon dintre cele mai confortabile ale lumii (cimitirul parizian Père Lachaise confort 1 sporit, unde e mult mai mişto decît la Bellu) şi fără ca familia compozitorului să ceară vreodată acest lucru. Răspunsul a venit de la Maria Ioana Cantacuzino – fiica lui Bîzu Cantacuzino, fiul Marucăi, soţia lui Enescu. Care a precizat, puţin nervoasă, că ea n-ar permite o asemenea recuperare politică a memoriei bunicului ei, „obligat să-şi părăsească ţara, pierzîndu-şi astfel toate bunurile şi pornind pe drumul exilului pentru a trăi ultimii ani din viaţă în sărăcie". Corect. Dar vă daţi seama cît s-ar fi bucurat Năstase să defileze cu moaştele lui Enescu pe Calea Victoriei, închizînd astfel pliscul sindicatelor de tenori, soprane şi baritoni cu gura mare?

Fals Diez

Localul bălan

Casa Universitarilor nu-i acasă

...Facem un apel şi pe această cale la cititorii noştri cu posibilităţi materiale mai modeste, eventual studenţi, să se ridice în picioare şi să aplaude împreună cu noi, doar-doar i-om mai îmbuna pe cei de la cantinele studenţeşti din Piaţa Rosetti, Podul Izvor sau complexul „6 Martie" să le deschidă totuşi înainte de începerea anului universitar. Nu de alta, dar ca în vacanţa asta şi ca de cînd mă ştiu eu cu foamea-n gît nu mi-am dorit niciodată mai tare să înceapă o dată, naibii, şcoala aia mai repede, să avem şi noi unde mînca o ciorbă (cel) mai ieftin!

Care va să zică, dacă aţi ajuns şi voi în Rosetti şi aţi citit că se deschide, hăăt, pe 11 octombrie, n-aveţi decît să traversaţi, să lăsaţi în dreapta „Împinge tava" de la McMonis (nu ştiu ce pun ăia în mîncare, da' parcă prea te ia somnul de după), să depăşiţi momentul „McChicken" (pentru că vreţi mîncare gătită şi nu fast-food cu ketchup), şi să o luaţi uşurel către Ambasada SUA. Evitaţi cu greu pizza de la „Cafeneaua Actorilor", nici măcar nu întoarceţi capul spre restaurantul „Burebista" şi încercaţi să nu vă lăsaţi păcălit de uscăturile de la „Snack Attack"-ul din intersecţia cu Batiştei. Acum mai trebuie doar să depăşiţi barierele de ciment cu SRI-ştii care păzesc ambasada, să-i rezistaţi consulului SUA care vă aruncă pe geam o ciungă şi să faceţi dreapta în curtea unei clădiri mari pe care nu scrie nicăieri ***Casa Universitarilor.*** Aici mai aveţi de străbătut curtea, faceţi un stînga scurt pe după clădire şi, hop, aţi poposit tocmai în toamna lui 1984, la o terasă şmecheră cu aer semicapitalist, cu mese de fier, cu difuzoare din acelea galben-gri pe stîlpi din care se aude Sabrina, cu „N-aveţi voie în pantaloni scurţi în unitatea noastră de consum!", cu 7.000 de lei salata de varză şi 10.000 dacă e asortată cu roşii, 25.000 ciorba de perişoare şi 70.000 şniţelul cu tot cu garnitură. Cît despre clienţi, lume extrem de pestriţă: actori traşi pe linie moartă, foşti profesori universitari în costumele jerpelite care încă mai au cretă pe manşete, activişti de partid pensionari care vorbesc cu „tovar'şu' ospătar", iar cu puţin noroc puteţi prinde şi nişte pantaloni evazaţi modelul Aurelian Andreescu şi geacă de blugi marca Moţu Pittiş, în vremurile sale de tinereţe. Mîncarea este foarte bună, iar servirea este excelentă, singura problemă ar fi că sub privirile mustrătoare ale chelnerului, şi el cam optzecist, ai serioase dubii între a comanda un extravagant muşchiuleţ cu ciuperci şi bere Tuborg sau a cere un muncitoresc ardei umplut plus Brifcor cu sifon.

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă; ca la tata acasă; ca la mine acasă; ca la mă-sa acasă.*
- *ieftin ca braga;*
- *caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plăteşte.*
- *poţi să şi adormi;*
- *curăţel;*
- *ai grijă pe unde păşeşti;*
- *n-ai putea să mai rabzi?*

muzeul figuranților de colecție!

VECHI!

Economistul Decebal, în zilele de glorie ale socialistului Traian

Continuăm seria dezvăluirilor din epoca de aur a publicisticii românești cu un ministru cederist, actualmente vîndut indirect PSD-ului (mi-e scîrbă de România!). Ați ghicit: e vorba despre Decebal Traian Remeș, fostul finanțist al lui Emilică, momentan membru în PUR-ul generalului Voiculescu, surprins aici într-un moment delicat al existenței sale: pe vremea cînd era un falnic economist de nădejde la fabrica „Electroprecizia" din Săcele. Nimic din încrîncenarea lui cederistă: zîmbet revoluționar, de playboy județean, ochelari de soare imperialiști, de la Fondul Plastic, sub care intuim o privire jucăușă, plină de angajament. Hotărît lucru: pe vremea aceea, lui Decebal Traian Remeș nu-i plăceau jumătățile de măsură. Nici acum nu le admite: ori ești la putere (cu băieții), ori nu – caz în care ești o jumătate de om politic călare pe jumătate de țărănist mort, așa, precum Emil Constantinescu.

Decebalul PCR Scorilo

1/4 senzațional! La emisiune, Raicu are un băiețel sau o fetiță!

Cînd cei de la Prima TV ne-au trimis această poză împreună cu altele pe care din lipsă de spațiu nu le mai putem prezenta, am zis: uite, ne-au dat niște poze cu Andreea Raicu din greșeală. Buzele pîrguite, senzuale, trăsăturile efeminate, dacă nu feminine de-a dreptul, aerul de fragilitate cultivată special, ochii provocatori, negri de păcat, parcă-parcă sînt făcute să ridice libidoul în orice bărbat... bărbat am zis? Pardon, femeie... Ei bine, așa-zisa fetiță băiețoasă din imagine e bărbat în aproape toată puterea și, culmea, are chiar și nume de băiat. Îl cheamă Mihnea Manoliu *(foto jos)* și, la noua emisiune *Totul pentru tine* este mîna dreaptă a Andreei *(foto sus)*, cu care și seamănă la perfecție. Să sperăm că nu și în ceea ce privește bărbații, despre care știm sigur că Andreea îi preferă în absolut toată puterea cuvîntului.

P.S. Bună seara. Sînt eu, un băiat din redacție. Țin să spun și eu ceva: să știți, colegul meu care a scris despre Mihnea are dreptate, dar nu numai. Pentru că Manoliu nu este numai Mihnea, dar a fost și Cain, pe vremea cînd se ocupa de muzică. A scos și o piesă!!! Era ceva cu „Știu eu ce știu, baby, dar nu mă poți opri... ea nu vrea decît banii" și cu multe gagici care se frecau prin cadru (absolut inutil, după cum veți vedea). Mai mult: ceea ce colegul meu, din delicatețe, a vrut doar să sugereze apelînd la o speranță de-a lui, să știți că așa e. Și așa se și explică toate asemănările din poză: pentru anumiți bărbați e normal să le placă nu numai banii, dar și alți bărbați, care seamănă cu Andreea Raicu. Doar nu cu Romica Jurca, Jeana Gheorghiu sau Tanța de la Teo!

Dosnic de la N&D

VIP-u' de la cablu

bîrfe din televiziune

● **Aflăm că pe coridoarele de la Național TV fraților Micula li se spune – puțină atenție, stimați fani – Chemical Brothers. Genial! M-am tot gîndit de unde le vine lor o poreclă ca asta, plină de muzicalitate și E-uri, dar n-am reușit să mă lămuresc. De la Frutti Fresh, napolitanele Natty, berea Bürger sau (iar asta mi s-ar părea puțin prea periculos pentru sănătate) condimentele „Regal – Condimix"?**

● **Deși s-a vorbit mult despre Antena 1, 2, 3, 4 și așa mai departe, cît or da Dumnezeu, Adrian Năstase și conturile lui Ceaușescu, în Băneasa nu se întîmplă mare lucru în afară de PSD. Totuși, acum e sigur că Antena 3 (televiziunea de știri) n-o să mai prindă campania electorală social-democrată (sîc, sîc!), lansarea fiind programată cîndva în decembrie, cu Mona Nicolici la bord. Iar Antena 2 (televiziunea de divertisment) a fost amînată cu lejeritate către primăvara lui 2005, cînd, dacă cîștigă tot ăștia alegerile, n-o să mai fie chiar nici un motiv de divertisment pesedist în țara asta, în afară, desigur, de Nicolae Văcăroiu.**

● **După o perioadă de repaus la pictorial, Dinescu relansează *Plai cu boi* (chestie programată, cică, în viitorul foarte apropiat). Într-un fel, mă bucur: și-așa mă întrebam eu unde se duc fetele de la pagina 5 cînd se duc. Că-n ultima vreme alea care cîștigau cîte un pictorial în revista *Plai cu boi* care nu mai apărea se întorceau acasă cam nesatisfăcute, fără nici un fel de entuziasm, cum fac juncanele alea de la capul satului, cînd se întoarnă placide de pe imaș.**

Ploi cu boi

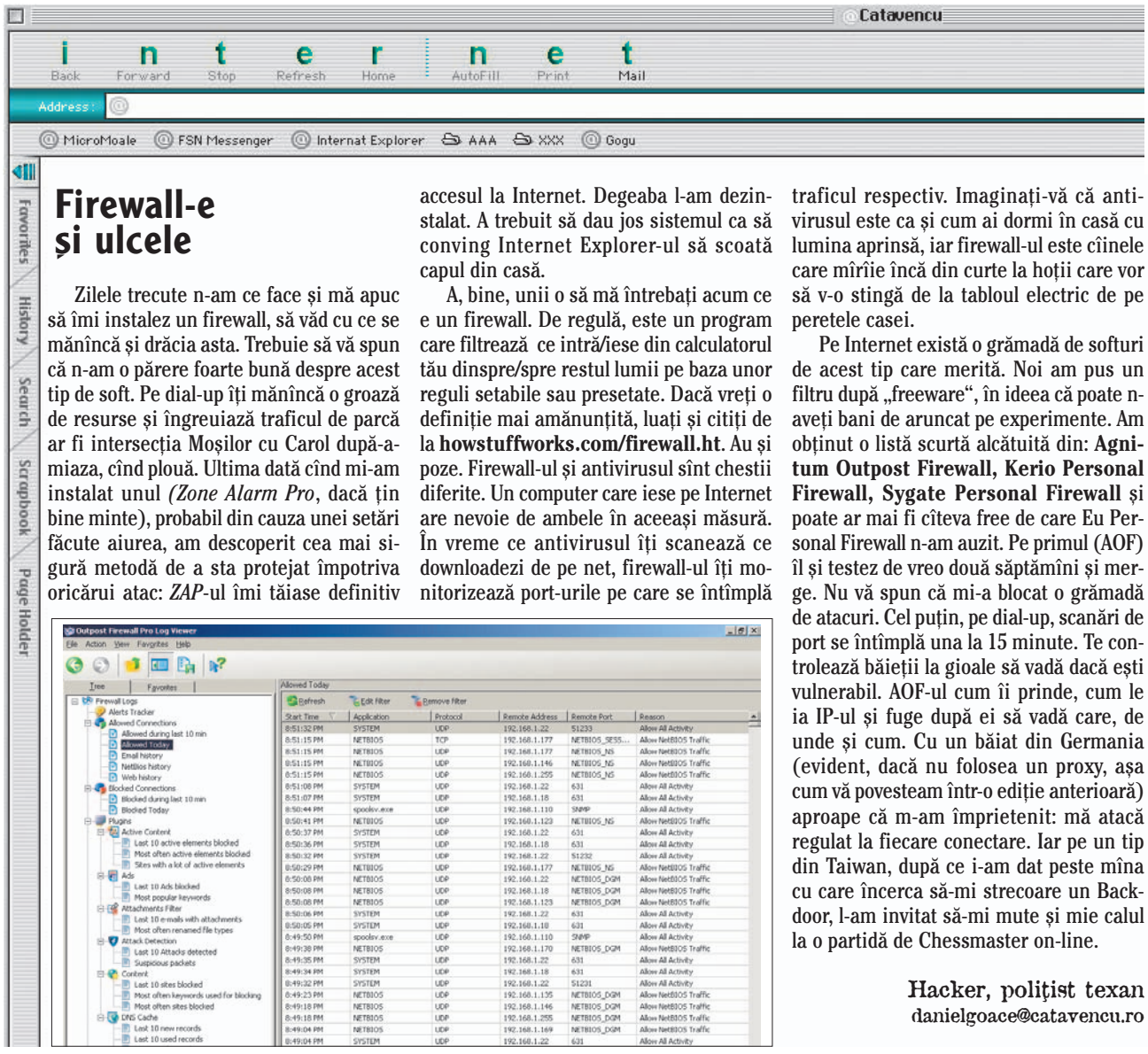
Catavencu
i n t e r n e t
Back Forward Stop Refresh Home AutoFill Print Mail
Address :
MicroMoale FSN Messenger Internat Explorer AAA XXX Gogu
Favorites History Search Scrapbook Page Holder

Firewall-e şi ulcele

Zilele trecute n-am ce face şi mă apuc să îmi instalez un firewall, să văd cu ce se mănîncă şi drăcia asta. Trebuie să vă spun că n-am o părere foarte bună despre acest tip de soft. Pe dial-up îţi mănîncă o groază de resurse şi îngreuiază traficul de parcă ar fi intersecţia Moşilor cu Carol după-amiaza, cînd plouă. Ultima dată cînd mi-am instalat unul *(Zone Alarm Pro*, dacă ţin bine minte), probabil din cauza unei setări făcute aiurea, am descoperit cea mai sigură metodă de a sta protejat împotriva oricărui atac: *ZAP*-ul îmi tăiase definitiv accesul la Internet. Degeaba l-am dezinstalat. A trebuit să dau jos sistemul ca să conving Internet Explorer-ul să scoată capul din casă.

A, bine, unii o să mă întrebaţi acum ce e un firewall. De regulă, este un program care filtrează ce intră/iese din calculatorul tău dinspre/spre restul lumii pe baza unor reguli setabile sau presetate. Dacă vreţi o definiţie mai amănunţită, luaţi şi citiţi de la **howstuffworks.com/firewall.ht**. Au şi poze. Firewall-ul şi antivirusul sînt chestii diferite. Un computer care iese pe Internet are nevoie de ambele în aceeaşi măsură. În vreme ce antivirusul îţi scanează ce downloadezi de pe net, firewall-ul îţi monitorizează port-urile pe care se întîmplă traficul respectiv. Imaginaţi-vă că antivirusul este ca şi cum ai dormi în casă cu lumina aprinsă, iar firewall-ul este cîinele care mîrîie încă din curte la hoţii care vor să v-o stingă de la tabloul electric de pe peretele casei.

Outpost Firewall Pro Log Viewer
File Action View Favorites Help
Tree Favorites
Allowed Today
Refresh Edit filter Remove filter
Start Time Application Protocol Remote Address Remote Port Reason

Pe Internet există o grămadă de softuri de acest tip care merită. Noi am pus un filtru după „freeware“, în ideea că poate n-aveţi bani de aruncat pe experimente. Am obţinut o listă scurtă alcătuită din: **Agnitum Outpost Firewall, Kerio Personal Firewall, Sygate Personal Firewall** şi poate ar mai fi cîteva free de care Eu Personal Firewall n-am auzit. Pe primul (AOF) îl şi testez de vreo două săptămîni şi merge. Nu vă spun că mi-a blocat o grămadă de atacuri. Cel puţin, pe dial-up, scanări de port se întîmplă una la 15 minute. Te controlează băieţii la gioale să vadă dacă eşti vulnerabil. AOF-ul cum îi prinde, cum le ia IP-ul şi fuge după ei să vadă care, de unde şi cum. Cu un băiat din Germania (evident, dacă nu folosea un proxy, aşa cum vă povesteam într-o ediţie anterioară) aproape că m-am împrietenit: mă atacă regulat la fiecare conectare. Iar pe un tip din Taiwan, după ce i-am dat peste mîna cu care încerca să-mi strecoare un Backdoor, l-am invitat să-mi mute şi mie calul la o partidă de Chessmaster on-line.

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ Ce face dintr-o poveste o poveste bună? Vocea povestitorului, caldă şi expresivă? Imaginile care o însoţesc? Subiectul, absolut surprinzător şi original? Sau poate toate acestea. Convingeţi-vă urmărind povestea unei jucătoare de scrabble. O revelaţie mistică, un cuvânt genial de folosit la o partidă de scrabble şi o sinucidere pe final, la **www.vidlit.com/craziest/ craziest.html** (3.3 MB, Flash, nerecomandat pentru dial-up).

■ „Indigo: Buna iubito, ce faci? Jade: Eh, mai nimic! Indigo: Ia zi, vrei sa vin pe la tine să ne-o tragem? Jade: Stai... Vroiai să vorbeşti cu fata mea? Indigo: ...da, doamnă“. Aceasta şi alte 14.000 de bucăţi de conversaţie memorabilă compun cea mai mare colecţie de texte culese de pe IRC. Violenţă, amor, umor, omor şi multe altele, numai la **www.bash.org.**

■ Am şi eu un sfânt protector şi, dacă ar fi fost ca părinţii mei să fi respectat tradiţia, astăzi m-aş fi prezentat, cu capul în pământ şi teribil de jenat, cu numele de Paraschiv. Oricum, dacă ar fi după mine, mi-aş alege alt sfânt protector. Mi-aş alege ceva mai cool, mai trendy, mai cu priză la mase. Un sfânt cu site pe Internet. Ca, de exemplu, Sfântul Clinton, cu site la **www.saintclinton.com.**

■ Acum, eu ştiu că americanii n-au aruncat decât două bombe atomice peste Japonia. Dar, din câte văd eu, japonezii au luat-o mult mai razna. Adică: îngheţată cu aromă de peşte? Roz şi verde fosforescent la costumele olimpice? Automate cu lenjerie? Nu e clar? Să mai dau un exemplu: cum arată maşinile modificate la noi? O aripă exagerat de mare, un bec albastru, un spoiler de Nissan pus pe Dacie, o jantă lucioasă. Cum arată maşinile tunate la japonezi? Cam aşa: **http://homepage2.nifty.com/ztath/starthp/subpage15.html.**

■ Într-o vreme în care omenirea se luptă ca să construiască pacea, americanii construiesc rachete de trimis pe Marte, iar românii construiesc rachete de trimis în Marea Neagră, un om a construit şi el ceva demn de atenţia, respectul şi invidia planetei: **http://myhighhorse.com/index2.html,** cronica preparării unui sandviş de 8.500 de calorii.

Net plus ultra

single player împotriva tuturor:

Cine-a tras în noi, PS1-PS2?

De săptămîna trecută sînt fericitul posesor al unei console **PlayStation 2** (PS2). Da, sînt gata să recunosc: am trădat nobilele idealuri ale PC-ului. Și nu pot să spun că am fost neapărat un dobitoc.

Dintotdeauna am avut ideea preconceptă cum că jocurile adevărate se joacă pe PC, consolele fiind mai mult pentru copii. Ei bine, nu e chiar așa. Nu orice joc pe consolă sucks. De exemplu, pentru un *race* consola se potrivește excelent, ceea ce nu se poate spune în cazul unui *first person shooter*. Mi-au ieșit peri albi jucînd anul trecut „SOCOM Navy Seal" pe consolă: mișcă-l pe săracul soldat cu un buton, rotește camera în jurul lui cu maneta din stînga, ia cu Mouse Look din butonul din dreapta, fă-te *stealth* din ăla de dedesubt, *crouch* cu Left 1... o grămadă de manetuțe rotabile, butonașe și butonele plantate pe toate laturile jucăriei. M-au făcut ăia varză înainte să apuc să le spun cine sînt și ce vreau. Nu mai spun că jocul venea cu microfon (puteai să dai ordine echipei tale: „Cover me!", „Hold position!" sau „'Te-n mă-ta, boule!"), iar consola respectivă era prevăzută cu Dualshock 2, un fel de force-feedback încorporat în telecomandă, de aveam senzația că toată lumea mă-mpușcă în mîini. „Dați-mi o tastatură să-i sparg!", am scrîșnit atunci din dinți, mușcînd din jucărioara de plastic și rugîndu-mă ca jocul să fie cît mai repede portat pe PC, să mă răzbun pe nenorociții ăia.

Orice s-ar spune, consola are avantajele ei imposibil de contestat.

1. Costă mult mai puțin decît un computer performant (6.999.999 lei la *Best Computers)*.

2. Cu toate acestea, îți merg ultimele jocuri fără a necesita investiții o dată la trei luni sau stresuri de genul „Am rămas în urmă cu placa video", „Tre' să-mi upgradez RAM-ul" etc. Cel puțin PS2-ul ăsta de care vă vorbesc stă în picioare fără probleme de patru ani.

3. N-ai nevoie de monitor pentru că se conectează la televizor.

4. Ocazie cu care poți urmări oricînd ce e pe celelalte programe. Aseară, cu un deget mă jucam *Surprize, surprize* pe TVR 1 cu Andreea Marin, iar cu celălalt fugăream un bolid cu 200km/h în „Burnout 3: Takedown" – o demență de cursă cu mașini despre care o să vorbim data viitoare.

5. Și tot aici trebuie amintită poziția confortabilă pe care o poți lua atunci cînd nu depinzi de o suprafață plană pentru tastatură și mouse.

6. Nu-mi face plăcere s-o spun, însă din ce în ce mai multe jocuri se produc în exclusivitate pentru console. Cît despre acelea care se portează totuși pe PC, e mai bine să nu aducem vorba.

Console mio

hard de nerăbdare

Guvernarea în Grup

Adrian Năstase este un mare conducător. El conduce un guvern, conduce un partid, conduce o asociație de vînători – e un bărbat adevărat care ar conduce orice, indiferent cum arată. El conduce și Grupul pentru Promovarea Tehnologiei Informației. Pe care l-a condus și Dan Nica un pic, cît să-l învețe cum se face, însă l-a lăsat apoi în grija întîiului și experimentatului conducător al țării. Acum cîteva luni, în timp ce se afla împrejurul sau sub biroul întîiului conducător, Grupul a fost însărcinat. Însărcinat cu aplicarea unui proiect care trebuia să încurajeze metoda achizițiilor electronice. Un proiect din genul acelora pe care le gîndește Dan Nica doar ca să-și excite șeful direct; altfel, un proiect caracteristic pentru cei doi bărbați: unul care începe destul de greu, în urma unui lung preludiu electoral, și se încheie fără finalizare. Proiectul se baza pe un al treilea mare bărbat, Mihai Tănăsescu pe numele lui, care urma să hotărască un procent cu care vor fi micșorate taxele pe tranzacții dacă acestea se fac în registru electronic. Evident că Tănăsescu n-a finalizat nici el, așa că de proiect s-a ales praful, cînd putea să se aleagă măcar stropul.

Semnătura electronică, o vorbă de dînșii resetată

Nu poate fi decît un lucru bun faptul că la facultățile de Drept din România se țin cursuri pe tema semnăturii electronice. Problema e că sîntem, ca de obicei, cu teoria mult înaintea practicii. Cu toții știm să ne semnăm, iar dac-or mai fi rămas și români care nu știu, tehnologia le-a rezolvat de mult problema prin sistemele care reacționează la amprenta digitală. Problema e la bani, capitol la care stăm ceva mai prost. În mare măsură, din cauză că stăm. Ca să devii furnizor autorizat și să funcționezi pe baza semnăturii electronice, investiția în echipamente și alte acareturi se ridică undeva pe la un milion de dolari. La cît de mult încurajează guvernul României biznisul electronic, asta-i o investiție pe care, la noi, ți-o scoți cam într-o mie de ani. Or, am un sentiment că peste o mie de ani va dispărea și semnătura electronică, iar calculatoarele vor face afaceri singure, între ele. Vor face totul fără nici un pic de ajutor din partea noastră. Ba chiar vor intra și pe site-uri porno în locul nostru.

Cablul CATV, șreangul clienților

Asociația pentru Protecția Consumatorilor din România a dat în judecată RCS pentru modul în care această firmă gestionează, abuziv, relațiile cu clienții cărora le furnizează servicii CATV. Nu ne-a surprins evenimentul, mai ales că și noi semnalasem în ultimele săptămîni obiceiurile de monopolist ale companiei. Ultimele întîmplări ale monopolistului ne-au adus aminte de vremea anului 2002, cînd RCS era un băiat la locul lui mărunt și încerca să spargă un alt monopol, pe cel al Romtelecom, prin intermediul unei firme care-l avea ca unic acționar pe șoferul unuia dintre boși. Dar despre asta, în episodul următor. Aveți răbdare și nu vă temeți: revista noastră nu se difuzează prin cablu.

Game ovar

Din nou la cassă

În timp ce Năstase creşte găini, Şeuleanu creşte oi

Dacă ar fi să ne luăm după declaraţia sa de avere, Dragoş Şeuleanu, preşedintele-director general al Societăţii Române de Radiodifuziune, nu este un om bogat. Este arogant şi slugarnic, se face preş în faţa lui Năstase, se face mochetă de tranzit în faţa PSD, dar bogat nu este. Are două case de locuit, cu ceva teren de jur-împrejur, are 100 de acţiuni la Romexpo SA, în valoare de 25 de milioane de lei şi cam atît. Dacă mai are şi altceva, asta numai Dumnezeu şi, poate, Năstase ar mai putea şti. Şi, totuşi, Şeuleanu mai are ceva. La capitolul VI al declaraţiei de avere, intitulat „Alte precizări ale declarantului", Dragoş Şeuleanu a mai adăugat cu mînuţa lui o cifră şi un cuvînţel: „5 oi". Ar fi foarte bine dacă cele 5 oi ar fi chiar oi, însă ce te faci dacă, în timp ce făcea această precizare, Şeuleanu se gîndea la nişte angajaţi oibedienţi de-ai lui?!

O plimbare cu Tico prin datoriile Irakului către România

Yasser conducea un Tico în vremea cînd Dan Pascariu – al cărui nume a fost vehiculat de curînd ca posibil viitor prim-ministru – a intrat cu jeep-ul într-un Tico, alt Tico, omorînd cîţiva oameni care nu aveau bani de jeep, ci doar de Tico. Proprietara în casa cărora stăteam cu chirie pe vremea aceea avea şi ea tot un Tico şi, în acel an, de Anul Nou, şi-a sunat nişte buni prieteni pentru a le ura „La mulţi ani!" şi ce se mai obişnuieşte în astfel de situaţii. A fost o gafă, desigur, din partea ei, de vreme ce prietenilor ei tocmai le muriseră copiii în acel accident de jeep şi Tico, petrecut tocmai pe 31 decembrie. Trecînd peste această parte, ceva mai patetică, ajungem şi la partea economică. Dacă este adevărat ce a aflat de curînd Yasser, atunci e destul de grav. Că evidenţele de la Bancorex & Ministerul Finanţelor, privind datoria Irakului către România, nu ar mai exista. Asta ar putea avea legătură nu doar cu Dan Pascariu, fost preşedinte al Bancorex, ci şi cu actualul ministru Mihai Tănăsescu, fost director general la Direcţia Datorii Publice a Ministerului Finanţelor. A ieşit cam amestecat acest articol, dar cam aşa este şi România.

SIF dă-i, SIF luptă!

Sînt cîţiva ani buni de cînd Yasser este acţionar cu acte în regulă la SIF Muntenia. De cîteva ori am primit invitaţie de a-mi ridica dividendele, cîte 2-3 sute de mii de lei, pentru care mai trebuia să şi stau la ditamai cozile. Am renunţat de fiecare dată. În tot acest răstimp, preşedintele acestui SIF a fost Theodor Mihăescu, un personaj despre care tot citeam în presă lucruri nasoale. De curînd mi-a fost dat să văd componenţa Consiliului de Supraveghere al BCR şi m-am enervat văzînd acolo numele lui Theodor Mihăescu, administratorul acţiunilor mele şi al multor mii de fraieri ca mine.

Yasser ArAPAPS

Articol senzaţional! Ia-l, că-i ultimu' şi vreau să merg şi eu acasă!

Mafia din pieţe este concurată la preţuri de dumping de mafia electorală din PSD!

Zeci, sute de mii, milioane de bucureşteni se năpustesc în fiecare sîmbătă asupra pieţelor şi cad pradă inamicului electoral numărul 1 al PSD-ului: mafia legumelor. Zecile, sutele de mii, milioanele de bucureşteni habar nu au că, în fiecare sîmbătă, în spatele tarabelor se dă o luptă pe nervi şi pe bani între speculanţi şi vînzătorii deghizaţi trimişi de PSD să vîndă la preţuri de dumping.

Este o zi obişnuită de sîmbătă. La ora 3 dimineaţa, spre ieşirea din oraşul Alexandria, angajaţii Direcţiei Agricole Teleorman se bucură de un week-end aparte: în grupuri de cîte 3-4, ei se îmbarcă în cîte-o maşină şi se pregătesc să ia calea Bucureştiului. Inginerii Direcţiei sînt şi ei prezenţi în caravană. Fiecare are în răspundere cîteva maşini. Se face prezenţa şi se porneşte la drum. Convoiul înaintează greu, căci maşinile îi cară nu numai pe angajaţi, ci şi cîteva basculante de legume. Văzîndu-i din depărtare, ai zice că oamenii locului au pornit teleormaniada şi se îndreaptă spre Bucale pentru a arunca sute de kile de roşii, castraveţi şi ardei capia în guvern. De fapt, adevărul este altul: ei vin la Bucureşti ca să ajute guvernul.

Deja s-a luminat afară. La ora la care la ţară se trezesc primii cocoşi şi în Capitală face ochi prima erecţie, angajaţii Direcţiei iau în primire o piaţă bucureşteană. Şi, deghizaţi în ţărani, adică îmbrăcaţi ponosit, îşi pun pe tarabe mărfurile aduse cu ei tocmai din Teleorman. Ordinele sînt clare: în momentul în care primul picior de bucureştean va călca în piaţă, funcţionarii trebuie să uite că ar trebui să fie acasă, în week-end, şi să se poarte ca nişte ţărani comercianţi care vînd la preţuri foarte mici.

Această acţiune a Direcţiei Agricole Teleorman a început exact după ce Năstase a făcut scandalul cu mafia din pieţe. De-atunci, funcţionarii Direcţiei nu mai au week-end. Din banii lor, ei trebuie să cumpere mărfuri pe care să le vîndă apoi în pieţele bucureştenilor. Totul este organizat în amănunt, nimeni nu scapă de această obligaţie. Calculul şefilor Direcţiei merge pînă acolo încît ţine cont de orice detaliu cu conotaţii electorale. Bunăoară, acţiunile lor vizează numai sectoarele controlate de PSD. Din cîte ştim noi, pe 4 septembrie au fost în sectorul lui Onţanu, iar pe 11 septembrie, la Vanghelie. Sursele noastre afirmă că în această luptă se implică personal chiar şi şefii cei mai mari din Direcţia Agricolă Teleorman, vînzînd cot la cot cu subordonaţii deghizaţi în ţărani. Deşi, la cum se poartă şi cum gîndesc, spun tot sursele noastre, ei, şefii, n-ar avea nevoie de nici o deghizare.

Tac-su' pe valoarea adăugată

La Clubul Diplomaţilor, Cataramă a marcat un golf deloc antologic

Săptămîna trecută, Viorel Cataramă a venit la Clubul Diplomaţilor, a pus pe masă banii pentru organizarea Cupei Elvila la golf, a cosit iarba din împrejurimi cu crosa şi, la urmă, şi-a luat trofeul pe care-l finanţase şi a plecat acasă. Evident, a luat mai puţin decît a băgat, însă în această ecuaţie trebuie să ţinem cont că a fost vorba de un joc sportiv şi nu de unul gen SAFI. Pe lîngă Cataramă, au mai cosit iarba de la Club, nu cu acelaşi talent, Mişu Negriţoiu de la ING Bank şi de la PSD, Dinu Pescariu, care juca o partidă cu băieţii deşi acasă îl aştepta o nevastă frumoasă, şi Mugur Mihăescu de la Vacanţa Mare, care este şi el jucător de golf, fiind probabil atras mai mult de poantele finuţe care se pot face pe seama găurilor din gazon decît de jocul în sine. Marele cîştigător al trofeului a fost, am mai zis, Viorel Cataramă, care, prin jocul etalat, a adus încă un omagiu mai vechiului dicton: Important nu e să cîştigi. Important e să participi cu banii şi să te lase ceilalţi să cîştigi.

Baba cu crosa

Vremea cînd nu se punea lene pe foc

Iată o imagine care ne demonstrează că au trecut pe aceste ţinuturi şi vremuri cînd nu toţi românii voiau să meargă la şcoală. Cei ai căror părinţi n-aveau prin casă un acordeon pe care să-l transforme în ghiozdan voiau, se vede, să meargă la muncă. Despre ceilalţi n-avem ce spune, decît că probabil nu le aveau nici pe vremea aia cu munca. Şi că nu duceau în spinări croşne (snopurile alea de lemne pentru foc aduse din pădure) decît atunci cînd se punea problema să dea omoru' la cineva. Eh, vremuri! Atunci aveai curaj să-ţi trimiţi copilul singur în pădure. Nu ca acum, cînd nu-l mai poţi trimite nici pînă la colţ, după o sticlă de Polar, de frică să nu se întîlnească pe drum cu nenea pedofilul belgian venit la agroturism şi să-ţi vină acasă beat, cu o sticlă de Martini golită pe jumătate.

Sfinţii muncinici

România, ţară banieră

Florin Georgescu, plin de baftă electorală ca Rodica de păr

Aşezarea pe postul de vicegubernator la BNR îi asigură lui nea Florică Georgescu un viitor sigur, care nu părea deloc luminos după alegerile interne din PSD, unde omul abia a obţinut un loc nu foarte eligibil pe listele de la Olt. Pentru funcţia de la BNR, nea Florică a fost susţinut de aripa Năstase, în timp ce pentru locul pe listele electorale a fost săpat de cealaltă aripă, prin intermediul Rodicăi Stănoiu. Cei doi s-au certat la un moment dat atît de tare încît nu mai ştiai care-i bărbatul şi care-i femeia (ceea ce nu înseamnă neapărat că în altfel de împrejurări, mai paşnice, ai şti). Incidentul a avut loc la Caracal, pe stadionul pe care jmecherii pesedişti de la Olt se strînseseră să urmărească meciul de tineret România-Macedonia. La pauză, cu nervii întinşi de gafele apărării noastre, nea Florică şi ţaţa Rodica s-au dedat la îmbrînceli de faţă cu liderii locali, motivul scandalului fiind furturile de la alegerile interne. Probabil că îmbrîncelile s-ar fi lăsat şi cu păruieli, dacă Florin Georgescu ar fi avut de ce să apuce partea adversă.

Gîndire ca la uşa contului

Fiindcă tot vorbim de Florin Georgescu, acest Dorinel Munteanu al Finanţelor (postul de Hagi al Finanţelor aparţinînd fără drept de apel, se ştie, lui nea Nicu Văcăroiu), am vrea să vă amintim o mai veche bulă a demnitarului spusă de proaspătul viceguvernator BNR pe vremea cînd era ministru: „Lumea are voie să aibă două conturi: un cont în lei, un cont în valută şi un cont de investiţii. Mai mult nu".

Merită un stadion plin de executare silită

Săptămîna trecută, ne-am răcit gura aici vorbind despre fraţii Mihăilescu, foştii patroni de la Extensiv care l-au trimis pe Claudiu Niculescu la înaintare pentru averea lor şi l-au pus gaj la bancă. Am mai spus şi despre stadionul lui Extensiv, care ajunsese la un moment dat în proprietatea BCR, dar am uitat să vă spunem cum şi, brusc, ne-am adus aminte. Aşa că pînă nu uităm din nou, să facem bine şi să notăm aici. Stadionul a ajuns în proprietatea BCR, bineînţeles, în urma unui credit acordat de bancă fraţilor Mihăilescu. Un credit, iarăşi bineînţeles, acordat ilegal, pentru că stadionul pus gaj nu era al fraţilor Mihăilescu. Aceştia încercau să cumpere în rate întreaga bază sportivă a clubului de la SC TCIF SA Craiova, iar dreptul de proprietate urmau să-l obţină după achitarea ultimei tranşe. Cu complicitatea directorului TCIF de la acea vreme, în registrul de transcripţiuni şi inscripţiuni s-a omis să se spună că baza sportivă nu poate fi obiect de gaj fără acordul vînzătorului. Nici pînă astăzi BCR şi TCIF nu şi-au văzut banii. Între timp, creanţele celor doi fraţi au fost cumpărate de Paul Valută, zis în acte Jahani Farid, un cunoscut cămătar craiovean, acum proprietar al echipei de fotbal Extensiv, care a promis că va băga echipa în A, că de alte litere nu pare să fi auzit.

Mihăileştii au ieşit din foame făcînd Foamete

Una dintre persoanele cu care Ioan şi Nicolae Mihăilescu au colaborat foarte bine la BCR este doamna Constantina Foamete, fostă directoare a sucursalei din Craiova. Doamna Foamete a fost cea care i-a ajutat pe fraţi să scuipe foamea din gît, ea acordîndu-le un credit de 13,5 milioane de dolari după ce specialiştii BCR-ului au supraevaluat o fabrică de zahăr pusă gaj de Mihăileşti. Să ne scuze doamna Foamete că-i amintim acest episod amărui, cu mult zahăr, din cariera ei bancară. O facem doar pentru că am auzit că acum ar fi directoare la Raiffeisen Bank – Craiova, o bancă serioasă, unde nu merge cu dulcegării şi unde zahărul are o utilitate clar precizată: la cafele, nu la credite.

Top Ban

Protecția presei

Conflict cu aromă de rață pe WAZ

Conflictul dintre redacția cotidianului *România liberă* și reprezentantul trustului german WAZ în România a continuat și săptămîna trecută. Nu, conflictul încă n-a ajuns în faza în care reprezentantul WAZ le pune ziariștilor lacăte la calculatoare, iar aceștia îi pun, în schimb, pastă de dinți pe portiera de la limuzină. Deocamdată, contrele au continuat în zona declarațiilor publice, așa cum urmează să vă spunem: mai întîi, reprezentantul neamț s-a lăudat cu o luare de poziție a reprezentantului OSCE pentru libertatea presei, evident, favorabilă WAZ. Apoi, Departamentul de Documentare al *României libere* a venit cu următorul comunicat:

„Reprezentantul Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) pentru libertatea presei a respins afirmațiile grupului media WAZ și a negat că a luat vreo poziție în disputa dintre WAZ și jurnaliștii de la *România liberă,* se arată într-un comunicat difuzat pe site-ul OSCE. «Săptămîna trecută am fost solicitat de reprezentantul WAZ să iau în considerare o mediere. I-am răspuns imediat NU», a declarat Haraszti, care a precizat că «Nu pot nici măcar să iau în considerare o astfel de cerere atunci cînd vine numai de la o singură parte, de vreme ce jurnaliștii acestui ziar nu m-au contactat. Nu am acceptat niciodată să mediez între WAZ și *România liberă* deoarece medierea în numele unui patron de media privat nu face parte din mandatul meu», a declarat Haraszti. El a subliniat totodată că «WAZ se află pe terenul ficțiunii atunci cînd pretinde că aș fi studiat acest caz și aș fi exclus orice violare a libertății presei».“

Demnitarii vor să aibă 7 vieți private

Pentru cine a deschis mai tîrziu manualul de darwinism, facem precizarea că Ionel Olteanu este un deputat PSD care a ajuns la acel stadiu al evoluției în care poate declanșa o acțiune cu implicații politice și sociale. Lucru pe care deja l-a făcut, depunînd la Senat un proiect de lege care preia ideile unui alt proiect, ce a fost cu ceva timp în urmă respins de guvern, la presiunile societății civile. Proiectul se referă la „protecția vieții private a persoanei, numelui, imaginii, domiciliului și corespondenței acesteia“ și prevede, printre altele, „interzicerea filmării sau fotografierii unei persoane precum și a locuinței acesteia, observarea și ascultarea unei persoane care se află într-un loc public, dar desfășoară o activitate privată“. O singură problemă avem cu textul acestui proiect: dacă nouă, ziariștilor, ni se interzice fotografierea, să zicem, a unui politician aflat în exercițiul îndatoririlor sale private, atunci să se permită fotografierea de către poliție a aceluiași politician, măcar atunci cînd încurcă îndatoririle sale publice cu îmbogățirea lui privată. Am dori, dacă se poate, două fotografii pentru fiecare, față și profil.

www.freeex.org

Liviu Lucă Show

Mi-e frică să licitez singurică

De la o vreme, firma Petromservice, adică Liviu Luca și sindicatele Petrom, este mai la modă decît Coelho, *Teo Show* sau șlapii chinezești la trei'j de mii bucata. Iată aici un episod din viața personajului. Filiala Petrom Pitești a organizat în august două licitații deschise „pentru contractarea spre execuție a lucrărilor de înființare distribuție gaze“ în comunele argeșene Stîlpeni și Țițești. Bleah, știm, sună aiurea, parcă auzi sunet de șaibă zdrăngănită pe o masă de sticlă, printre butelcuțele de *Unirea* sau de rachiu, dar n-avem ce face, trebuie să rezistăm. Ca la orice licitație, organizatorii au pus pe masă un pișcot, o carbogazoasă și un caiet de sarcini. Caietul – oarecum halucinant, cu condiții destul de aspre, pe alocuri aberante și cam duse pe arătură față de unele norme ale Finanțelor și ale (ex-)MLPTL. Chiar și așa, au fost 4 pretendenți care l-au luat la puricat (adică Biff Pitești, Comesad RO SA, Tim SA și celebrul și atît de actualul Petromservice), au strigat oferta în plic închis și, bineînțeles, a cîștigat Petromservice. Cum? Simplu, cu ofertele cele mai slabe. La obiectivul Țițești au fost următoarele propuneri: Biff – 11,1 miliarde, cu termen de execuție 7 luni; Comesad – 12,1 miliarde, termen 7 luni; Tim SA – 16,1 miliarde, termen 12 luni; Petromservice – 15,75 miliarde, termen de execuție 12 luni. La Stîlpeni, Comesad a avut cea mai avantajoasă ofertă, 24 de miliarde, iar Petromservice-ul oamenilor lui Luca Liviu au avut-o pe cea mai mare, slută și urîtă, de 34,5 miliarde.

Cînd au început înfrînții să mîrîie, s-a aflat că trei dintre cei patru concurenți – evident, alții decît Petromservice – au fost oricum descalificați, pentru că nu îndeplineau toate condițiile din caietul de sarcini, dar nu înainte, cum se obișnuiește la licitații, ci abia după ce s-au studiat ofertele. Probabil că au ținut să evite situația aia problematică în care licitația cu un singur ofertant viabil se repetă. Organizatorii spun că au vrut să cîștige timp. Noi credem că au vrut doar ca Petromservice să cîștige niște bani.

Luca cadourilor

flagrant deliciu

În românește, Nike se pronunță Connex

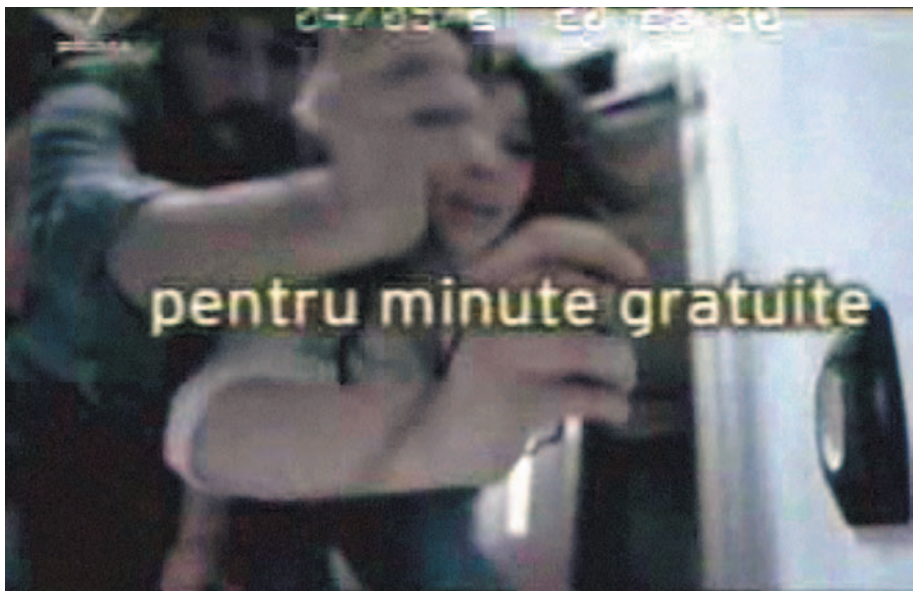

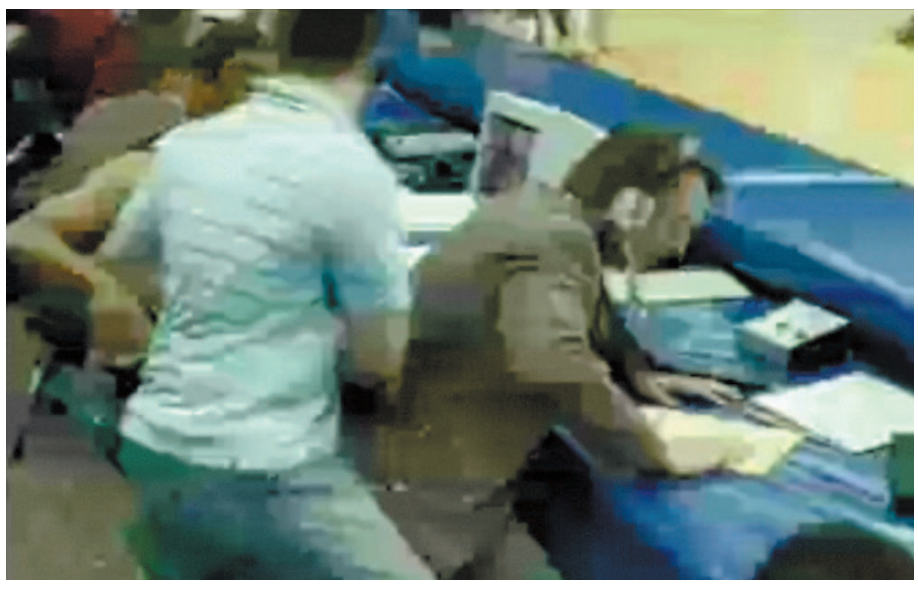

În sfîrșit, se difuzează și la noi un spot bun, care s-ar putea să fie celebru în toată lumea. E vorba de recentul spot pentru Connex, în care un tip aleargă disperat de colo-colo, cu telefonul în mînă, să găsească o priză liberă și pe unde se duce dă numai peste prize deja ocupate. Se declanșează un fel de competiție cu miză la priză. Este un spot foarte bun, haios, modern și tot ce vreți. Trebuie înscris neapărat la festivaluri de publicitate, că are potențial. Poate chiar la fel de mult ca un spot făcut pentru Nike cu ani în urmă, în care se declanșează în același stil o competiție ce are ca scop găsirea nu a unei prize, ci a unui scaun liber. Spotul pentru Nike deja a luat o căruță de premii internaționale. La cît de renumit este nu se poate să nu-l fi văzut și cei de la agenția Next/Cap din România, care au conceput spotul cu prize pentru Connex. Și am putea spune că ei nu au nici o vină. Păi, dacă spotul Nike se termină cu *Just do it,* normal că au înțeles că trebuie să-l facă și ei.

Agenția Next/Cap care a conceput acest spot e de părere că avem de a face cu „o confuzie de tip execuție *versus* concept. Nike zice că hainele comode îți fac chef de joacă. Connex zice să-ți pregătești telefonul pentru minute gratuite. Restul sînt doar detalii de execuție.“ Care, zicem noi și zic și o liotă de publicitari din România, fac ca spotul să zică în final același lucru.

Spot extrem

condica de sugestii și reclame

Nouă șmecheri mari, știoarfe și zidari

Iată un Meșter Manole al zilelor noastre, care a vrut să lase îngropat în piatră blestemul său. Pînă se va ajunge să se studieze în clasa a opta legenda „Meșterului Achim“, vă dezvăluim în avanpremieră destinul implacabil cu care s-a confruntat constructorul operei: „Ce ziua Achim ridica, noaptea jigodiile fura“.

Drumuri și ponturi

comunicare pe care

Să stăm și să nu facem nimic împreună!

Copil fiind, alergam dezinteresat. Proaspăt puber, a început să-mi displacă să defilez, să ridic cartoane și să țopăi la probele de liber forțat organizate de PCR. Poate și din cauza asta, când aud de crosuri cu largă participare cetățenească, de cultură fizică, îmi vine să-mi scot, nu pistolul de start, ci adidașii. Acum, tânăr adult, mă respinge colectivismul sportiv. Mă mir abundent, mai ales toamna, când se coc an de an crosurile și oamenii încep brusc să alerge. Unii din principiu, pentru brelocuri, alții pentru Samsung. Sigur că se aleargă și pentru premii, mai ales dacă ele se distribuie democratic. Sloganul e: **Să alergăm împreună!** La o astfel de manifestare importată toți sunt declarați câștigători, iar competiția nu există. Loserii au învins! Nu contează nici dacă parcurg traseul. Filozofia acestor practici spune că important e să se simtă bine oamenii împreună, tineri, bătrâni, șchiopi, retardați sau geniali, cum s-or nimeri. Să transpire, să facă împreună febră, infarct și alte lucruri care ar putea să-i apropie și, dacă se poate, să primească măcar o șapcă, pentru moral. Există, așadar, și oameni al căror scop în viață pare acela de a alerga împreună cu mulți necunoscuți, măcar doi metri. Și știți de ce? Pentru că niște persoane de mai sus, din străinătate, s-au gândit că sportul contribuie masiv la bunele relații spirituale între posesorii de picioare și articulații. Dacă e p-așa, atunci și cetățenii s-au simțit să pună mâna și să bage gonetă. Și normal că nu le pune nimeni un morcov în fața ochilor, că nu sunt catâri, au înțeles că tombolele au mai multe vitamine. Așa se edifică buna elasticitate mentală a nației care face șpagatul din orice poziție și care a învățat la Proletariadă că performanța e o chestie relativă, mai ales dacă se măsoară prin tragere la sorți. Nu se putea găsi un loc mai bun ca România pentru popularizarea ideii că cei incapabili au mai multe șanse să câștige (fiind și mai mulți) decât cei cu adevărat valoroși. Și de aceea, vin și vă întreb: de ce, Doamne iartă-mă, e atât de important să alergăm împreună, dacă nu contează finișul? În plus, *Let's Run Together!* se poate traduce și prin *Să fugim împreună!* E cam târziu, însă – grași, tabagici și prost-dispuși cum suntem – să mai fugim de ăștia care aleargă împreună la fel cum stau fără să facă nimic, tot împreună. Dar putem să-i încurajăm de pe margine: Unde vă grăbeați așa, domnule cardiac? Băi, pachet de mușchi, vezi că ți-a rămas creierul la start de la atâta viteză. Hai, tricolori! Alergați liniștiți împreună, că nu vă așteaptă nimeni, în afară de grăniceri! Separat.

Răzvan EXARHU

Constructorii scot ass-ul din mînecă

Bitea Construct Popovici & Ass este o firmă de construcții din Timișoara și, din cîte-i spune numele, mai ales ultima parte a acestuia, este specializată nu atît pe fațade, cît pe amenajările profund interioare. Nu avem nimic împotriva acestui nume de firmă, care ni se pare chiar amuzant, însă ne cam mănîncă să știm la ce s-or fi gîndit cei care l-au ales, cînd l-au ales. Bănuiala noastră este că l-au ales anume pentru a intimida concurența, sugerîndu-i că are un spate puternic.

Dos Toievski

aberația de libertate

Tot autobuzul e poet!

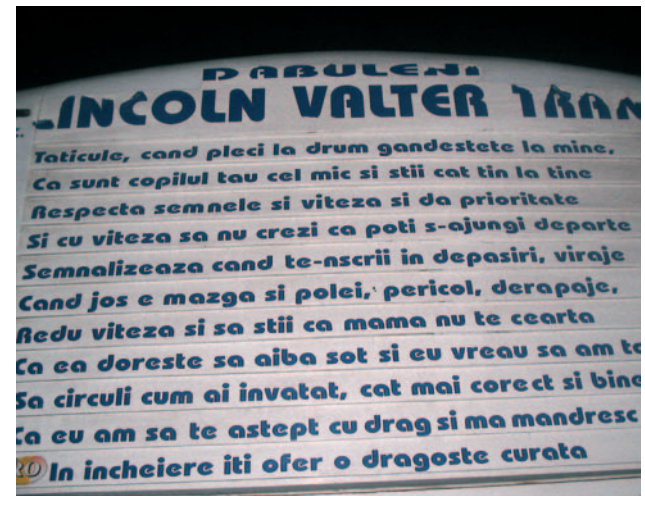
DABULENI
LINCOLN VALTER
Taticule, cand pleci la drum gandestete la mine.
Ca sunt copilul tau cel mic si stii cat tin la tine
Respecta semnele si viteza si da prioritate
Si cu viteza sa nu crezi ca poti s-ajungi departe
Semnalizeaza cand te-nscrii in depasiri, viraje
Cand jos e mazga si polei, pericol, derapaje.
Redu viteza si sa stii ca mama nu te cearta
Ca ea doreste sa aiba sot si eu vreau sa am te
Sa circuli cum ai invatat, cat mai corect si bine
Ca eu am sa te astept cu drag si ma mandresc
In incheiere iti ofer o dragoste curata

S-a vorbit de Luceafărul huilei, de poetul pătimirii noastre, de Baudelaire-ul nostru de pe Dîmbovița. Cu toții zac azi în uitarea hîrtiei. Nu-i mai răsfoiesc decît carii. Astăzi mai importanți sînt Boeru și Lucian, camionagii. Ambii au putere de difuzare maximă, cititori fără capricii și mai ales o poemă morală lungă cît un fund de autobuz. Lecturii îi șade bine cu drumul!

Marx, Engels și Bounty

Camera ascunsă și hoțul avertizat

Vă prezentăm o scenă demnă de filmele cu proști care se asociază și cu niște corupți, pentru dinamism. La începutul săptămânii trecute, un hoțoman a fost surprins de o cameră video în timp ce golea un rezervor cu motorină în curtea Colegiului Tehnic „Transilvania" din Deva (sau Liceului Auto, cum mai este cunoscut). Amatorul care a surprins imaginile pe peliculă a sunat imediat la Poliție pentru a sesiza organele. Imediat după ce a închis telefonul, cameramanul de ocazie a observat ceva halucinant: hoțul duce mâna la buzunar, scoate telefonul mobil, zice ceva, ascultă altceva, cască ochii mari și o șterge urgent, lăsând totul baltă. Cine l-o fi avertizat pe infractor că e filmat cu camera ascunsă cînd despre asta știau doar cameramanul amator și polițistul care a răspuns la telefonul de demascare? Interesant rămâne și faptul că polițiștii deveni au refuzat la început să primească respectiva casetă cu tentativa de furt, apoi au primit-o (după ce presa a făcut scandal), dar au păstrat timp de o săptămână la „secret" identitatea hoțului. Ei, pînă acum a fost vorba de o scenă din filme cu proști și corupți, așteptăm partea a doua, cu demascări, demisii, penalizări!

Quentin Terebentino

Unde s-a văzut și unde nu ce a luat Iliescu la Montréal (МУИЕ)

Nu era păcat să scăpăm un prilej atât de generos ca spectacolul porcopolitic de la Montréal pentru a vedea care mai e cota lui Iliescu prin redacțiile din București? Era. Deci s-au pus experții de la Agenția de Monitorizare a Presei călare pe 11 ziare și 6 posturi de televiziune și au cântărit prezența evenimentului petrecut cu prilejul inaugurării Pieței România. Vă reamintim: sâmbătă, 18 septembrie, un grup de manifestanți a bruiat ceremonia la care participau președintele României și alți demnitari români și locali. Manifestația a fost stârnită de faptul că românilor de acolo nu le trecuse supărarea pentru mineriade și alte fapte eroice ale revoluționarului Iliescu. Urmărind felul în care a reacționat presa din România, am redescoperit efectul pe care Ion Iliescu îl are asupra românilor: împărțirea în 2 tabere. Nu ne-a fost greu să identificăm instituțile media care nu l-au menajat deloc pe Iliescu – *Adevărul, Cotidianul, Curentul, Evenimentul zilei, Libertatea, Național, România liberă, Ziua, Antena 1, PRO TV.* Asta a fost presa care a văzut la Montréal aproape exclusiv manifestația de protest. Am zice, citându-l pe președintele huiduit: restul evenimentelor prilejuite de vizita în Canada parcă nici n-ar fi existat. De partea cealaltă a baricadei *Prima TV, B1 TV, Realitatea TV, TVR 1, Jurnalul național, Biroul de presă al Președinției.* Dacă Biroul de presă al președintelui a funcționat fix ca un birou de presă al președintelui celebru prin minciunile lansate în ultimii 15 ani, celelalte instituții media au funcționat ca un birou de presă al biroului de presă al președintelui. Pentru *Jurnalul Național,* de exemplu, manifestația de protest nu a existat; pe toată perioada monitorizată a publicat doar 2 texte: unul era un drept la replică al președintelui, care nega că s-ar fi petrecut ceva – titlul „Nu a existat agresiune" – iar celălalt era, ce-i drept, un subiect canadian – „Cum ajungi să trăiești în Canada" –, dar fără absolut nici o legătură cu incidentele de la Montréal. Pentru B1 TV evenimentul nu a existat, dar măcar postul a avut decența să ignore și dezmințirile venite din ieslea de minciuni a Președinției. Asta spre deosebire de Prima TV și Realitatea TV. Campioana a rămas, însă, TVR 1. Dacă e adevărat că a transmis imagini din timpul manifestației, a încercat, totodată, să acrediteze ideea că a fost o manifestație cu motivație estetică (două-trei interviuri cu cetățeni supărați că e urâtă statuia lui Eminescu). TVR 1 a revenit, după două zile, cu un interviu cu Iliescu și i-a oferit un spațiu uriaș, de 10 minute, să-și verse focul; momentul culminant a fost cel în care micul lingău care îi potrivea microfonul a rostit ca un adevărat ziarist neînfricat și imparțial: „Dumneavoastră sunteți persoana cea mai autorizată să faceți lumină". Adevărul este că dacă TVR 1 ar avea un bun manager, ar putea face economii mutându-și redacția de știri la Cotroceni.

Mircea TOMA

Publicații monitorizate: *Adevărul, Cotidianul, Cronica Română, Curentul, Evenimentul zilei, Gardianul, Jurnalul național, Libertatea, Național, România liberă, Ziua.*

Posturi TV monitorizate: *Antena 1, B1 TV, Prima TV, PRO TV, Realitatea TV, TVR 1.*

Jurnalele de știri monitorizate: prime-time (ora 18,00 – B1 TV și Prima TV, ora 19,00 – TVR 1, PRO TV și Antena 1, ora 21,00 – Realitatea TV).

Echipa: Gabi Dobre, Cristian Pârvulescu, Dan Bărbulescu, Nicoleta Fotiade, Mircea Toma.

Săptămîna străinilor

● În Guatemala, la un campionat de fotbal feminin, o echipă a fost scoasă din joc deoarece jucătoarele erau toate prostituate. Echipa a fost selecționată din cele 200 de femei care „lucrau“ în cartierul de moravuri ușoare al capitalei Guatemalei. Căpitanul echipei, Valeria, susține că motivul oficial al organizatorilor, acela al cuvintelor obscene pe care le foloseau fanii echipei, este de fapt o fațadă pentru adevăratul motiv. Ele susțin că vor să își exercite dreptul de femei și de mame fotbaliste. Păi, ideea nu e rea: să se facă și la noi o echipă de fotbal cu fetele de pe Centură. Măcar așa nu mai trebuie trimise folcloristele, ci direct echipa de fotbal, pentru impresionarea reprezentanților UEFA. ● Mechriban Tagijeva, de 29 de ani, din Azerbaidjan, a dat naștere la sextupli, ea fiind anunțată înainte de operația de cezariană că va avea patru copii. Cel mai mic a decedat la puțin timp după operație, dar restul sînt în stare bună. Se pare că nu sînt decît în jur de 150 de cazuri de sextupli în lume. Poate că pe miracole-anomalii din acestea se baza și Năstase cînd ne-a pus să îi numărăm ouăle. ● Un DJ din Moscova a inventat un număr special de telefon pentru femeile care sînt agasate pe ringul de dans. Pentru a scăpa de enervanții „don Juani de discotecă“, reprezentantele sexului feminin le dau acestora un număr de telefon, zicînd că e al lor. La capătul celălalt al firului este un robot care spune „doamna care v-a dat acest număr de telefon nu e interesată de dumneavoastră“. Sper să nu primim și noi, pentru integrarea în UE, același număr de telefon, cu același răspuns.

AgenCIA de presă

Meteo

În sfîrșit, a venit și *Vremea* noastră!

Lume, lume, numai astăzi și săptămîna asta ni se arată scriitori! Sînt goi – da – și? Mai puneți și voi mîna pe-o carte, pe-un manual! Văleu, da' asta nu e Nutzi, spaima Constituții?! Vai, tu, ce bine arată! Și tînărul ăla galeș nu e...? Ba da, fată! Aoleu, scoate repede *România literară,* să ne dea cîte un autograf pe sîni! Pentru că, doamnelor și domnișoarelor, în mega-exclusivitate pentru *Academia Cațavencu, Idei în Dialog* și *Aventuri la Pescuit,* numai în această săptămînă,

IOAN GROȘAN
și
ȘTEFAN AGOPIAN
VĂ PREZINTĂ
VREMEA

„Săptămîna asta se anunță Sturm und Drang la munte, adică Furtună și avînt, așa c-o să mai punem o hăinuță în plus pe noi. Și cică Zgomotul și furia or să facă ravagii în agricultură, cu intensificări din sector nord-vestic, la Est de Eden. Citiți, fraților, orice, numai citiți!“

Grătar 2004

R&B® vă oferă rubrica:

Nashpa Turism prezintă noi aventuri în România pitorească:

Azi, Operațiunea „Români, distrugeți turistul român!“

Urăsc turiștii. Urăsc românii. Urăsc turiștii români. Ăia care se suie pe Colosseum ca să facă poze cu mă-sa și cu tac-su cu coarne la cap. Ăia care coboară nerăbdători din autocar la mănăstirile din Grecia ca să se pișe și să se pozeze cu Dumnezeu. Ăia care sînt îmbrăcați de la „Europa“ și mănîncă conserve de stavrid pe trotuar la Monte Carlo și fac treaba mare pe gratis la McDonald's. Ăia care-și pozează prietena în biserică, deși fotografiatul e interzis. Ăia care vorbesc tare la Louvre: „Băga-mi-aș, ce cașto e Mona Lixa!“. Ăia care cer explicații suplimentare la ghid în fața Parthenonului: „Unde e tualeta, silvuple?“. Ăia care cîntă în autocar. Ăia care se pozează prin gard cu agora și cred că e angola din Atena. Ăia care-și cumpără prosoape cu BMW, dar stau pe plajă pe prosoapele de la hotel și se șterg cu cearșaful de pe pat. Ăia care se îmbată înainte să ajungă la restaurant. Ăia care-și notează tot ce spune ghidul. Absolut totul: „Zeus era un zeu. Dyonisos – simbol“. Ăia care-și cumpără suveniruri turnuri Eiffele și Parthenoni mici de plastic. Și pronunță „Aifăl“. Ăia care merg la Zara numai ca să cumpere o pungă cu Zara și să se dea mari cu ea cînd se întorc. Ăia care au aparate foto redegiste, dar n-au bani de film. Ăia care, cînd zice ghidul „Acum puteți poza“, pozează. Ăia cărora le sună mobilul în autocar la 12 noaptea, dar n-au bani să răspundă pe roaming. Ăia care comandă cartofi prăjiți cu sare. Ăia care-și cumpără pistoale laser cu apă. Nu vă mulțumesc.

Această rubrică v-a fost oferită de

Rahat pe băț®
(marcă românească de tradiție)

Căpitanul Nema

Gura Portiței, patria kitsch up-ului pesedist

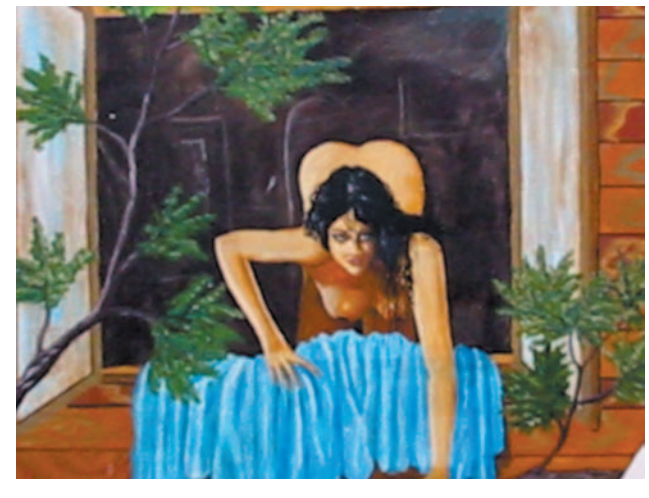

Oglindă, oglinjoară, care e cea mai frumoasă stațiune de lux din țară? Portițaaaa, a lui Alexandru Bittner, finul lui Adrian Năstase, premierul României. Aici, la jumătatea distanței dintre Deltă și Năvodari, pe fîșia de pămînt aflată la 17 kilometri de Jurilovca, dincolo de lacul Razelm, era să mor, de frumos și de-ncîntare, beat de soare și pîrlit îngrozitor. Dar mai ales, aici am rămas fără glas cînd am văzut picturile care acoperă pereții hotelului lui Bittner. La o primă vedere, par făcute în stilul Anna Lesko, perioada Irinel Precolumbiană. Cine știe cel talent găsit de Bittner prin Jurilovca, vreun admirator al picturilor futuriste ale Annei, o fi dat la iveală cu pensula aceste minunății. Cert e că s-a potrivit perfect cu gusturile patronului. Dacă vreți să vizitați acest muzeu de artă, să știți că anul acesta prețul biletului nu era mare: 12 euro căsuța pe plajă pe zi, 50 de euro apartamentul și 50 de mii de lei sticla de apă la jumătate.

Albastru de Poponeț

Toamnelor și domnilor,

O să fiu sinceră. N-am fost în week-end la Festivalul Toamnei, la Sinaia, unde, bineînțeles, nu am văzut piesa de teatru a lui Florin Piersic Jr. și nici șoul „Sunt un orb“ al lui Horațiu Mălăele și nici nu m-am relaxat la serile de jazz de la Cazino. Cît despre celebrul flașnetar Vasile Cocoloș, care a cîntat pe Strada Retro, nici nu poate fi vorba. Deci, ca să nu vă prindă sîmbăta citind acest articol, trebuie să recunosc că am avut un uichend nasol.

Și de ce mai consum eu spațiu în revistă cu un text despre acest eveniment, dacă nici măcar nu am fost acolo? Pentru că am văzut niște transmisiuni în direct, niște concerte, niște artiști și pentru că mă bate un coleg la cap să scriu. Dacă aș fi fost acolo, cel mai mult mi-ar fi plăcut să mustăcesc pe la mustărie, să sorb un ceai pe la – evident – ceainărie, să mă pictez pe față și să mă plimb, eventual însoțită, pe Aleea Chitariștilor Singuratici. Dar cum n-am fost, mai bine tac.

P.S. În atenția celor care au ajuns totuși la Festivalul Toamnei. Să-mi zică și mie cineva dacă discursurile lui Tudor Chirilă au fost apreciate de public, că la televizor s-a auzit un „lasă-ne“. Aștept răspuns pe adresa redacției. Rog seriozitate.

Peleș Curcanul

răspunsuri la scrisori

Anonim (București): Scrieți: „Chiar dacă își declară o apartenență la o doctrină anume, odată ajuns la guvernare, orice partid scapă hățurile pe arătură, iar țara «merge» în zig-zag...“ Și continuați: „Uitați, de exemplu, nici un partid & lider nu are curajul să le povestească românilor că drumul prin Europa nu e un voiaj de plăcere și nici o vacanță perpetuă pe banii UE... Treaba-i nasoală, domnii mei!“. Sincer vorbind, chiar așa e. Să pui osul la muncă nu-i chiar o plăcere. Cu toate că, sînt aproape sigur de asta, găsesc ei, românii, cum să scape și de necazul ăsta. Mulțumiri pentru vederi și pentru informațiile despre Vadim.

Emy Grant (Tîrgoviște): O să-i dau scrisoarea ta lui Ioan T. Morar, dar pînă atunci nu-mi rămîne decît să te încurajez. Toți colegii mei mai tineri, și e plină redacția de ei, tot așa au început: propunîndu-ne cîte un text.

Copil Gh. Roman (Arad): Înțeleg că ai fost condamnat la 22 de ani de închisoare pentru trafic și consum de droguri și că străinii din lotul tău, doi unguri și un turc, au primit pedepse mult mai mici, cu toate că au fost prinși cu mari cantități de droguri. Crezi că dacă cei trei ar fi fost condamnați la fel ca și tine, vina ta ar fi fost mai mică? Chiar dacă te cheamă Copil, ai 34 de ani și știai bine în ce te bagi.

Prof. dr. ing. Gh. I. Bărbatu (Constanța): „Pe timpul odioasei dictaturi, m-am luptat cu morile de vînt și am reclamat la C.C. al P.C.R. pe toți demnitarii comuniști locali sau centrali pentru abuzurile lor. Ca un făcut, cum reclamam un astfel de specimen, cum era promovat în muncă.“ Acum o reclamați pe Ecaterina Grigore, judecătoare la Judecătoria Constanța, care a judecat strîmb procesul dvs. Părerea mea este s-o reclamați pînă va fi avansată. Fiindcă, cel puțin în Justiție, lucrurile stau ca pe vremuri.

Mitică N. (București): Ne certi că nu adăugăm „în regim de permanență particula «Porcu'» după fiecare pomenire a lui A.P.(ăunescu).“ N-o mai adăugăm (nu e chiar o „particulă“, dar să-i zicem așa) pentru simplul motiv că, atunci cînd zici Păunescu, zici Porcu' și invers. În legătură cu caricaturile vorbitoare de la emisiunile „culturale“ de pe TVRM, ai perfectă dreptate.

Ștefan AGOPIAN

Parte de cartelă

Această cartelă telefonică circulă prin Italia și este o ofertă specială pentru străinii aflați acolo în diverse scopuri, care ca să cîștige muncind din greu un ban, care ca să cîștige muncind la înghesuială banul cîștigat deja de alții. Nu atît faptul că ai noștri beneficiază de o reducere de 50% la convorbirile cu rudele din țară ne-a atras atenția, cît culoarea deosebit de „political corectness“ a românului desenat pe fața cartelei. Și nu numai culoarea, ci și absența dintelui de aur și a altor accesorii care ne-au dus faima peste hotare și ne-au adus tot de acolo atîtea oglinzi și casetofoane auto. S-o explica prin faptul că-i vorba de o cartelă pentru telefonia fixă. Probabil că la cartelele pentru telefoane mobile distribuția culorilor o fi alta, ca să atragă și privirile, dar și mîinile targhetului.

Bip și Dale

Puntotel
TELECOM
Chiama dai telefoni Digito con questa scheda:
- Albania, Polonia e Romania: - 50%*
- Marocco e Tunisia: - 20%*
Per le chiamate verso tutti gli altri paesi: +15%*
(*lo sconto non si applica agli scatti alla risposta)
Per informazioni sui prezzi in vigore dai telefoni pubblici: Numero Verde 800-66633
Tiratura: oltre 1.000.000
Validità 31.12.2004 - La scheda non è rim
2262034980
TELEC

Coasa lux

În numărul acesta vom lua o pauză de la fermecătoarele crime cu happy-end cu care v-am obișnuit și vă vom oferi o ediție mai caldă, adică fără nici un hoit. Vă dați seama că reporterii „Coasei lux“ sînt singurii despre care nu se va putea spune vreodată că au ajuns prea tîrziu la locul evenimentului. Dar nu vă întristați la gîndul că săptămîna aceasta nu a murit nimeni. Nu vă pierdeți speranța! Nu există săptămînă fără mort. Fiți optimiști! Programul guvernamental „Mortul și laptele“ continuă. Motivul acestui intermezzo este că ne simțim datori să ducem și puțină muncă de prevenire, așa că azi vom vorbi despre bătaie. Mai exact, despre bătaia pe care o iraniancă o mănîncă zilnic de la soțul ei. Femeia s-a hotărît să-l dea în judecată cerînd instanței să-l oblige pe soț să nu o mai bată decît o dată pe săptămînă. „Nu vreau compensații financiare. Îmi place viața pe care o am. *(sic)* Așa e felul lui. Vreau doar să-și ia angajamentul că nu mă va mai lovi decît o singură dată pe săptămînă.“ – a declarat biata reclamantă. Mult mai civilizat mi s-ar fi părut un contract prenupțial în care doamna să stipuleze clar că vrea să fie bătută o dată pe săptămînă. Iar dacă soțul n-o bate, atunci Justiția să treacă la executarea silită. Deși nu sînt o fire agresivă, îl invidiez totuși pe musulmanul ăsta. Ca bărbat căsătorit m-aș descurca mai bine dacă soția mi-ar cere s-o bat o dată pe săptămînă decît cu ce-mi cere mie nevasta de mai multe ori pe săptămînă.

Știrile de la ora chici

Jurnalul lui Tetelu

Vrei să ai frustrări? Vrei să fii disperat? Vrei să nu primești niciodată ce îți dorești? Vrei să vezi că nu se poate? Vrei să te simți indispus? Vrei să ți se facă greață? Soluția este: citește *Jurnalul lui Tetelu!*

9^40. AM EXCEVTAT UN COCEDIU DE ODIHNĂ ÎN GRECIA ARCTICĂ ŞI ÎN BANTUSTAN PENTRU UN SCIMB DE ECXSPERIENŢĂ PE LINIE DE PARTID CU PARTIDELE DEMOCRATICE DIN ŢĂRILE RESPECTATIVE. CE AM FĂCUT EU ÎN GRECIA: AM REUŞIT SĂ ÎNVĂŢ SĂ ÎNJUR PÎNĂ LA 100 PE GRECEŞTE*. AM ECXECUTAT ŞI O CĂLĂTORIE LA MUNTELE LUI ATOSZ UNDE TUATĂ DELEGAŢIA PSD MEAM CUMPĂRAT SUVENIRURI: DE ECX., IEU MEAM CUMPĂRAT UN LUNGEACU SFINŢIT PE CARE MI LAM DOREAM DE CÂN MAM CREŞTINAT. ŞI MEAM MAI LUAT UN LITRU DE BENZINĂ SFINŢITĂ SUVENIR DE LA M. ATOS. MITREA MANIVELU A FĂCUT O COMANDĂ SPECIALĂ LA UN CĂLUGĂR FOARTE NAIV ŞI SĂ PICTAT PE IEL PE O ICOANĂ DIN SECOLUL IXVEIII CERÎNDU I NUMĂRUL DE TELEFON LUI MAICA DOMNULUI ÎN AUR ŞI CÎHLIMBAR! ÎN PLUS, TEMBELU I SĂ PĂRUT CĂ O ICOANĂ E GREŞITĂ !!! ŞI A COMPLETAT O CRAVATĂ LUI ISUS: !!!

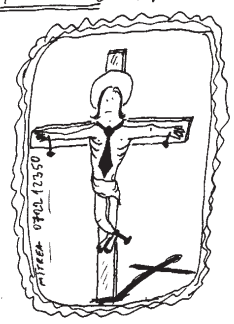

**

11^20. DE LA CE SUMĂ ÎN SUS EE TE APLECI SĂ RIDICI O BNCNOTĂ DE 1 MILION PLINĂ DE CÎCAT DE PE JOS ???

13^40 ERI SEARĂ AM FĂCUT URĂ CU IUBITA MEA GHEORGE ÎNTRUN VECEU PUDIC. ADICĂ MAM CERTAT CU PROASTA DRACULUI.

16^20 AM O ÎNTREBARE PENTRU OM: NUMĂRUL DE IDEI DIN VIAŢA UNUI OM ESTE MAI MARE DECÎT NUMĂRUL DE ERECŢII DIN VIAŢA LUI, SAU MAI MIC ???? 17^50 OARE CÂT CÂNTĂREŞTE CREERUL LUI DUMNEZEU? (DAR CREERUL MIC AL LUI DUMNEZEU? ŞI CÎT DE MARE E CREERUL MIC AL LUI DUMNEZEU??) (ARE MĂCAR 100 DE KILE???)

23^20. RUGĂCIUNEA. DOAMNE (DACĂ AI 5 MINUTE LIBERE), AŞ VREA SĂ FI FOST CUMĂTRUL LUI KANT!!!

*GLUMĂ CARE A MAI APĂRUT ŞI ÎN „TETELU" DIN 111 FEBRUARIE 2003.

BLASF.*

***ŞI ASTA A MAI APĂRUT, ÎN „TETELU" DIN 125 FEBRUARIE 2004.

munca cu cartea

Un joint gata fumat

Dragoș Bucurenci (n. 1982) este, în mod cert, un autor mai mult inteligent decît talentat, după cum demonstrează cu prisosință textul semnat de el și apărut recent sub sloganul „Votează literatura tînără!" la Editura Polirom. Fiind inteligent, deci foarte lucid, și-a dat seama că: 1) nu are talent; 2) nu are ce povesti și, chiar dacă ar avea, nu ar ști cum s-o facă și 3) stă destul de prost cu fantezia. Drept pentru care și-a ales un subiect care să nu-i solicite vreuna din aceste calități, cu care chiar și cel mai modest autor este înzestrat într-o oarecare măsură. Eroul lui Dragoș Bucurenci este, evident, Dragoș, un tip care se droghează de dimineață pînă seara și de seara pînă dimineață. Drept drog principal folosește ketamina, cu prescurtarea K, un anestezic folosit în practica veterinară. Cînd mi-a castrat motanul, medicul i-a injectat K, drept pentru care Tomi, așa îl cheamă pe motan, a stat vreo opt ore cu ochii larg căscați privind în gol. Același lucru se întîmplă cu Dragoș, eroul lui Dragoș. Ce-o fi fost în capul lui Tomi timp de opt ore n-am aflat niciodată. Vă asigur că, citind cartea lui Bucurenci*, n-o să aflați cum e după ce te injectezi. Observă bine Florin Iaru în prefața cărții: „Zilele (care nu diferă prea mult – dacă sînt bani și e și marfă) seamănă între ele, nopțile, *care nu pot fi descrise* (s.m.) (decît dacă sînt luminate de un produs nou, garantat, de calitate), *curg la fel pînă dimineața* (s.m.), viața (...) s-a oprit." După cum se poate observa cu ochiul liber, Dragoș Bucurenci a știut să-și aleagă un subiect pe măsura talentului său. În rest, textul lui poate fi descris ca un bun manual pentru începători în ale drogurilor. Are și desene, precum orice manual care se respectă. Manualul lui Bucurenci, ca să nu pară cumva un îndemn la consumul de droguri, se încheie moralizator. Puștiului care va călca pe urmele lui Dragoș i se atrage atenția că aventura se va termina fie la spital, fie la pușcărie. Pînă la urmă, cel mai bun lucru din carte este prefața lui Florin Iaru.

Ștefan AGOPIAN

*** Dragoș Bucurenci, *RealK*, Editura Polirom, 2004.**

cronică de conferință

Cronica unui amor pe cale să devină afacere erotică

Când e să facă treabă, hispaniștii dau clasă la tot cartierul. Joi, 23 septembrie 2004, directorul Institutului Cervantes din București, Ioana Zlotescu, împreună cu Ministerul Culturii din Spania și Uniunea Scriitorilor din România, au organizat la Sala Galateea, a Bibliotecii Centrale Universitare, conferința prolificului Vicente Verdú, pe tema relațiilor amoroase în Spania, în ultimii 30 de ani. Verdú este doctor sorbonez, catalan șaten, jurnalist potolit și scriitor catedratic. Am aflat că Franco și Biserica au monopolizat sexul în Spania, până la restaurarea monarhiei, la fel de bine cum au făcut-o Ceaușescu și Partidul în România, până la cea de-a doua alungare a Regelui, din 1990. Am aflat că Verdú a publicat *Dacă nu faceți cadouri, veți fi asasinat,* că un volum de desene al lui Verdú a fost confiscat de cenzura franchistă, că Verdú a scris despre *Logodnă și căsătorie în viața spaniolă,* despre *Fetele bătrâne,* despre *Sentimente ale vieții cotidiene, Domicilii, Emoții, Ceai de mentă, poeme* și despre *Eroi, vecini și zile fără fumat,* că a luat o căruță de premii, că scrie la *El País* și că *Stilul lumii: viața în capitalismul de ficțiune* va fi tradusă în românește. Conferința lui Verdú a fost urmată de o masă rotundă, cu un titlu ascuțit, umed și excitant: „Limbajul erotic în proza contemporană". Masa, la care ar fi trebuit să participe și colegul nostru Ștefan Agopian, doctor în literatură erotică, dar care a dat țeapă, a fost moderată de Ion Bogdan Lefter, dar în jurul sexului au dat târcoale, cu folos, Gheorghe Crăciun, Simona Sora și Cecilia Ștefănescu. La sfârșitul sfârșitului, când am înțeles, în sfârșit, că tinerii noștri autori se screm să șocheze cu cuvinte licențioase, gestionate prost și căznit, Gheorghe Crăciun a citit trei fragmente din ultimul său roman, *Pupa russa,* din care n-a lipsit cuvântul „pizdă", pe acompaniamentul pianului electronic al lui Mircea Tiberian.

Cornel IVANCIUC

cinem-a pîrît

Arthurul de forță

Un nou film*, care începe cu același clișeu, vechi de pe vremea tinereților lui Hercule (serialul de la PRO TV): „Înainte de legendă era omul". Se pare că a existat, de fapt, un rege Arthur, numit Arturius din latină, el fiind jumătate roman, jumătate briton, conducătorul oștilor de la Zidul lui Hadrian (Hadrian se scrie, Hadrian citim, haules-baules). Toate bune și frumoase, da' asta o aflăm mai târziu, când deja porția de floricele a scăzut masiv. Când să iei prima îmbucătură de floricele, afli cu surprindere că Lancelot, Galahad, Tristan și restul din trupa de șoc sînt, de fapt, strămoșii noștri. Că cică imperiul romanilor era așa șmecher încît se întindea cît voia mușchii lui, și anume pînă la puternicul regat „Sarmit". Dom'le, să dau pe jos punga de floricele, nu alta! Adică pe hartă era Dunărea (cred) și mai sus regatul ăsta Sarmit. M-am prins de șmecherie, ei au auzit de Sarmizegetusa și au zis că să îmbîrlige puțin treaba. Cam naspa de ei, că ar fi trebuit să schimbe numele unora, Galahad mai mergea (Glad), da' Tristan, Gawain și Dagor – mai greu nume de daci. Personajele sînt cam aceleași ca în legendă, doar că Guinevere (gagica) e fiica lui Merlin (vrăjitorul) și e o războinică clasa întîi, nu o doamnă de palat. Producătorul filmului, Jerry Bruckheimer, a lăsat-o mai moale la filmu' ăsta (mai brutal ar putea fi considerat *Harry Potter),* căci luptele vitejilor oștași sînt filmate astfel încît să îți dea impresia că îi taie la stomac, fără să arate rana și rîul de sînge. Ca la orice film, greșelile apar necontenit: una, și cea mai mare, e că povestitorul, Lancelot, moare, dar, pe final, la căsătoria lui Arthur, tot Lancelot vorbește, ca și cînd ar fi fost de față. În rest, filmul e așa, ușurel, de vară, adică nu ajungi să termeni popcornu' tot și nici sucul (opțional, dacă ai). Dacă facem ca dr. Ciomu și îl luăm pe bucăți, merită, dar dacă privim ansamblul, am zice că e lucrarea de diplomă a lu' Bruckheimer și nu ditamai realizarea.

David MORAR

*** *King Arthur/Knights of the Roundtable,* SUA, 2004. Regia: Antoine Fuqua. Cu: Keira Knightley, Clive Owen, Ioan Gruffudd.**

Idei pe bune!

Începînd de azi, 29 septembrie, intelectualul român intră la IDEI ÎN DIALOG. Așa cum v-am promis, pentru toți împătimiții ideilor, dar mai ales pentru aceia care simt nevoia dialogului de după, *Academia Cațavencu* a lansat azi, 29 septembrie, o nouă revistă culturală al cărei director este H.-R. Patapievici. În cele 48 de pagini (dintre care 16 color) pe care le veți putea citi în ultima săptămînă a fiecărei luni veți fi întîmpinați mai înainte de toate de „un stil al culturii bazat pe seninătatea dialogului și pe calmul valorilor". Așadar, așezați-vă relaxați în fotolii, aprindeți veiozele, lăsați cafelușele să se răcească și apoi abandonați-vă lecturii, căci 48 de pagini sînt suficiente pentru a vă ține ocupați pînă la apariția următorului număr. Pînă atunci, lectură plăcută și idei noi!

show biz da' culți

Caracter-à-terre

● Un cititor a sunat la redacție (n-a vorbit cu mine, ci cu secretara), enervat că mi-am permis să scriu săptămîna trecută despre dedicațiile și arghirofilia lui Arghezi. Mi-a sugerat că un exemplu mult mai bun l-aș fi avut în persoana lui Gheorghe Asachi, un scriitor care nu s-a dat în lături să scrie poezie ocazională dedicată mai-marilor vremii lui (de la țarul Alexandru I, pînă la regele Carol I, pe vremea aia numai domn). Îi dau dreptate, dar eu l-am luat drept exemplu pe Arghezi deoarece e unul dintre cei mai mari poeți moderni, care a demonstrat că poți scrie operă mare chiar stînd prost cu caracterul. Și pe Arghezi nu caracterul îl dădea afară din casă. A avut un copil cu o profesoară, Constanța Zissu, în 1905, copil pe care l-a abandonat liniștit în brațele maică-sii, fără să-și mai bată capul cu soarta lui. (Copilul, sub numele de Elie Lothar, va deveni celebru la Paris ca fotograf și operator de film: el a filmat *Cîinele andaluz* al lui Buñuel). În timpul ocupației germane, din primul război mondial, nu s-a dat în lături să colaboreze la ziarele *Gazeta Bucureștilor* și *Scena*, ziare de propagandă scoase cu bani nemțești. A fost condamnat pentru colaborationism și eliberat în 1919, la intervenția lui Iorga. N-a ezitat să-l înjure pe Iorga după aceea, oricînd i s-a părut că e un moment oportun. Nici Iorga nu l-a iertat și, printr-un interpus, Nicolae-Cocoș, i-a cam jumulit penele marelui poet. După ce a publicat celebrul pamflet *Baroane*, împotriva lui Killinger, ambasadorul german la București, a stat o lună internat în lagărul de la Tg. Jiu, după care Ică Antonescu l-a mutat pentru cîteva luni cu domiciliu forțat la moșia unui anume Calotescu Neicu, gorjan și epigramist (v. Petre Pandrea, *Memoriile mandarinului valah,* p. 538). După care a fost trimis acasă cu o despăgubire de 500.000 de lei, bani dați de același Ică Antonescu. Mihai (Ică) Antonescu va fi împușcat la 1 iunie 1946, fiind considerat criminal de război. În același an, Arghezi primea Premiul Național pentru Literatură. **(Șt. A.)**

● Pe lîngă Răzvan Theodorescu cel dezlănțuit, Suzana Gâdea, fostă șefă la Cultura socialistă, era o femeie rezonabilă, civilizată și de treabă. Nu a făcut tîmpit, cretin și lumpen, în public, nici un cetățean român. Nu a defavorizat anumite edituri, nu a scos de la abonamente și subvenționare nici o revistă culturală de pe atunci. Să nu se creadă că sînt nostalgic, nici vorbă. Fac doar o comparație între un regim totalitar care ne-a servit la cultură doar o simplă femeie cam tîmpită și regimul actual, ales democratic, reprezentat de o canalie școlită. Nu cred ca în lumea civilizată sau în cea semicivilizată se se întîmple astfel de incidente. Este inadmisibil ca un demnitar plătit din bani publici să împroaște atîtea lături cum a făcut Răzvan Theodorescu, recent, în *Evenimentul zilei.* Cum organizarea unui protest de stradă ia mult timp, energie și nervi din partea celor dispuși să-l pună în practică, vă propun, stimați oameni de cultură, dragi concetățeni, un protest de salon: boicotarea lui Răzvan Theodorescu. Ori de cîte ori se ivește, la diverse ocazii, față în față cu dumneavoastră, să nu-l salutați și să-i întoarceți ostentativ spatele. Să-l izolați în mijlocul epitetelor lui jalnice pe care le are mereu alături. Așadar, fără liste de participanți la boicot, fără convocatoare, fără proteste scrise și răspîndite prin reviste, vă puteți alătura acestui gest de sănătate culturală. Ignorați acest căpcăun slinos, nu-i întindeți mîna, nu-i răspundeți la salut, nu vă lăsați angrenat în conversație cu el. De ce e necesar să-l boicotați pe parcursul lunilor rămase din mandat? E chiar din rațiuni igienico-sanitaro-culturale: nu se știe cînd îl apucă din nou pandaliile și vă va face, din senin, cretini, lumpeni sau rataţi! **(I. M.)**

mazeta sporturilor

FC MultiNațional

Tii, drăcie! Ne-am tot sucit, învîrtit, vîjîit, ne-am luat cu alte alea și nici n-am băgat de seamă: a venit toamna, iar turul a trecut de jumate. Dacă eram la baschet, am fi zis că s-a consumat primul sfert. Așa, fiind la fotbal, nu mai zicem nimic. În sportul ăsta al nostru, nimeni nu se-ncurcă cu sferturile. Se-aruncă direct la litru – vezi cazurile ilustre, unele penale, ale atîtor performeri de la noi. Deci și prin urmare, amînăm orice bilanț, fie el și preliminar. Nici n-am prea avea ce să evaluăm. Dinamo, campioana, a izbutit să cîștige derby-ul din subsolul clasamentului, disputat în compania amărăștenilor de la FC Brașov. Steaua, a doua clasată din ediția precedentă, se remarcă mai ales prin acrobațiile și profețiile lui Gigi Becali, cel poreclit, mai nou, Nostradamus din Ghencea. Ce-or face echipele astea două în returul de Cupa UEFA – Dumnezeu cu mila și Doamne ajută! Iar Rapidul, al treilea punct pe axa triumviratului bucureștean, nu prea mai știm ce face. Cică, pe locul doi, nici nu se gîndește la cîștigarea campionatului – după cum parșiv declara domnu' Copos… În condițiile astea, ne trezirăm cu o interesantă campioană intermediară: FC Național. Bizară grupare! Cu patru puncte în fața Rapidului și cinci înaintea Stelei, naționalii conduc detașat plutonul fruntaș, spre bucuria numeroșilor suporteri – cîțiva frizeri pensionari și o mînă de snobi, atrași mai mult de aspectul cochet al stadionului din Cotroceni. A, să nu-i uităm pe oamenii cu tobe și alămuri din galeria Los Platanos! Bagă bine băieții! Oricum, numărați și răsnumărați, pe toate degetele de la mîini și picioare, spectatorii din Parcul cu Platani sînt, în mod normal, mai puțini decît erau deunăzi prin vecini, la Arenele BNR, la meciul de Cupa Tenis, ba pardon, Devis. Atunci, cum se face, nene? O echipă fără public, fără mari vedete și fără buget consistent, iacătă s-a instalat temeinic în fruntea clasamentului. Păi, noi zicem că oarece motive ar fi. În primul rînd, îl au pe Olăroiu, un antrenor tînăr, deștept și serios, care s-a priceput să-i așeze ca lumea pe băieți în teren. Îl mai au, să nu cîrtiți, pe Gino Iorgulescu. Nu c-ar fi fost prieten cu nebunii din gașca lui Nicușor Ceaușescu, pe vremuri, și ar avea un restaurant mișto în Piața Amzei, acum. Dar omu' ăsta, din nu multul clubului, a reușit să facă niște achiziții inspirate și transferuri reușite. Ei, și-abia acu' ajungem la argumentul forte: la FC Național, jumate din echipă e formată din jucători străini. Noi de-aia credem că elevii lui Olăroiu sînt în frunte: băieții lui Olăroiu nu prea înțeleg românește, nu prea cunosc istoria fotbalului românesc și, în orice caz, nu prea pricep cum se joacă românește. Există, desigur, probabilitatea ca minunea să nu dureze. S-ar putea ca d'alde McKain, Abiodun sau Mitrovici să se românizeze temeinic, ca atîția alți expați. Sau mai degrabă e posibil ca Gino să-și reamintească de *good old times* (ca să priceapă toată echipa), de vremurile cînd FC Național aduna puncte în tur, ca furnica, pentru a le risipi cu dărnicie în retur, ca greierele. Sau poate că nu. Mai știi? Te pomenești că FC Național ne face, în sfîrșit, surpriza. Dacă va fi așa, promitem solemn: ne vom deplasa cu toată redacția în Cotroceni, pentru a dubla astfel numărul suporterilor!

Viorel MOȚOC

Ce dracu' ne facem, Oli, că sîntem pe primul loc... şi ne tot detaşăm! Unde vrei să ajungem? Ne trezim naiba că avem 10-15 puncte în plus şi n-avem cui să le mai vindem!

Cosmin Olăroiu explicîndu-i lui Gino Iorgulescu că plecarea lui Walter Zenga a fost un cîștig mic pentru Steaua și un salt uriaș în clasament pentru FC Național

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

● Povesteam acum ceva vreme despre bîrfele ce spuneau că patronul de la Steaua, Gigi B., are mare trecere la frații C. Cămătarii, adică, băieții ăia care dădeau de toate la tot cartierul pînă cînd i-a înfundat un alt barosan, zis Nicos, plecat acum la vila sa din Spania, pentru recreere și protecție – și nu vorbim de protecția față de ultraviolete. Din cînd în cînd, așadar, mai lua bani de la ei și, tot din cînd în cînd, îi dădea înapoi. Se spune că la capitolul „garanții" din „contract" apăreau diferite nume de jucători. Unul din acei jucători, Aliuță, este acum la Rapid, iar mutarea sa pare să nu fie străină de unele – hai, să zicem așa, să sune frumos, fără aluzii la mardeli și urechi tăiate – probleme privind „incapacitatea de plată".

● În turul „dublei" cu Partizan Belgrad, Dinamo a condus la un moment dat cu 1-0, a marcat Dănciulescu. După ce a dat gol, atacantul a făcut un gest cu un cot îndoit, parcă, pe care lumea l-a luat drept „ba p-a mă-tii!" față de galeria belgrădeană cea spurcată la gură. De fapt, se pare că a fost doar o dedicație specială, plină de nervi pentru un director de la Dinamo, Borcea, care s-a pus de-a curmezișul cînd a venit vorba să se care și el din sărăcia asta de Divizia A, la o echipă de afară care gătise deja un contract de-a dreptul obez.

Eva Henţigova

Avem o țară. Cum procedăm?

Cu chipiu, cu vai

O mașină a Poliției furată dintr-o intersecție, la cîțiva pași de sediul IGP. E interesant dacă agenții care răspundeau de mașină au apucat să coboare înainte.

Gogule, probe, mă?

Din 2005, probele practice la examenul auto vor fi mai multe și mai dure. Pentru parlamentari și rudele acestora se va introduce și proba de condus cu jeep-ul pe contrasens.

Nuțu, spaima constituțu

Nuțu Cămătaru s-a lăudat la audieri că are trei armăsari, iar pe unul dintre ei îl cheamă KGB. Eu cred că mai are și o mîrțoagă pe moarte, pe nume SRI, plus o iapă proastă și viciată pe care-o călăresc toți și pe care o cheamă Poliția Română.

Pe loc telecomanda!

Studiu ISOP: cică românii își petrec un sfert din viață în fața televizorului. Iar celelalte trei sferturi și le petrec în spatele televizorului, reparîndu-l.

Balta pe valuri

Un gorjean a reclamat la PNA băltoaca din fața casei. Mai bine aștepta o viitură, să-i crească balta din față și s-o umple cu rechini corupți veniți de la guvern cu campania electorală.

Cu linia roșie la palmă

Ministrul Blănculescu i-a îndemnat pe oamenii de afaceri să lupte împotriva corupției: „Nu vă temeți să dezvăluiți un act de corupție! Eu am reușit să trec de linia roșie și nu am pățit nimic!". Așa e. Cu precizarea că a trecut de linia roșie și a rămas acolo, pentru că i-a plăcut.

Oltence fierbinți, dar cam acrișoare

Ca să scoată un ban în plus, gospodinele din Oltenia vînd murături și zacuscă prin mica publicitate. Ne întrebăm dacă or fi aceleași oltence care acum o vreme ne îmbiau dulci și fierbinți din rubricile vecine. Cele care în tinerețe ne pofteau să le ungem cu frișcă, iar acum, că li s-a făcut de măritat, ne-ar unge ele c-o gogonea.

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

Poporel

De niște luni încoace, de cînd i-a început campania electorală, un animal politic ciudat cutreieră orașele, satele și coclaurii patriei. Este vorba de Arogantul Umil *(adrianus populistus năstasiensis).* Săptămîna trecută a fost văzut și filmat prin părțile de mijloc ale Moldovei. Ajuns în Piatra-Neamț, a jucat la „Loz în plic", a aruncat la coș într-o sală de sport recent inaugurată, după care s-a dus în comuna Săbăoani. Pe urmă, în Bacău, a mers la Filipești și Săucești, unde a promis ajutoare pentru tinerii fermieri. A subliniat faptul că s-au înregistrat progrese la creșterea păsărilor, numai că, stimați cetățeni, aceleași eforturi trebuie depuse și la porcine, și la taurine. Sfatul era avizat, desigur, din moment ce venea din partea unuia care, nu cu mult timp în urmă, participase la concursul „Miss Vaca" de la Izverna – Mehedinți. 20 de milioane de lei a scos atunci premierul Năstase (căci despre dînsul e vorba), din buzunarul lui, pentru cea mai frumoasă cornută. Și tot i-au mai rămas bani să bea o cafea la Turnu-Severin, în centru. Eheei, dar pe unde n-a fost cel poreclit odinioară Bombonel?! Acum, povestește chiar dumnealui, nu i se mai zice așa. A fost la Căzănești – Ialomița, la fabrica de ulei de soia, și a ajuns pînă la Țapu, în Sibiu, la brînzeturi și panificație. Între timp a mîncat mititei cu tineretul, a povestit cum s-a îmbătat cu palincă atunci cînd era mic și cum o femeie i-a spus: „Maică, da' ce frumos ești!". Văzînd, așadar, fața tot mai umană pe care o exhibă premierul, zicem și noi, ca babele: „Ochioșelule, parcă-ți ședea mai bine arogant!". Doamne, ce face campania din om! Să știi ce înseamnă un costum Dolce & Gabbana sau un pardesiu Louis Vuitton și să umbli prin praf și noroaie în cămășuțe cadrilate sau geci anodine. Să fii capabil să degusți un Chasse Spleen, Mouton Rotschild sau Smith Haut Laffitte și să stai la țuici și beri populare cu meltenii. Să-ți placă să ciugulești brie, roquefort și camembert și să te-mpuți cu telemea. Să apreciezi cele mai rafinate mîncăruri ale marii bucătării franțuzești și să ajungi pe punctul de a fi otrăvit cu cîrnați de oaie nebună la Sălașu de Jos – Hunedoara. Să asculți Wagner în dormitor, cu Dana, și să te asurzească sîrbele, tropotitele și învîrtitele de la întîlnirile cu poporul…

Răspunde, omule! Chiar meritau toate astea doar ca să nu îți mai spună lumea Bombonel? După atîtea sacrificii absurde, zău, îți piere pînă și cheful de a fi exagerat de bogat.

Viorel MOȚOC

Săptămîna românilor

Homo homini-Lumpenis

Fantastic! Pentru a ridica moralul soldaților din Bosnia și Kosovo, MApN a trimis un avion plin de insigne. Ele vor fi folosite pentru a avertiza populația civilă din Kosovo că militarii români iar au mîncat fasole cu cîrnați la cantină. ☛ Alianța PNL-PD vrea să spargă PSD la promisiuni: salariul mediu va ajunge 321 de euro, iar pensia medie 110 euro! La aceste sume, Adrian Năstase va adăuga din gură 20.000 de lei la salariu și 10.000 la pensie, în direct la Știri (imediat după știrile sportive) – bineînțeles, după inundația catastrofală care sigur va avea loc în noiembrie! Iar dacă nu va avea loc, la transmiterea în reluare a inundațiilor din primăvara asta, în emisiunea *Dacă doriți să revotați...* ☛ *Lumpenii*, *ratații*, *scursurile societății* sînt noile categorii socio-profesionale din România, după ministrul Culturii. Pentru PSD, lupta la alegeri se va decide așadar, între lumpeni și scursuri contra morții de pe listele din țară. ☛ Sile și Nuțu Cămătaru se laudă din pușcărie că au fost „sponsori" pentru PSD. Cică era vorba de țiganii care aveau grijă să nu ia sepepiștii bătaie prin piețe de la oamenii care îi înjurau pe Iliescu și Năstase. ☛ Și tot Sile Cămătaru: zice că nu e țigani, ci burgheji. Da: Contele de Ceaun, Baronul von Șină de Tren, Prințul de Box în Ochi, Contesa Cur-de-Fier. ☛ Potrivit unui proiect de lege, IMM-urile se vor putea înființa în numai 72 de ore. O veste bună: așadar, șpaga se va putea da în numai 36. ☛ Ministrul Sănătății, domnul acela care este căsătorit cu doamna de la TVR care are o maimuță, a declarat că a văzut nebuni fericiți și grași la sanatoriul de la Poiana Mare – Dolj. Extraordinar, dacă sînt și nebuni, și fericiți, înseamnă că votează și cu PSD-ul. Aceeași variantă se aplică și în cazul demnitarilor PSD, care sînt numai fericiți și grași. Pentru că în Guvernul domnului Brînzan sînt mulți și fericiți, și grași, și nesimțiți. ☛ Din cauza condițiilor tot mai severe impuse de BNR, românilor le-a cam pierit cheful de a se mai împrumuta pentru un televizor, un aragaz, o casă. Cică drept măsură de retortă, economiștii clanului Cămătaru au mai relaxat condițiile de creditare, introducînd noi modalități de plată: leasingul *(leasă*, *bei fraiere,* totu' aicea, că-ți tau și cealaltă mînă!), operațiunile futures (în gură etc.), depozitele la vedere și la revedere de la bani, fraiere!, depozitul over-night, cam pe la 4 dimineața, așa, cînd dorm și cîinii polițiști și nu mai e nici dracu' pe străzi! ☛ Adi Mutu a vîndut lui *The Sun* drepturile pentru difuzarea în exclusivitate de imagini din casa sa din Londra, contra sumei de 200.000 de lire. Puțin. Fraierul ăla de Abramovici a plătit cîteva milioane bune ca să aibă în exclusivitate imagini cu Mutu de pe banca de rezerve, unde scuipă atacantul român bostan și floare, băieții!

Cronică
a lu' Ștefan a Petrei

Minunate veceuri ați realizat, stimată doamnă! Păi, nu-i păcat să vă lase Alianța PNL punct PD punct fără piață de desfacere? Dacă ne votați tot pe noi, vă promit solemn: vi le umplem pe toate cu ce-am promis!

Adrian Năstase, un arogant care numai a întinat nobilele idealuri ale populismului, demonstrînd că, în România, pînă și un program electoral de căcat are piață de desfacere

Vești bune

Școală-te, școală-te, olimpicule!

☛ Ministerul Educației a decis ca școlile să primească de acum înainte stele de la una la cinci, la fel ca hotelurile. În funcție de producția de olimpici la hectar, instituțiile de învățămînt vor fi premiate sau vor fi lichidate, precum societățile comerciale. Asta în cazul în care, la fel ca și în cazul agenților economici care cotizează la partid, corijențele nu vor fi eșalonate pentru toamnă.

☛ Carmen Păunescu a fost găsită vinovată de ucidere din culpă și riscă 10 ani de închisoare. Avînd în vedere că este soția marelui om de carne Adrian Păunescu, inculpatei ar trebui să i se preschimbe acuzația în „ucidere din pulpă".

☛ Într-un discurs de tip „mai dă-le o sută de lei", premierul a ieșit joi pe televiziuni și a anunțat că pensionarii care nu-și folosesc toate călătoriile gratuite cu trenul și le pot preschimba în produse alimentare. Problema e că pe premier nu l-a auzit nimeni, pensionarii preschimbîndu-și de mult televizorul și abonamentul TV în produse mult mai utile: apă caldă și căldură în garsoniere.

Străbuna Vestire

5 948381 040015 39